

Greg Bear

Tangenty

Snědý chlapec stál na kalifornské louce. Asijskou tvář mu stínila ochranná přilba a na krátkém, podsaditém těle měl tričko a hnědé šortky. Pres trávu vzrostlou do výše boků přimhouřenýma očima upřeně pozoroval starý protáhlý dvouposchodový ranč a hvízdal si pár taktů z Haydnovy sonáty pro klavír.

Z horního poschodí domu se ozval vysoký, znechucený hlas nějakého muže: "Do prdele práce!" a bouchnutí pěsti, která dopadla na tvrdý povrch. Chvilí ticha. Potom se nějaká žena soucitně zeptala: "Nedaří se?"

"Ne. Jsem v tom, ale nevidím to."

"Šifra?" zeptala se žena váhavě.

"Teserakt. Jestli to negelovatí, není to rosol."

Chlapec si dřepł do trávy a poslouchal.

"A teď?" povzbuzovala žena.

"Pořád je to jak studený vývar, Lauren."

Chlapec si lehl do trávy. Přelezl sem přes prkenný plot s cihlovými sloupky z nové kolonie domků přes silnici. V létě škola nebyla a jeho matka - nevlastní matka - nerada viděla, že se motá celý den doma. A nejen celý den.

Za zavřenýma očima se mu objevila klávesnice obrovského klavíru a spatřil sám sebe, jak tančí po klávesách. Miloval hudbu.

Otevřel oči a uviděl, že se nad ním sklání hubená, prošeďivělá paní v tvídovém kostýmu a pozoruje ho. "Jsi na soukromém pozemku," řekla zamračeně.

Vyškrábal se na nohy a oklepal si z kalhot trávu. "Promiňte."

"Měla jsem dojem, že tu někoho vidím. Jak se jmenuješ?"

"Pal," odpověděl.

"Cožpak to je nějaké jméno?" zeptala se nevrle.

"Pal Tremont. To není moje doopravdický jméno. Jsem Korejec."

"A jak se tedy jmenuješ doopravdy?"

"Naši říkali, abych to už víc nepoužíval. Adoptovali mě. Kdo jste vy?"

Prošeďivělá paní si ho přeměřila od hlavy k patě. "Jmenuji se Lauren Daviesová," řekla. "Ty tady blízko bydlíš?"

Ukázal přes pole na kolonii domků, které se tísnily jeden vedle druhého.

"Půdu pro ty domy jsem prodala před deseti lety," řekla. Zdálo se, že o něčem uvažuje. "Obvykle nevidím moc ráda děti na svém pozemku."

"Promiňte," řekl Pal.

"Už jsi obědval?",

"Ne."

"Dal by sis sýrový sendvič?"

Zamžoural na ni a přikývl.

Seděl ve velké kuchyni okachličkované imitací červených cihel, ramínka mu stěží sahala nad desku dubového stolu, jedl lehce připálený sendvič a díval se, jak se na něj Laurena Daviesová dívá.

"Pokouším se psát o dětech," řekla. "Je to těžké. Jsem stará panna a dětem nerozumím."

"Vy jste spisovatelka?" zjeptal se Pal a upil mléka.

Pohrdavě se ušklíbla. "Že by mě znali, to se říci nedá."

"To je váš bratr tam nahoře?"

"Ne," odpověděla. "To je Petr. Žijeme spolu už dvacet let."

"Ale říkáte jste, že jste stará panna... není to žena, která se nikdy nevdala, nebo kterou nikdo nemá rád?" zeptal se Pal.

"Která se nikdy nevdala. A vůbec, nestarej se. Do Petrova vztahu ke mně ti nic není." Na lakovaný tác položila misku s polévkou a sendvič se salátem z tuňáka. "Jeho oběd," řekla. Pal se za ní vydal bez ptaní po schodech nahoru.

"Tady Petr pracuje," vysvětlovala Lauren. Pal stál ve dveřích, oči navrch hlavy. V pokoji byla spousta elektronických zařízení, počítačových terminálů a knihoven zaplněných modely geometrických těles z papíru, které se dělily o policičky s knihami a deskami obvodů. Odvážně položila tác na hromadu floppy disků, které se kupily na pojízdném vozíku.

"Chvilí toho nech," řekla hubenému muži, který k nim seděl zády.

Muž se otočil v točící židli, krátce pohlédl na Pala a na tác a zavrtěl hlavou. Vlasy na hlavě měl husté, leskle černé, jen na sestříhaných stranách barva náhle přecházela v jasně bílou. Měl malý tenký nos a velké zelené oči. Na stole před ním byl monitor s vysokou rozlišovací schopností. "Ještě jsi nás nepředstavila," řekl a ukázal na Pala.

"To je Pal Tremont, návštěvník ze sousedství. Pale, tohle je Petr Tuthy. Pal mi pomůže s tou postavou, o které jsme spolu ráno mluvili."

Pal se zvědavě díval na monitor. Na obrazovce se míhaly rudé a zelené čáry, které procházely nějakým nepochopitelným obrazcem, a pak se to opakovalo.

"Co je teserakt?" vyzvídal Pal, neboť si vzpomněl, co zaslechl, když stál na louce.

"Čtyřrozměrný ekvivalent krychle. Chci se naučit představit si ho v hlavě," řekl Tuthy. "Už jsi to někdy zkoušel?"

"Ne," připustil Pal.

"Podívej," řekl Tuthy a podal mu brýle. "Úplně jak v kině."

Pal si nasadil brýle a sledoval obrazovku. "Hm," řekl. "Skládá se to a zase rozkládá. Je to hezký - napřáhne se to k vám, a pak to zmizí." Rozhlédl se po pracovně. "No, to je boží!" Chlapec přeběhl k černé, asi metr dlouhé klávesnici, která stála v jednom rohu. "Elektronický varhany! A se všema přepínačema! Mamá mě přinutila chodit do klavíru, ale na tohle bych hrál radši. Umíte na to?"

"Hraju si s tím," řekl Tuthy popuzeně. "Hraju si se všemi možnými elektronickými věcičkami. Co jsi ale viděl na obrazovce?" Podíval se na Lauren a mrkl na ni. "Já to jídlo sním, fakt ho sním. Ale teď nás, prosím, neruš."

"Má přece pomáhat mě," durdila se Lauren.

Petr se na ni usmál. "Ale jasně. Pošlu ti ho za chvíli dolů."

Když Pal o hodinu později scházel ze schodů, zašel do kuchyně poděkovat Lauren za oběd. "Ten Petr je fakt cvok," svěřil se jí. "Chce se naučit vidět do podivných směrů."

"Já vím," povzdechla si Lauren.

"Tak já jdu teď domů," řekl Pal. "Přijdu zas, jen... jestli vám to nebude vadit. Petr mě pozval."

"Budu moc ráda, když přijdeš," řekla Lauren nejistě.

"Nechá mě, abych se naučil hrát na elektronický varhany." Při tom se Pal radostně usmál a vyšel kuchyňskými dveřmi.

Když si šla pro tác, Petr seděl v židli, opřený a s očima zavřenýma. Obrazce se na monitoru neustále skládaly a rozkládaly.

"Jak jsi na tom s tou prací pro Hocruma?" zeptala se.

"Dělám na tom," odpověděl Petr s očima stále zavřenýma.

Na druhý den zavolala Lauren Palové nevlastní matce, aby ji seznámila s tím, kam její syn chodí, a ta ji ujistila, že je vše v nejlepší pořádku. "Občas je to pěkný kvítok. Pošlete ho domů, jestli bude zlobit... ale ne hned! Potřebuju chvíli klidu," řekla a nervózně se zasmála.

Lauren pevně semkla rty, poděkovala jí a zavěšila.

Petr s chlapcem sešli do kuchyně a kreslili si na papír nějaké čáry. "Petr mě učí, jak se užívá jeho program," řekl Pal.

"Věděl jsi," řekl Tuthy mentorským tónem profesora z Cambridge, "že se dá krychle přetáť vodorovnou rovinou rozdělit na mnoho geometricky rozdílných řezů?"

Pal zašilhal na Tuthyho náčrtek. "Jasně," řekl.

"Pokud tuto krychli proložíme rovinou, může se dvou-rozměrné bytosti, která v této rovině žije - řekněme jí třeba Plochozemec - jevit jako trojúhelník, pravouhelník, lichoběžník, kosodélník nebo čtverec. Jestliže dvourozměrná bytost pozoruje krychli po celou dobu, to, co vidí, je, jak jeden z mnoha těchto předmětů roste, náhle mění tvar, smrskává se a mizí."

"Jasně," řekl Pal a kopal přitom kečkama do podlahy. "To je jednoduchý. Jako v ty knížce, co jste mi ukazoval."

"A koule, která prochází rovinou, by se tomu nešťastnému Plochozemci jevila nejprve jako 'neviditelný' bod (dvourozměrný povrch dotýkající se koule, tangenciálně), pak jako kruh. Kruh by zvětšoval svou velikost, znovu by se smrskl na bod a opět by zmizel." Načrtl dvourozměrné postavičky jako hůlčičky, pohlížející s hrůzou na takovou vlezlost.

"Chápu to," řekl Pal. "Můžu si teď hrát s elektrickým varhanama?"

"Ještě chvíli vydrž. Takže, jak by asi vypadal tesserakt, kdyby se dostal do našeho třírozměrného prostoru? Vzpomeň si na program, víš... ty obrázky na monitoru."

Pal se podíval na strop. "Já nevím," řekl znuděně.

"Zkus přemýšlet," pobízela ho Tuthy.

"Asi by..." Pal vztáhl ruce, aby jimi vytvořil jakýsi hranatý předmět. "Asi by vypadal jako jedna z těch egyptských věcí, ale se třema stranama... nebo jako krabice, čtverec ne. A kdybyste měl projít rovinou vy..."

"Ano, to by vypadalo docela legračně," uznával Petr s úsměvem. "Řezy rukama, nohama a tělem a kolem toho kůže..."

"A hlavou!" vykřikl nadšeně Pal. "S očima a nosem."

Zazvonil zvonek. Pal vyskočil z kuchyňské židle. "To je máma?" ptal se vylekaně.

"Myslím, že ne," řekla Lauren. "Spíš to bude Hocrum." Odešla otevřít domovní dveře. Za chvíli se vrátila, následována malým, bílým mužem. Tuthy vstal a podal mu ruku. "Pal Tremont a toto je Irving Hocrum," představil je a ukázal rukou z jednoho na druhého. Hocrum pohlédl na Pala a věnoval mu chladné mrknutí.

"Jak jde práce?" zeptal se Tuthyho.

"Je to hotové," řekl Tuthy. "Mám to nahoře. Vypadá to, že jsou vaši všeznáci vedle jak ta logická jedle." Zašel nahoru a vrátil se s deskami plnými papírů a výtisků z počítače, které předal Hocrumovi.

Hocrum si prolistoval výtisky. "Nemohu ffcí, že z toho mám radost. Přesto tu však nevidím žádnou chybu. Vypadá to, že jste jako obvykle odevzdal skvělou práci. Zde je váš šek." Podal Tuthymu obálku. "Jen škoda, že jste nám to neodevzdal dříve. Bylo by mi to ušetřilo spoustu mrzutostí a společností pěkné peníze."

"Je mi líto," řekl Tuthy.

"Nyní mám pro vás na práci něco důležitého..." Hocrum nadnesl další problém. Tuthy o tom pár minut přemýšlel a pak zavrtěl hlavou.

"To je velmi obtížné, Irvingu. Práce na tom je teprve v plenkách. Zabere přinejmenším měsíc zjistit, zdali je to vůbec proveditelné."

"Ale to je vše, co po vás teď chci - zdali je to proveditelné. Máme na tom mimořádný zájem, Petře." Hocrum sepal ruce před tělem. Vypadal ještě bleší a unavenější, než když do kuchyně vstoupil. "Dáte mi vědět brzy?"

"Pustím se do toho hned," řekl Tuthy.

"Chráněnc?" zeptal se a ukázal na Pala. Na tváři se mu usadil hloubavý výraz, tak trochu podezíravý.

"Ne, mladý přítel. *Zajímá* se o hudbu," řekl Tuthy. "Válí Mozarta, jen co je pravda."

"Pomáhání mu s tesserakty," hlásil se o své Pal.

"Doufám, že nerušíš Petra při práci. Petrova práce je důležitá."

Pal vážně zavrtěl hlavou. "Dobrá," řekl Hocrum a odešel z domu s deskami pod paží.

Tuthy se vrátil do pracovny s Palem v patách. Lauren se pokoušela pracovat v kuchyni. Sedla si s plnicím perem a listem papíru, ale slova nepřicházela. Hocrum ji vždycky vyvedl z míry. Vyšla po schodech nahoru a postavila se do otevřených dveří pracovny. Dělávala to často, Tuthyho její přítomnost nerušila. Dokázal pracovat za jakýchkoli nepříznivých podmínek.

"Kdo byl ten pán?" zeptal se Pal Tuthyho.

"Pracuji pro něho," řekl Tuthy. "Je zaměstnán u jedné velké elektronické firmy. Půjčuje mi většinu vybavení, které používám. Počítače, monitory s vysokou rozlišovací schopností. Přináší mi problémy a odnáší má řešení svým šéfům a dělá, že je vyřešil on."

"To je od něj blbý," poznamenal Pal. "A o jaké problémy jde?"

"Kódy, šifry. Počítačové zabezpečení. Na to jsem byl kdysi odborník."

"Myslíte jako tajné značky, nebo tak něco?" ožil Pal. "Brali jsme o tom něco ve škole."

"Obávám se, že mnohem komplikovanější," řekl Tuthy a smál se. "Už jsi někdy slyšel o německých projektech 'Enigma' nebo 'Ultra'?"

Pal zavrtěl hlavou.

"Myslel jsem si to. Pojd', zkusíme teď další obrazec," a vyvolal z programu pro čtyřrozměrný prostor další podprogram a posadil Pala před obrazovku. "Takže, jak by vypadala hyperkoule, kdyby vnikla do našeho prostoru?" Pal se na chvíli zamyslel. "Tak nějak podivně," řekl.

"Nemyslím doopravdy. Prohlížíš si vlastně zrkové představy."

"Jo, v našem prostoru. To je snadný. Vypadá prostě jako balón, který se z ničeho nic nafoukne, a pak zase splaskne. Spíš je těžší si představit, jak hyperkoule vypadá, když je skutečná. Myslím, plevu."

"Plevu?" divil se Tuthy.

"Jasně. Plevu a paravo. Dohoru a dolů. To je jedno, jak si to nazveme."

Tuthy na chlapce vytřeštil oči. Ani jeden si nevšiml Lauren, která stála ve dveřích. "Správně se tomu říká *ona a kata*" řekl Tuthy. "Jak to vypadá?"

Pal zamával rukama, jako by měl dvě široká křídla. "Jako míč, a taky jako podkova, záleží na tom, jak se na to díváte. Asi jako balón pokrytý včelami, ale celý hladký, ne hrudkovatý."

Tuthy dál němě zíral, a pak se tiše zeptal: "Ty to fakt vidíš?"

"Jasně," řekl Pal. "To má přece dělat váš program, ne? Umožnit vám vidět věci takhle."

Tuthy šokované přikývl.

"Můžu si teď zahrát na syntezátor?"

J-^auren vycouvala ze dveří. Cítila, že byla tajně svědkem něčeho závažného, ale nad její chápání. Tuthy sešel za hodinu dolů a nechal Pala, aby si na syntezátoru vytvářel Telemanna.

Posadil se k ní ke kuchyňskému stolu. "Ten program funguje," řekl. "Nefunguje však pro mě, funguje pro něho. Právě jsem mu ukazoval inverzně stínované obrazce. Zapálilo mu to okamžitě, a pak si šel hrát Haydna. Přehrál už všechny moje noty. To dítě je génius."

"Myslí? hudební?"

Zpřítma na ni pohlédl a zamračil se. "Ano, myslím, že v tom je také výjimečný. Ale prostorové vztahy, souřadnice a pohyb v prostorech vyšších dimenzí... Věděla jsi, že když vezmeš trojrozměrný předmět a necháš ho rotovat ve čtvrtém rozměru, vrátí se zpět tak, že pravá a levá strana jsou přehozeny? Takže kdybych vzal svoji noku," - zvedl svoji pravou ruku - "a zvedl ji dahoru" - pečlivě vyslovil slovo dahoru - "nebo ji pustil nolů, vrátila by se takhle?" Podržel svoji levou ruku nad pravou, sevřel pravou v pěst, zvedl ji, až narazila do levé a odrazila se za jeho záda.

"To jsem nevěděla,-" řekla I-auren. "Co znamená dahoru a nolů?"

"Právě tak nazývá Pal pohyb ve čtvrtém rozměru. *Ana a kata* pro puristy. Jako nahoru a dolů pro Plochozemce, který obsáhne pouze vlevo a vpravo, dozadu a dopředu."

Chvilí o těch rukou přemýšlela. "Pořád to nějak nevidím," řekla.

"Také jsem to zkoušel, a také se mi to nepovedlo," připustil Tuthy. "Domnívám se, že naše obvody jsou prostě příliš přetížené."

Nahoře si Pal přepnul syntezátor na chrámové varhany, namíchal si k tomu havajskou kytaru a přehrával si variace Pergolesiho.

"Budeš pracovat pro Hocruma dál?" vyzvídala J_auren. Nezdálo se, že by ji Tuthy vnímal.

"Je to pozoruhodné," mumlal si. "Ten kluk sem prostě vešel. Vzala jsi ho sem náhodou. Pozoruhodné."

"Můžeš mi ukázat ten směr, předvést mi ho?" požádal Tuthy chlapce za tři dny.

"Ani jeden můj sval nic takového nedokáže," odpověděl chlapec. "Vidím to v hlavě, ale..."

"Čemu se to podobá, když se na ten směr díváš?"

Pal zamžoural. "Je to o hodně větší. Jsme tak nějak na hromadě spolu s ostatními světy. Cítím se sám."

"Proč?"

"Protože tady vězím. Nikdo tam venku si nás vůbec nevšímá."

Tuthy zalapal po dechu. "Myslel jsem si, že ty směry prostě cítíš v hlavě. Chceš mi namluvit... že tam doopravdy vidíš?"

"Jo. Tam jsou taky lidé. No, vlastně lidé ne. Ale já je nevidím očima. Oči jsou jako svaly - taky na ty směry nereagují. Ale hlava - mozek, myslím, že ty ano."

"Doprdele," řekl Tuthy. Zamrkal a vzpomatoval se. "Promiň, že se tak vyjadřuju. Můžeš mi ukázat ty lidi... na obrazovce?"

"Jsou to ty stíny, co jsme o nich mluvili," řekl Pal.

"Dobrá. Nakresli mi tedy ty stíny."

Pal se usadil k terminálu, prsty položil na klávesy. "Ukážu vám je, ale musíte mi s něčím pomoci."

"Pomoci? S čím?"

"Rád bych jim zahrál... tam ven. Tak si nás všimnou."

"Ti lidé?"

"Jo. Vypadají opravdu podivně. Můžeme říct, že na nás stojí. Mají v našem světě prsty. Ale jsou veliký... vysoko dahoře. Nevšímají si nás, protože jsme ve srovnání s nima moc malí."

"Bože, Pale, naprosto netuším, jak bychom jim tam mohli poslat, hudbu... Taky si nejsem jistý, zda vůbec věřím, že existují."

"Já nelžu," ohradil se Pal a oči se mu zúžily. Otočil se k myši na černě linkované podložce a začal na obrazovce načrtávat tvary. "Nezapomeňte, jsou to jen stíny toho, jak doopravdy vypadají. Pak nakreslím čáry dahoru a nolu a třeba ty stíny spojím."

Chlapec nakreslené tvary vystínoval, aby vypadaly trojrozměrně. Usmál se tomu triku, ale vysvětlení bylo nezbytné, protože projekce čtyřrozměrného předmětu do normálního prostoru je samozřejmě trojrozměrná.

"Vypadají, jako když natrháte v zahradě rostliny, kytky a tak a přiděláte jim spoustu paží a prstů... a trochu je to, jako když se díváte na věci v akváriu," vysvětloval Pal.

Ze nějakou dobu Tuthyho neúvěřou opustila a díval se s pusou dokořán na to, co chlapec vytváří na monitoru.

"Myslím, že jen mrháte časem, tak je to," řekl Hocrum. "Potřeboval jsem ten úvodní projekt do dneška." Chvilí rázoval po obývacím pokoji a pak sebou plácl do křesla tak těžce, jak to jen jeho titěrná postavička dovolovala.

"Byl jsem rozptýlený," přiznával Tuthy.

"To ten kluk?"

"Vlastně ano. Velmi talentovaný hoch."

"Poslyšte, tohle pro mě bude znamenat spoustu potíží. Zaručil jsem se, že ten projekt bude dneska hotov. Vrhne to na mě špatné světlo." Hocrum zklamaně srahl tvářičku. "Co s tím klukem, sakra, děláte?"

"Učím ho. Nebo spíš on učí mě. Právě teď stavíme čtyřrozměrný kužel, to budou reproduktory. Hmotná část toho kužele je trojrozměrná, ale magnetické pole vytváří čtyřrozměrné prodloužení."

"Zamyslel jste se, Petře, někdy nad tím, jak to vypadá?" zeptal se Hocrum.

"Na monitoru to vypadá velmi divně, dejme tomu."

"Já ale mluvím o vás a o tom klukovi."

Tuthyho šťastný, zaujatý výraz se pomalu prodlužoval v údiv. "Nevím, co tím myslíte."

"Vím toho o vás hodně, Petře. Odkud jste, proč jste odtamtud musel odejít... Prostě nevypadá to dobře."

Tuthy zrudnul.

"Nepouštějte si ho sem," radil Hocrum.

Tuthy vstal. "Chci, abyste opustil tento dům," řekl tiše. "Naše známost skončila."

"Přisahám, že to řeknu klukovým rodičům," řekl Hocrum tichým, klidným hlasem a hleděl na Tuthyho zpod obočí. "Myslíte, že by chtěli, aby se jejich děcko motalo kolem - promiňte mi ten výraz - starého teplouše? Řeknu jim to, pokud nevypracujete ten úvodní projekt. Myslím, že byste to mohl stihnout do konce tohoto týdne - máte dva dny. Co vy na to?"

"Ne, myslím, že ne," odpověděl Tuthy. "Odejděte, prosím."

"Vím, že jste tady ilegálně. Neexistuje žádný doklad o tom, že byste kdy vstoupil do této země. S problémy, které jste měl v Anglii, jste jistě nežádoucí cizinec. Řeknu o tom Mezinárodní zpravodajské službě. Budete deportován."

"Nemám na to čas," řekl Tuthy.

"Udělejte si ho. Místo 'vzdělávám' toho kluka."

"Vypadněte."

"Dva dny, Petře."

Ještě ten den při večeri řekl Tuthy Lauren o rozmluvě, kterou měl s Hocrumem. "Myslí si, že tahám Pala do postele. Svině jedna... Už pro něj nikdy nebudu znovu pracovat."

"Radši bychom si měli promluvit s právníkem," řekla Lauren. "Opravdu mu nemůžeš udělat... radost, aby všechny tyhle problémy skončily?"

"Tu jeho prkotinu mu vyřeším za pár hodin. Ale já už ho nechci ani vidět, ani s ním mluvit."

"Vezme ti všechno vybavení."

Tuthy zamrkal a bezmocně mávl rukou. "Pak tedy budeme muset pracovat rychle. Ach, Lauren, proč jsi mě sem jenom brala? Měla jsi mě nechat shnít."

"Nic z toho, cos pro ně udělal, nebrali na vědomí," řekla Lauren trpce. "Za války jsi jim zachránil kůži, a pak... Byli by tě zavřeli do vězení." Dívala se kuchyňským oknem ven na les a zataženou oblohu.

Kužel stál u okna na stole a koupal se v ranním slunci. Byl napojen jak na počítač, tak na elektronické varhany. Pal si postavil partituru skladby, kterou složil, na notový pultík před syntezátor. "Podobá se to Bachovi," řekl, "ale jim to bude znít lip. Má to takový nadrytmus, který bude znít z dahorové části reproduktoru."

"Proč to děláme, Pale?" zeptal se Tuthy, když se chlapec posadil ke klávesnici.

"Vy sem doopravdy nepatříte, že ne, Petře?" zeptal se Pal na oplátku. Tuthy na něho němě zíral.

"Víte, slečna Daviesová a vy si spolu rozumíte - ate vy sem nepatříte, že ne?"

"Proč si myslíš, že sem nepatřím?"

"Přečetl jsem si něco ve školní knihovně. O válce a tak. Vyhledal jsem si 'Enigmt' a 'Ultra'. Našel jsem pána jménem Petr Thornton. Jeho fotografie - to jste celý vy. V těch knížkách vypadal jako hrdina."

Tuthy se unaveně usmál.

"Ale v jedné knize byla tahle poznámka. Zmizel jste v roce 1965. Pro něco vás zažalovali. Neříkalo se tam ale, proč."

"Jsem homosexuál," řekl Tuthy tiše.

"Aha. Takže?"

"Lauren a já jsme se potkali v Anglii v roce 1964." Stali se z nás dobří přátelé. Chtěli mě strčit do vězení, Pale. Ona mě propašovala přes Kanadu do Spojených států."

"Ale říkal jste, že jste homosexuál. Těm se přeci ženský nelíbí."

"To není tak docela pravda, Pale. Lauren a já se máme moc rádi. Mohli jsme si spolu povídat. Ona mi vyprávěla o svém snu stát se spisovatelkou a já jsem jí vyprávěl o matematice a o válce. Za války jsem málem zemřel."

"Proč? Byl jste raněn?"

"Ne. Příliš jsem pracoval. Vyčerpal jsem se a nervově se zhroutil. Můj milenec mě držel při životě celá čtyřicátá léta. Po válce to v Anglii bylo špatné. Jenže zemřel v roce 1963. Jeho rodiče přijeli, aby urovnali majetkové záležitosti, a když jsem se přel o vyrovnání u soudu, zavřeli mě. Takže máš pravdu, Pale. Opravdu sem nepatřím."

"To já taky ne. Mí rodiče se moc nestarají. Nemám moc kamarádů. Dokonce jsem se tu ani nenarodil, a ani o Koreji vůbec nic nevím."

"Hřeje," řekl Tuthy s kamennou tváří. "Uvidíme, jestli budou poslouchat."

"To se ví, že budou," řekl Pal. "Hodně se to podobá tomu, jak se spolu dorozumívají."

Propojeny prsty přeběhly po klávesách syntezátoru. Kužel chlopený s klávesnicí přes minipočítač kovově žavibroval.

Celou hodinu přehrával Pal svou skladbu, opakoval ji a zkoušel variace. Tuthy seděl v rohu, bradu v dlaních a poslouchal myši pištění a kvikání, které se linulo z kuželu. *O kolik složitější je interpretovat čtyřrozměrný zvuk, pomyslel si. Ani vizuálně se není čeho chytit...*

Nakonec chlapec přestal hrát, promnul si ruce a protáhl paže. "Určitě to museli slyšet. Budeme jen muset počkat." Přepnul varhany na automatické přehrávání a odstrčil židli od klávesnice.

Pal zůstal až do soumraku a pak neochotně odešel domů. Tuthy seděl v pracovně až do půlnoci a poslouchal kovové zvuky linoucí se z kuželového reproduktoru.

Celou noc přehrával syntezátor preprogramovaný výběr Palo- vých skladeb. Tuthy ležel ve svém pokoji, který byl přes dvoje dveře od pokoje Lauren, a pozoroval, jak měsíční paprsek klouže po stěně. *Jakou dálku by musela čtyřrozměrná bytost urazit, aby se dostala až sem?*

Jakou dálku jsem musel urazit já, než jsem se sem dostal?

Ani si neuvědomil, že usnul. Zdál se mu sen a v tom snu se mu zjevil chvějící se obraz Pala, jak mává rukama, jako by plaval, oči doširoka rozevřené. *Jsem v pořádku*, říkal chlapec, aniž pohnul rty. *Nemějte o mě strach... Jsem v pořádku. Byl jsem v Koreji, podívat se, jak to tam vypadá. Není to špatný, ale já jsem radši tady...*

Tuthy se probudil úplně zpocený. Měsíc zapadl a v pokoji byla úplná tma. V pracovně pokračoval hyperkužel ve vysílání vzdáleného myšního pištění.

Pal se vrátil brzy ráno a hvízdal si pořád dokola několik taktů z Mozartova čtvrtého houslového koncertu. Lauren mu šla otevřít a poslala ho za Tuthym nahoru. Tuthy seděl u monitoru a prohlížel si Palův náčrtek čtyřrozměrných bytostí.

"Vidíš na tom něco?" zeptal se chlapce.

Pal přikývl. "Už jsou blíž. Zaujalo je to. Asi bychom si měli připravit věci, víte... připravit se." Přimhouřil oči. "Přemýšlel jste někdy, jak by vypadala čtyřrozměrná stopa?"

Tuthy chvíli uvažoval. "To by bylo velice zajímavé," řekl. "Byla by trojrozměrná."

Dole v přízemí zaječela Lauren.

Pal a Tuthy se málem přerazili jeden o druhého, jak se hnali dolů. Lauren stála v obývacím pokoji, ruce zkřížené na prsou, jednu ruku přes ústa.

První průnik odstranil část podlahy obývacího pokoje a východní zdí.

"Pěkní nemotofové," poznamenal Pal. "Jeden z nich do toho musel vrazit."

"To ta hudba," řekl Tuthy.

"Co se tady, sakra, děje?" dožadovala se Lauren vysvětlení nejprve ječivým hlasem, který přešel v řev.

"Radši tu hudbu vypni," rozhodl Tuthy.

"Proč?" zeptal se Pal, na tváři vzrušený úsměv.

"Možná se jim to nelíbí."

Jakási lesklá, průsvitně modrá kulička se náhle zvětšila asi na metr v průměru hned vedle Tuthyho. Pak zčervenala, začala rotovat, ztuhla a stejně tak náhle, jako se objevila, zase zmizela.

"Vypadalo to jako loket," objasňoval Pal. "Jedna z paží té bytosti. Mysím, že naslouchá. Pokouší se zjistit, odkud se ta hudba line. Půjdu nahoru."

"Vypni to!" nařídil mu Tuthy.

"Zahraju jun něco jinýho." Chlapec vyběhl po schodech nahoru. Z kuchyně se ozvalo odporné duté zaprašštění, potom zvuk, jako když naplníte vzduchoprázdno - zpětná rána zakončená zasyčením --a následovala nízkofrekvenční vibrace, z které jim naskakovala husí kůže.

Tu vibraci zavinila čtyřrozměrná bytost, jak si to štrádovala po své "podlaze", neboli jejich trojrozměrném prostoru. Tuthymu se třásl ruce vzrušením.

"Petře-" křičela Lauren, všechna důstojnost pryč. Uvolnila zkřížené ruce a držela před sebou zaťaté pěsti, jako by se právě chystala cvičit nebo boxovat.

"Pal nám přivedl návštěvu," vysvětloval Tuthy.

Otočil se k schodům. První čtyři schody a část podlahy se roztočily a zmizely. Poryv větru ho málem vtáhl do vzniklé díry. Znovu získal rovnováhu, klekl si a ohmatával přesně uříznutý, vydutý okraj. Dole byl vidět tmavý suterén.

"Pale!" zavolal Tuthy.

"Hraju jim teď něco originálního," křičel Pal zpátky. "Myslím, že se jim to líbí."

Zazvonil telefon. Tuthy mu byl u schodů nejbližší a instinktivně sáhl po sluchátku. Na druhém konci linky ječel Hocrum.

"Teď nemůžu mluvit-" řekl Tuthy. Hocrum zaječel znovu tak hlasitě, že ho slyšela i Lauren. Tuthy praštil se sluchátkem. "Mám takový dojem, že ho vyhodili z práce," řekl. "Vypadal našťavaně." Udělal tři kroky zpátky, pak se otočil, rozběhl se a skočil na první neporušený schod. "Nemůžu mluvit." Zavrávorál, vyběhl po schodech a nahore se zastavil. "Panebože," řekl, jako by mu najednou něco došlo.

"Uvidíš, že zavolá na vládu," varovala ho Lauren.

Tuthy nad tím jen mávl rukou. "Už vím, co to má znamenat. Oni si vytrhávají kusy z našeho trojrozměrného prostoru do čtyřrozměrného. Čtvrtý rozměr. Přesně, jak říká Pal: nemotorní klackové. Vždyť nás můžou zabít!"

Pal seděl u syntezátoru a vesele si přehrával novou melodii. Jak se k němu Tuthy blížil, náhle mu zahradil cestu mohutný zelený sloup, pevný jako skála a s podobnou strukturou. Chvilí vibroval, a pak opsal ve vzduchu oblouk. Část stropu, široká něco přes metr, byla vykopnuta ven z trojrozměrného prostoru. Póry v větru nadzvedl Tuthymu vlasy. Sloup se zmenšil na kostě a vypučely z něho vlasy, které se svíjely jako hadi.

Tuthy se kolem toho vlasatého kostě protáhl a odpojíl syntezátor od sítě. Věvec hnědých klobás ve tvaru zepelínu obkroužil počítač, zavinil, protáhl se od stropu k podlaze a dosáhl až na stůl s monitorem, pak se klobásky smršly na tenoučké provázky a zmizely.

"Moc dobře tady nevidí," řekl Pal, aniž by ho nějak rozrušilo, že koncertování skončilo. Lauren vyšla nahoru venkovními schody a postavila se za Tuthyho. "Týjo, omlouvám se za tu škodu."

Jedním hladkým vlnivým pohybem byl syntezátor spolu s kuželem a všemi kabely a dráty odloupen, jako kdyby to byly nějaké samolepky, které někdo narychlo odlepil z hladkého povrchu.

"Týjo," řekl Pal a ve tváři měl náhle zmatek.

Pak přišla řada na chlapce. Byl přemísťován mnohem pomaleji, s větší péčí. Poslední, co z něj zmizelo, byla hlava, jež visela několik vteřin ve vzduchu.

"Myslím, že se jim ta hudba líbila," řekl a usmál se.

Hlava, úsměv a vše pak zmizelo směrem, který by Tuthy ani Lauren nedokázali napodobit. Vzduch v pokoji zavzdychal.

Lauren několik minut stála, jako by ji přimrazil, zatímco Tuthy procházel to, co zbylo z pracovny, a rukou si projížděl rozcuchané vlasy.

"Třeba se vrátí," vzdychl Tuthy. "Já vlastně ani nevím..." Ale nedopověděl. Může vůbec trojrozměrný chlapec přežít v čtyřrozměrné prázdnotě, nebo v něčem, co leží dahoře... nebo nole?

Tuthy nic nenamítal, když se Lauren zhostila úkolu zavolat chlapcovým nevlastním rodičům a na policii. Když policisté přijeli, s ledovým klidem a tváří vydržel vyptávání a obviňování a řekl jim vše, co věděl. Nevěřili mu. Nikdo nevěděl, čemu věřit. Udělali pár snímků. Pak policie odjela.

Je pouhou záležitostí času, než jednoho z nich nebo oba zavou, řekla mu Lauren. "Pak si tedy něco vymyslíme," řekl. - "Řekneš jim, že to byla moje chyba."

"To tedy neřeknu," odporovala Lauren. "Kde ale ten chlapec je?"

"Nemám tušení," řekl Tuthy, "ale myslím, že je v pořádku."

"Jak to víš?"

Vyprávěl jí, co se mu zdálo.

"Ale to bylo tenkrát," řekla.

"Ve čtvrtém rozměru je to docela dobře možné," vysvětloval. Ukázal nejistě nahoru a dolů a pokrčil ramený.

Posledního dne časně ráno seděl Tuthy nabalený v županu a v kabátu v pracovně, kde to teď pěkně táhlo, a přehrával si znovu a znovu svůj program. Snažil se představit si *ana a kata*. Zavřel oči, zamžoural, zatřepal hlavou a propletl prsty na rukou. Pak

nakreslil na monitoru podivné malé grafy, ale nebylo to k ničemu. Měl mozek úplně zatuhlý.

Při snídani znovu opakoval Lauren, že musí svést všechnu vinu na něj.

"Možná že to všechno odnese čas," řekla. "Nemají fakta. Nemají důkazy...nic."

"Všechno odnese čas," přemítal, přejel si rukou po hlavě a ironicky se zašklebil. "Ale co je to odnést, to oni nikdy nepochopí."

Zazněl domovní zvonek. Tuthy šel ke dveřím, Lauren několik kroků za ním.

Otevřel dveře. Na schodech ke vchodu stáli tři muži v šedých oblecích, jeden s kufříkem. "Pan Petr Thornton?" zeptal se nejvyšší z nich.

"Ano," potvrdil Tuthy.

Kus zárubně a zdi nade dveřmi s rachotem a zasyčením zmizely. Tři muži se podívali na vzniklý otvor. Nejvyšší muž ignoroval, co bylo nemožné, obrátil se k Tuthymu a pokračoval: "Máme informace, že jste v této zemi ilegálně."

"Ano?" zeptal se Tuthy.

Jakýsi průsvitně modrý válec se vedle něho prodloužil asi na metr dvacet a vibroval ve vzduchu. Tři muži se stáhli zpátky na venkovní schody. Uprostřed válce se objevila Palova hlava a pod ní jeho prodloužená paže a ruka.

"Je to tady primový," řekl Pal. "Jsou kamarádští."

"Věřím," řekl Tuthy.

"Pane Thomtone," pokračoval srdnatě nejvyšší muž.

"Nechcete jít se mnou?" zeptal se Pal.

Tuthy se ohlédl na Lauren. Lehce přikývla, neboť moc nechápala, k čemu vlastně dává souhlas, a Petr uchopil Palovu ruku. "Řekni jim, že to všechno byla moje vina," řekl.

Od hlavy k patě byl Petr Tuthy celý odnesen z tohoto světa. Vzduch se nahnul dovnitř. Půlka měděné lampy, která visela u dveří, zmizela.

Bez jakýchkoli dalších otázek se muži z Mezinárodní zpravodajské služby vrátili do auta. Měli mokro v kalhotách a tvářili se naprosto nechápavě. Odjeli a Lauren si mohla v klidu popřemýšlet. Už se nevrátili.

Tři noci nespala, a když konečně usnula, navštívili ji Tuthy s Palem a položili jí jednu otázku.

Díky, ale radši zůstanu tady, odpověděla.

Je to primový, trval na svém chlapec. *Mají rádi hudbu.*

Lauren zavrtěla na polštáři hlavou a procitla. Nedaleko se ozval hvízdavý, kovový zvuk, následovaný velkou vibrací.

Znělo jí to jako potlesk.

Zhluboka se nadechla, vstala z postele a došla si pro zápisník.

Jeff VanderMeer

Srdce pro Lukrécii

Toto je příběh bratra, sestry a Zmasapsa a vypráví o tom, jak dva našli srdce pro třetího. Ten příběh má svou ústní i psanou tradici, u níž žádná z jejích verzí není stejná. Všechno začíná, v našem případě, městem...

"Město, ono má orgány. To město je mrtvé, ale žijí tam lidé, v podzemí. Oni mají orgány..."

Gerard Mkumbi téměř neposlouchal, co Con Newman říkal, i přes stáří tohoto muže a jeho postavení v osadě. Ale sténání jeho sestry a chraplavé sípání autodoku, který na ni pracoval, jej nakonec přesvědčily. Autodok řekl, že Lukrécie potřebuje nové srdce, takové, které by jí dovolilo vyběhnout z této pískové nory, zdravě a pružnostně, aby mohla znovu tančit pod úrodnou lunou. Gerard doufal, že bude možné si s ní vyměnit místo, tak, aby trubičky vězely v jeho prsou, jeho nose, jeho pažích a tlakové měchy pumpovaly, tam-zpět, tam-zpět, pro něj. Ale nešlo to. Měl stejnou vadu, jenže latentní, jak se dozvěděl od autodoka. Úspěšnou transplantaci by jenom všechno začalo nanovo.

V Lukréciině pokoji, za soumraku, jí četl ze starých knížek: *Bellafontova Quadrafelixe*, *Kovového rytíře a Jessibla*, a z jiných takových. Strach ho zachvacoval, když hleděl na svou sestru, suchá a strnulá slova nerada opouštěla rty. Lukrécie měla vysedlé lícni kosti, kouřově zelené oči a kávovou kůži, kvůli ní se všichni mladí muži z osady sešli, když tančila, aby se na ni mohli dívat.

Jenomže v koutcích těchto očí se tlačily vrásky a Gerard si všiml ochablé kůže i masa pod ní, která upozorňovala na pomalý rozklad. Kdokoli, kromě Gerarda, by jí hádal čtyřicet pět let. On věděl, že jí je dvacet sedm. Narodili se jen několik minut po sobě, oba se dělili o totéž lůno. Pozorovat její postupující nemoc bylo jako pozorovat sebe samotného. Bude takto vypadat v pětadvaceti letech?

"Gerarde," říkala, její ruka se choulila v jeho...

Znělo to jako prosba. Přemohl se držet její ruku celé hodiny, ačkoli myšlenka na rozklad, jenž měl před očima, mu působila utrpení. Autodok trval na tom, aby byla udržována pod drogami, a tak nemohla cítit žádnou bolest. Rozpoznávala jej ještě vůbec, byla-li takto chybná kdesi mezi bděním a spánkem, spánkem a smrtí?

Zmasapes, oči ukryté pod faldy holé masové tkáně, podle níž byl pojmenován, byl vždy po jeho boku. Zmasapes vyměnil s Gerardem mnoho slov, ale každé škubnutí jeho čumáku směrem k Lukrécii nebo k sedícímu kovovému autodokovi Gerardovi připomnělo, že ona brzy - příliš brzy - zemře, tak jako před ní jejich matka. Ledaže by se na poušti udal zázrak.

"Město, ono má orgány..."

A tak se nakonec vypravil na cestu a Zmasapsa vzal s sebou.

Takto to začíná. Závěr příběhu je jiný - stvořen z fragmentů a letmých záblesků, které kdosi poskládal dohromady...

To léto, když hvězdy bděly nad hlavou, sestoupil anděl na písečnou pláž. A když odešel, Lukrécie vstala ze smrti a tančila štíhle a lehce, jako větrošestivé větve vrby nad prásivajícími se písky] byl to neklidný tanec, neboť se jí často zdávalo o Gerardovi, v neradostných snech.

Tu zimu se Zmasapes a Gerard dovlekli zpátky do osady. Gerard teď nemluvil. Hleděl pořád směrem k jihu, směrem k velikému moři a městu beze jména, jako kdyby očekával cizince.

A nyní prostředek příběhu, v němž jsou konečně kosti obaleny masem.

Po dvacet dní a dvacet nocí Gerard těžce kráčet písky, udržuje se při životě suchými ropuchami, které pro ně Zmasapes vyhrabal. Nikoho na své cestě nepotkali, naslouchající pouze suchým větrům pouště.

Konečně, za šera jedenadvacátého dne, vystoupili na dunu a zůstali hledět na město dole pod nimi. Slunce dalo městu karmínový nádech a jeho siluety vpálilo do písku. Gerard uviděl, že zdi jsou místy rozpadlé a budovy mezi nimi, ty, které bylo možné zahlédnout, neudržované. Ačkoli se Gerard díval mnoho minut, nenalezl žádnou známku života. Jediný pohyb přicházel ze západu, kde se vlnil, šuměl a třpytil obrovský oceán, rudý jako duny naproti němu.

Třebaže byli unavení a zklamáni opuštěným městem, Gerard chtěl ještě za temnoty sestoupit dolů. Ale Zmasapes nasál vzduch, kýchl a vyjádřil nesouhlas.

"Cítím podivné pachy," zafuněl, "opravdu podivné pachy."

Gerard, unavený cestou, nenalezl sílu se přít. Usnul po Zmasapsově boku, s pískem na rtech a větrem ve vlasech.

Probudil se v noci zalitý studeným potem, přesvědčený, že jeho sestra se nad ním ještě před okamžikem

skláněla. Varovala ho, aby nechodil do města, města, jež leželo na dohled jako tmavý a zlověstný blok stínů.

Když se opět propadl do spánku, Gerardovi se zdálo, že cítí slabý sestřin puls, doma u jejího lůžka.

Ráno Gerard a Zmasapes objevili, že město je takřka schované za ostrou zátokou moře, jehož vlny nyní získaly matně zelený odstín. Zmasapes dostal chuť se vykoupát, ale Gerard řekl ne. Vlny mu ozvěnou vracely sestřin hlas ve svém neustávajícím příboji: *pospěš, pospěš...*

Když Gerard vykročil k městu, Zmasapes běžel o něco před ním, aby ho mohl varovat před nebezpečím. Zdi byly na tuctech míst rozpukané a nad hlavami jim kroužili supi, čekající na oběť. Zápach táhnoucí se podél zdi probudil v Gerardovi opět "nevolnost. Byl to jemný zápach umělé hmoty, kůže a zanesené stoky.

Příkop kolem města byl zaplněn mrtvolami: bylo to údolí mrtvých. Kňučící Zmasapes zacouval, aby stanul vedle Gerarda. Gerard upřeně hleděl na podívanou před nimi.

Mrtví lidé byli naskládáni v pravouhlých šachtách až po samý jejich okraj, přes který horní vrstvy přepadávaly. Nic se nepohnulo. Žádné mouchy nebyly přitahovány smrtí. Žádný ze supů se mrtvých ani nedotkl. Mor, pomyslel si Gerard, zakrývá si rukou ústa a nos.

Ale veselé, karnevalové šaty a dokonalost těl prostých sebemenších stop ran nebo boláků se vysmívaly jeho intuici.

Gerard vykročil k jámám, Zmasapes za ním jako stín. Oblečení na mrtvých zůstalo nehybné, nedotčeno ani věčným větrem. Oči těl hleděly skelně vzhůru a čelisti pod nimi byly pevně sevřené, uzamčené proti vydání jejich tajemství. Gerard by byl raději, kdyby se z nich staly parodie lidských forem, než aby tu takhle leželi, zírající do prázdna... Do Gerardových kostí vstoupil mráz. Bdíci. Bez krve. Studení. Nedožitelné tablo nepohřbených a nespálených.

"Tolik mrtvých," zamumlal Gerard. Kdysi slyšel legendu o hřbitovu Olifauntů. Bylo toto lidským ekvivalentem onoho místa? Najde Lukrécie brzy cestu do tohoto města, proti své vůli, protože on neuspěje?

Zmasapes nasál vzduch z nejbližší jámy, u jejíhož okraje stáli.

"Mrtví?" řekl. "Jsou cítit, jako kdyby nikdy nežili..."

"Mlč," odpověděl Gerard, neboť cítil respekt k tichu vůkol.

A tak prošli tou armádou lidských těl, některá jako kdyby kamsi vztahovala paže, ale všechna byla tichá jako doběhlé mechanické myši. Jejich oči jako by byly zbaveny naděje klíživě se zavřít před hlubokým spánkem, kůže doteku slunečního svitu.

Za jámami se nacházelo město samotné: bludiště polo-rozbořených opevnění a nestejnorodá směsice všech možných domů, podobající se seskupení věcí prodávaných v bazaru. Místy bylo vidět stopy válek vedených mezi ruinami, některé ze zdí přetavily v strusku. Všechno, co mohl Gerard udělat, bylo připomenout si slova Cona Newmana, že "lidé tam žijí v *podzemí*". Bylo zcela zřejmé, že nahoře nikdo nežije. Dokonce ani tráva nerostla v trhlinách dláždění. Šli pracně dál za zvuků svého unaveného dechu.

Nakonec se jim mezi troskami naskytl podivný pohled: asi padesát metrů nad nimi čněl vrcholek otevře-

né výtahové šachty; věž, která v sobě kdysi uzavírala zařízení, byla nyní zcela rozbořená, ponechávajíc si v původním stavu snad jen hrubý obdélníkový otvor z kamenů zapuštěných v zemi. Šachta, jež měla všechny znaky paže, s nosníky připomínajícími žíly odhalené k obloze, s odlupující se maltou, odkrývala kompaktní skleněnou budku, nijak netknutou, jež byla výtahem. Gerard ho rozpoznal díky *Mechanickému rytíři*: Jessible výtah použil při svém útěku. Že cosi tak křehkého mohlo přetrvat tak dlouhou dobu, jej nadlouho naplnilo údivem.

U šachty stála tři stvoření, každé o hlavu vyšší nežli Gerard. Podobaly se obřím lasicím, jenomže stály vzpřímeně, jako kdyby to bylo u jejich druhu samozřejmé.

"Kdo je to?" zašeptal na Zmasapsa. "Nikdy předtím jsem někoho takového neviděl."

"Cybilky," odpověděl. "Nějak zkřížené s jinými druhy, ale pořád cybilky. Tvůj otec ti čítával pohádky o cybilkách a o tancích, které cybilky tančily lidem, svým stvořitelům."

Cybilky! To bylo opravdu magické a vytvořilo to v oně zničené a pusté krajině špetku naděje. Předtím zabil několik cybilek pro maso, ty ale měřily okolo dvou stop. Na chvíli zauvažoval, zdali Zmasapes třeba nelže, ale ihned tuto možnost zamítl: Zmasapes učil jeho otce číst a psát. Zmasapes nikdy nelhal.

"A jsou... jsou inteligentní?"

"Ano."

Inteligentní. Bezmála se tomu zasmál. Tlukot jeho srdce se zrychlil a spolu s tím ucítil srdce své sestry, nerovnoměrné a rozbité, pomalu dodělávající. Vystřízlivěl.

"Zmasapse, to oni jsou ti obyvatelé, co žijí v podzemí?"

"Dozajista ano."

Když přišli před cybilky, jejich vůdce promluvil na Gerarda, ignoruje Zmasapsa. Byl to uhlašený, jantarově černý příslušník druhu a jazyk, kterým mluvil, byl plný trylků a ťukání, jako když do sebe narážejí kulečnické koule. Přesl *ňagičtinu*, když pochopil zmatený výraz na Gerardově tváři.

"Co tě sem přivádí," řekl znuděným hlasem.

"Potřebuji lidské srdce," pravil Gerard. "Přicházím, abych je mohl koupit."

Z vůdce vyšlo cosi jako zabručení, následované podobnými zvuky od ostatních dvou.

"Orgány," vůdce se zamyslel, jeho tón hraničil s opovržením. "Patnácté podlaží." Štěl nějakou frázi ke svým následovníkům, ti vykročili a přešli třpytivým prutem následiv po Gerardovi, pak po Zmasapsovi.

Vůdce přikývl a odvedl je do výtahu.

Gerard už viděl výtahy dříve v knížkách, ale nikdy nesnil o tom, že se jednoho dne bude v jenom vézt, a tak, když se zavřely dveře, sklonil se k zemi a zašeptal na Zmasapsa. "Není to nebezpečné?"

Zmasapes ucítil chvění v Gerardově hlase a odpověděl: "Přidrž se mě, jestli ti ten pohyb nedělá dobře."

A tak Gerard obejmul Zmasapsa, když klesali do útrobu města. Tiskl k sobě také ruksak plný drahocenných kamenů a starých částí autodoka, za něž, doufal, se mu podaří dostat lidské srdce.

Podlaží jako by se plazila vzhůru kolem nich, každé překvapivější než předcházející, hrůznější, divnější. Mnohému z toho, co viděli, Gerard nerozuměl. Viděli okřídlené lidi bez očí, nádoby s'těly, monstrózní válečné

stroje sršivě prskající jiskry, roury, zubatá soukolí, kovové kostry lodí v obrovských jeskyních, sklady plné malých ručních zbraní a laserů ve starém stylu, cybilky krácející po stropech a duchy, obrazy promítané z podlahy, jež nemohly být reálné, a další cybilky - lasičkovité cybilky všech velikostí a barev, plazící se kolem strojů, rour, kovových koster.

Všude hořely ohně - na drátech a v kanystrech, na zdech a na podlaze; žluté ohně, oranžové ohně, o mnoho z nich pečovaly cybilky hrozivější než jejich společníci. Cybilky s ledovými úsměvy a krutými drápy. Štiplavá vůně ohně dorazila k Gerardovi skrze stěny výtahu a vyvolala na jeho jazyku hořkou chuť. Do některých ohňů cybilky vřazovaly svéjící se stvoření, a jednou nebo dvakrát i větší předmět, který se rovněž kroutil.

Ale Gerard se odvrátil a tento poslední výjev ignoroval, vytrhnul jej ze své mysli. Lufkrécie potřebovala srdce. Tíha země a kamenů nad jeho hlavou, nade vším, mu působila závrať a nevolnost.

A stále hlouběji klesali do temnoty pod jejich nohama, tiché a strachuplné.

Na patnáctém podlaží byli přivítáni mužem, který se podobal lidem v jámách: tytéž neživoucí oči a ztuhlá ústa. Ale tento člověk byl naživu a vedl Gerarda dolů koridorem. Koridor vedl do bludiště tunelů, osvětlovaných řadami měkkých, narudlých panelů umístěných na stropě. Vůně těch prostor byla nepříjemně vlhká a chladná - ostrý, plesnivý pach jako z kasáren, užívaných mnoha generacemi. Původní reliéfy vyřezané do stěny byly poškozeny nebo předělány, takže z lidských těl vyvstávaly cybilčí hlavy a *gičtina* se proměnila ve skupiny drsných nápisů. Zatímco takto kráčeli, do Gerarda se vkradla úzkost, a když pohlédl dolů, spatřil, že Zmasapes je ve střehu a má vyceněné tesáky.

Když po čase dorazili k cíli, Gerard byl úplně ztracen a neschopen vybavit si cestu zpět. Upínal se ke svému ruksaku a k myšlence, že Lufkrécie ho stále potřebouje.

Byli uvedeni do veliké místnosti, která byla rozdělena přepážkami ukrývajícími ostatní její části. Tichý-muž přinesl židli a gestem výzvěd Gerarda k usednutí, poté zamkl dveře. Gerard se posadil a Zmasapes se vyčerpaně složil u jeho nohou.

"Ten muž je cítit těmi jámami," zamumlal Zmasapes. "Všechno je tu cítit těmi jámami."

Kvílivý zvuk vtiskl Gerarda ještě hlouběji do křesla. Dvojice cybilek se objevila zpoza jedné z přepážek. Jeden byl vysoký a bílý, druhý malý a žlutý. Zmasapes zavrčel, ale oni zvíře ignorovali.

"Jmenuji se -" řekl Bílý, vyslovuje sérii trylků, kterým Gerard nemohl rozumět.

"A já jsem -" řekl Žlutý. "Dohromady jsme Duelanty Obchodu. Předpokládám, že kvůli tomu jsi přišel - obchodovat?"

Gerard horlivě přikývl.

"Především," řekl Bílý, "musíš mít žízeň."

Tleskl packami a muž bez života se objevil znovu, přinášeje sklenici s čirou tekutinou. Nabídl ji Gerardovi, který si ji vzal s dychtivým poděkováním.

"Nepij to!" zasyčel Zmasapes. "Nepij to!"

"Buď zticha," řekl Gerard. "Buď zticha."

Nápoj voněl bobulemi a první pokusný doušek jej odměnil silnou, lahodnou chutí. Dopřál si ještě jeden lok a potom, dbav Zmasapsova varování, postavil sklenici vedle židle.

"A nyní," řekl Žlutý s pohledem upřeným na sklenici, "nám pověz, co přesně chceš obchodem získat."

"Srdce," odpověděl Gerard. "Lidské srdce." Natahl se pro svůj ruksak.

Bílý se podíval na Žlutého a vydal štekavý zvuk. Po stranách čumáku jim oběma trčely tesáky. Zdobily je ornamenty natištěné červenou barvou. Jejich oči byly nepatrně zešíkmené a pohlížely na Gerarda nyní s jistým druhem hladu.

"A co nám můžeš nabídnout ty?" zeptal se Žlutý.

Chlupy na Gerardově krku se naježily. Ta otázka byla vyslovena s chladnou autoritou a teď, teprve teď si pomyslel, že tyto cybilky zřejmě nebudou tak jednoduché jako ty, které lovil v poušti. Že mohou být svým způsobem nebezpečné. Ale nápoj vyvolal v jeho žaludku pronikavé teplo a to jej zbavilo strachu. Mimoto, Lufkrécie stále potřebuje srdce. Sálh do svého ruksaku.

"Mám drahokamy," řekl a vytáhl velký oranžový kámen, který našel v oáze.

Bílý vzal kámen z Gerardovy ruky. Chvilí si jej prohlížel proti světlu. Potom jím mrštil o podlahu. Kámen se roztříštil. Zmasapes zavrčel.

"Drahokamy?!" zasyčel Bílý. "Drahokamy! Za lidské srdce?"

Gerard se stáhnul zpátky do své židle.

"Ale já -"

"Chceš mě urážet?" Jeho ocas sebou mrskal.

"Ne! Má sestra Lufkrécie umírá. Její srdce je špatné. Přinesl jsem ty nejdražší kameny, jaké jsem mohl najít."

Zmasapes se vztyčil, s naježenými chlupy, zuby vyceněné.

Žlutý poklepal na Gerardovo rameno.

"No tak, no tak. Nechceme naše hosty lekat. Co dalšího ještě máš?"

Tenhle byl srdečný, správný chlapík. Gerard zahrabal ve svém ruksaku a vytáhl z něho část autodoka.

"Tohle. Je to skoro nové."

Drápy Žlutého se začaly do jeho ramene. Kupodivu, Gerard nepocítil bolest, ačkoli vyjekl leknutím.

"Ne," řekl Žlutý ledově. "Ne, lituji, ale tohle je k ničemu... tohle je úplně k ničemu. Přicházíš sem celých patnáct pater dolů, špehujete nás, a nabízíte *použité součástky*?"

Zmasapes zavrčel a Gerard setřásl sevření Žlutého. Jak to, že se cítil tak strnulý? Byl blázen, že se rozhodl sem přijít. Ve své nevědomosti by se mohl klidně dostat do spárů darebáků.

Gerard ucítil Zmasapsa před svými nohama, v pozici, ve které ho chránil, a do jeho mysli se vkradla nedobrá myšlenka.

"A co Zmasapes?" zeptal se Bílého. "Vyměnil bych za srdce Zmasapsovy dovednosti..." Byla by to nevýhodná výměna vzhledem k tomu, jak velké služby mu Zmasapes odváděl, ale bylo to prese všechno pouhé zvíře. Váží skutečně lidský život více než vlastnictví mluvícího zvířete? Pokusil se ignorovat kňučení šelmy.

Žlutý přikývl. "Vělice dobré. To je vsutku velice dobré. Nicméně," a stiskl knoflík, "nikoli ještě dost dobré."

Jedna z přepážek se odsunula. Za ní bylo vidět stovku Zmasapsů, s ještě nesmontovanými částmi, takže jejich hlavy se nacházely uvnitř polic, zatímco těla visela v řadách níže. Dva lidé, jako tamti z jam, leželi v koutě.

Gerard zíral s otevřenými ústy na tu podívanou. Tolik Zmasapsů. Mrtvých? Sťatých? Nedávalo to smysl.

Zmasapes se zachvěl, zatřásl hlavou a zanaříkal.

Sto hlav, připojených stem drátů ke stu výživných nádob, na něj obrátilo své oči a jejich oblé záhyby masa se zavlnily.

"Momentálně," řekl Žlutý po chvíli, "máme Zmasapsů víc než dost. Lidská srdce, ta jsou teď vzácná. Máme pouze jedno nebo dvě."

"Nicméně," řekl Bílý, "byl by tu jistý způsob, který by nás mohl přimět rozloučit se s jedním takovým srdcem..."

"Ano?" řekl Gerard, obávaje se odpovědi. Předtím sám hodlal dobrovolně darovat své vlastní srdce, ale to bylo se zárukou péče od autodoka.

"Zahrnovalo by to tebe a Zmasapsa," řekl Žlutý prohnane.

"Bude to trvat šest měsíců," řekl Bílý.

Rozkošné teplo naplnilo jeho hrud', následované chladem.

"Pak vás necháme odejít." Bílý držel jeho ruce ve svých, zatímco Žlutý mazlivě hladil jeho krk. "A výměnou dáme Lukrécii srdce."

"Jak brzy?" zeptal se Gerard. Zachvíval se pod dotekem Žlutého.

"Okamžitě," zašeptal Žlutý do jeho ucha. "Maso za maso. Ukážeš nám prostě na mapě, kde vaše osada leží - víš, co je to mapa? - a my pošleme srdce vznášedlem. Naše slovo platí."

"Tak co, příteli Gerarde," pravil Bílý. "Souhlasíš s tím?"

Gerard se obrátil ke Zmasapsovi.

"Co myslíš, Zmasapse?"

Zmasapes na něho pohlédl skrze své masité faldy. Obrátil se k hlavám Zmasapsů na polici a zavyl. A zavyl znovu. Jako *kdyby jeho srdce bylo zlomeno*. Potom si lehl na podlahu a zůstal tak, jen svaly kolem úst se mu třáslly.

"Úbohý, nešťastný stroj," zamumlal Bílý. "Zapomnělo to, že je to strojem. Takovou dobu ve službě. Úbohý, nešťastný stroj..."

"Podřízni jim krk," zavrčel Zmasapes z podlahy. "Podřízni je." Vrčení se proměnilo ve sténání a pak v jakési nesouvislé mumlání. Gerard by ho byl rád utěšil, tak jako on utěšil jeho ve výtahu, ale byl příliš strnulý.

"Souhlasíš tedy?" zeptal se Žlutý, hledě jedním okem na Zmasapsa.

"Ano," řekl Gerard, nyní zcela nepohyblivý na své židli, schopen pouze otáčet hlavou. Představil si, že bude moci cítit, jak tlukot sestřina srdce zesílí, že bude moci cítit, jak se do jejích tváří navrací zdraví. Tohle, a jenom tohle, ho uchránilo před panikou, před odevzdáním se strachu, který ho mrazil v kostech. "Ano!" řekl s opilou bezstarostností, uvědomuje si zároveň, že nemá na vybranou.

"Odejdeš odsud s úsměvem ve tváři," přislíbil mu Bílý.

"Ach, ano, uvidíš," zanotoval Žlutý vesele a vytáhl nože.

To léto, když hvězdy bděly nad hlavou, sestoupil anděl na písečnou pláň. A když odešel, Lukrécie vstala ze smrti a tančila štíhle a lehce jako větrošestivé větve vrby nad přesívajícími se písky. Tančila neklidně, se zlobou a smutkem tepajícími v jejím novém srdci.

Tu zimu se Zmasapes a Gerard dovlekli zpátky do osady. Gerard teď nemluvil. Hleděl pořád směrem k jihu, směrem k velikému moři a městu beze jména, jako by očekával cizince. Pokaždé, když seděl u ohně a sál své jídlo bezzubými dásněmi, Gerard-Zmasapes upíral své oči na Lukrécii, která viděla jenom, že Zmasapes přišel zpátky němý, a usmívala se svým neustálým úsměvem. Pod faldy masa hleděly Gerardovy kouřově zelené oči, tiše žadonící o pomoc. Ale Lukrécie se nikdy neodvážila roztáhnout tyto faldy, aby se podívala, asi se bála toho, co by za nimi mohla najít. Někdy se jí zdávaly sny o onom městě, co se tam přihodilo, ale tato vize jí opouštěla vždy při probuzení, jediným pozůstatkem byly slzy, které jí ukanuly během spánku.

Po roce lidé z osady vystrojili Gerardovi pohřeb. Po dvou letech se Lukrécie vdala za bohatého vdovce, a třebaže se Zmasapsem zacházela vždy něžně, nikdy pro ni nebyl ničím víc než zvířetem.

Ale tohle není ještě úplný konec, zbývá ještě mravní poučení. Je to moralita vyprávěná dětem, když se tísní ve svých norách, doufajíce, že stále pokročilejší zbraně cybilek nepohrbí pod zemí. Je vyprávěná severním lidem žijícím na stromech, které jejich obyvatelé nedovedou ubránit před plamennými stroji predátorů, lasic kráčejících vzprímeně a hrdě jako opravdoví vítězové nad lidským druhem.

Vyprávíme o Gerardově oběti, neboť potřeba takové oběti existuje vždy a všude. Vyprávíme o tom, my všichni, různými způsoby. Protože, jestliže se z nás nyní stávají sluhové, musíme pamatovat, že uvnitř každého sluhy, každého otroka, se nachází pán bojující o osvobození. Uvnitř každého Zmasapsa je Gerard. A to je skutečné srdce pro Lukrécii.

Svatý Gerarde, opatruj nás.

Zakončení tohoto příběhu existuje mnoho. Možná, že příští den, příští měsíc, bude hledět nová tvář vzhůru z jam, paže natažené, ale ztuhlé, oči prázdné a nehybné. A možná, že cybilký ani nezaplátily za dohodu, kterou uzavřely. A nebo...

Grzegorz Wisniewski

Manipulatrice

*Like a wolf in sheep's clothing You try
to hide your deepest sins Of all the
things you've done wrong And I know
where you belong*

Ta hra připadala Riouxovi docela jiná než všechny dosavadní. Byla propracovanější a vzrušovala víc než ostatní podobné produkty na trhu. Byla reálnější?

První se probudil vítr. Silný, čerstvý, přinášející do zorného pole vlny neproniknutelné Temnoty. K němu se ihned připojil déšť útočící těžkými kapkami na tváře. Po několika krocích nad ním zazářily jasné Hvězdy. Svazky jejich duhového světla snadno pronikaly mračny Temnoty pod nimi. Hvězdy byly malé a vypadaly křehce. Přesunul se k nejbližší a ptal se sám sebe, kde jsou Uragány avizované v názvu.

Riouxovi odpověděl náhlý ryk, který prořal tiché šumění deště. Obklopily ho výbuchy Temnoty, rozmetané vzrůstajícím víchem. Velký mrak udeřil Rioux do tváře a odfoukl ho k jedné Hvězdě. Bez zaváhání se kryl úlomkem světla. Světlo a Temnota se srazily a proměnily v kostku ztuhlého prostoru. Když se jí dotkl, zašelestila a rozpadla se na miliardy podlouhlých drobných krystalků, které spadly na Temnotu ležící pod nimi.

V doprovodném *crescendu* smyčců k Riouxovi zamířil další černý mrak. Nečekaně obraz zalil ze všech stran přicházející bílý příval. Nastalo ticho.

"Hra přerušena a anulována," pronesl měkký baryton, načech zorné pole bleskově zčervenalo. "Konec."

Zazářila závěrečná reklama výrobce hry. Konec přenosu ze systému. Rioux otevřel oči, mechanicky si otřel čelo a pohlédl na kontrolní panel hry. Spočívala na něm dlaň muže, sedícího na druhé straně stolu. Současně si připomenul, kde vlastně je. Lokál se nazýval "Dritte Sunde". Šlo o nejvýstřednější lokál v Breslau. Rozhodně natolik avantgardní, aby se mu většina plebsu i Vysokých vyhýbala. Dostat se tu do potíží bylo stejně snadné jako chytit ATDS v ruských bordelech.

Rioux přelétl pohledem muže naproti. Byl vysoký a urostlý, vlasy měl svázané do silného copánku, padajícího přes límec perfektně ušitého tmavého pláště. Návštěvník se pohodlně rozvalil v křesle. Po jeho hubené tváři se rozlil úsměv.

Istvan Nagy. Člen a vůdce místní odbočky jakuzы Rovnost. Bylo možné si to ověřit jediným pohledem: v pravé tváři měl implantované trojúhelníčky kůže černocha a Číňana. Připomínalo to špatně složené puzzle. Na území Europas Mittelbezirk byl Nagy legendou: skvělý diplomat a obratný byznysmen, který navíc rád střídal kladné a záporné role. Rioux ho znal ještě z dob marseillského džihádu a homodunajské bleskové války. Od té doby si mnohokrát vzájemně pomohli.

"Zase ty," pronesl Nagy.

Rioux na něj upřel pohled, zvedl levé zápěstí a odpojil z kontaktu Netu konektor I/O svého vnitřního hardware,

"Když jsi byl naposledy v Evropě, Jidáši," pokračoval Istvan klidně, "Intellig i všechny služby *Programme Logique de*

Defense týden pročesávaly celý Net. Nahoru dolů. Vyslali agenty do všech zapadáků ve městě. A to vadí. Víš, že to nemám rád."

Rioux se zašklebil.

"*Case-toi, monsieur Nagy*," broukl. "Udělal v Istanbulu zavař a já jsem se náhodou dostal sem. Nebyl jsem tu dost dlouho, abych ti to vyložil. Na uzlu Netu v Breslau se tady plácala spousta těch zatracených špehounských *taupes*. Ani jsem ti nestačil nechat hlášku."

"Jistě, to byla větší věc," usmál se Nagy. "Prý chtěli chytit někoho, kdo prodal na asijský trh několikastupňové průnikové programy, schopné prohlížet softwarové clony bankovního koncernu MitsuiMato."

"*Deverrouilleur*? Nikdy jsem nepsal průnikové programy. Ne na objednávku."

"Viděl jsem vzorky strukturálního kódu, Jidáši. Připadal mi jaksi povědomý." Rioux sáhl pro své nedopité pivo.

"Prodal jsem pár programových balíčků *outiles*. Třeba mě chtěl některý klient potopit," pohlédl klidně na Nagyho. "Doufám, že to nebyl důvod k tomu, abys mi přerušil hru."

"Vím, že to nemáš rád," řekl Nagy a vtiskl půl ecu číšníkovi, který mu přinesl pivo. "Ale neudělal jsem to bez důvodu." Napil se. "Co bys řekl tomu, že mám pro tebe kšeft?"

"*Va tefaire enculer*, bych řekl," zamračil se Rioux. "Istvane, pokaždé, když se objevím v tomto městě, máš pro mě nějakou kvalitku. *Merde!* Mám dost svých vlastních problémů."

Nagy výmluvně mlčel.

"Tak jo, vzpomínám si," rezignoval Rioux. "Jenom mi zase nepovídej, jak bylo těžké mě tehdy vytáhnout z Lyonu. Kvůli těm zatraceným Arabům budu do smrti tvým dlužníkem."

"Nikdo tě neprosil, aby ses cpal pod bomby poloviny letecké flotily džihádu." Nagy přešel na mentorský tón. "Neměl jsi pro ty křesťanské fanatiky na jihu vůbec pracovat. Ostatně ti dělám úsluhu."

"Zajímavé, ale slyšel jsem to už mockrát." Rioux vytáhl z kapsy malou kapsli s modravou kapalinou. "Co to má být?"

Nagy znechuceně pozoroval, jak si vyměňuje kapsli za prázdnou, uloženou v kanyle nad hrudníkem.

"Pořad bereš to svinstvo?" pokáral ho. "Drak zničí játra za necelý rok. Byl jsi už na dialýze? Kolikrát?"

"To je moje věc." Rioux odhodil prázdnou kapsli do popelníku. "Dokonči nabídku."

"Otupeje reakce," dodal Nagy. "Nechápu, jak se s tím dokážeš pohybovat v Netu. Pohybovat a fungovat."

"*Dégage*, Istvane. Načínáš mě nudit."

Nagy se narovnal v křesle a přelétl pohledem sál "Dritte Sunde", zalitý tlumeným světlem holografických duhových animací.

"Mám klientku," začal váhavě, "která chce vzkřísit. Je..."

"*La résurrection*?" přerušil ho udiveně Rioux. "Víš, že se takovými věcmi nezabývám. Křísíci je všude plno. Dokonce i plebs s netlumeným pomalým Grundigovým interface tvrdí, že je *résurrecteurfantastique*."

"Nech mě domluvit," řekl Istvan. "To není běžná nabídka. Má to být vzkříšení z yakuzy Jednota. Je tam projektantkou simulací."

"Jak se jmenuje?"

"Marta Chojnacka."

Rioux přikývl. Už o ní slyšel.

"Opravdu to není špatné, ale nic pro mě. Peníze mě nezajímají."

"Moment..." dodal Nagy. "Kdo tady mluví o penězích?" Opět se rozhlédl a ztišil hlas. "Tvrdí, že zná polohu Pevnosti. Zaplatí přístupovými kódy."

Rioux na něj nerozhodně pohlédl.

Pevnost.

Magické slovo, jehož zvuk naplňoval fantasii většiny uživatelů Netu, celosvětové integrované informační sítě, sny o bohatství, slávě a moci.

Pevnost.

Kdesi v hlubokých softwarových vnitřnostech Netu ukrytá databanka, knihovna procedur a algoritmů, skladiště informačních pokladů. Tajemství Maxe Vielkeho.

Rioux slyšel nejméně pět různých verzí toho, jak jeden *neznamý cosseur* to místo našel, ale musel odtud vypadnout stíhán *taupes* yakuzy. Poslední dobou se o Pevnosti moc nemluvalo, protože uplynuly už tři roky od smrti šíleného Maxe Vielkeho. Ta tri léta byla vyplněna hledáním, stovkami zběžných průzkumů a přebíráním málo zajištěných databank yakuzy Velikost, která jistou dobu podporovala práci tohoto šíleného génia. Podle všeobecně rozšířených pověstí tato živá legenda prostředí projektantů bojových programů ukryla v Pevnosti veškeré své projektantské bohatství. Hledání tohoto místa však bylo neúspěšné. Po roce se začalo pochybovat, a záhy byla Pevnost uznána za výmysl. Přirozeně se našli lidé, kteří v ni věřili dál. Rioux k nim patřil. Znal totiž Vielkeho. Ale také ji nemohl najít.

"Zajímavé," prohlásil.

"Zajímavé?" procedil Nagy mezi zuby. "Vyžral ti drak mozek? Mám to opakovat? To je Pevnost!"

"Zajímavé, proč chce zaplatit něčím tak hodnotným za obyčejné vzkříšení."

"Vypadá zoufale, a vzkříšení z řad yakuzy Jednota není nic běžného."

"Chápu, že to nikdo neudělá pro krásné oči. Ale něco tu nehraje, Istvane. Jestli jsou ty kódy správné, mohla si najmout tucet skvělých profesionálních křisíčů. Zijna, Assada Yussufa, Broensena. Nejlepší evropské *casseurs*. Proč já, který jsem tu jen na skok?"

"Broensen zmizel před třemi měsíci. Zijn dohonvá v bruselské nemocnici a Yussuf nepracuje s nevěřícími," pronesl klidně Nagy. "Ale máš pravdu, pokud jde o oči; Pro takové, jako má ona, se dá opravdu hodně udělat..."

"Broensen zmizel?" svařil Rioux obočí.

"Jako přeformátovaný. Pravděpodobně ho vyřídil Intellig," odpověděl. "Znal jsi ho?"

"Možná."

"Dobře. Rozumím. Nemám se ptát." Nagy zvedl ruce. "Pokud máš dál zájem, zavolám ji."

"Mám."

Istvan vstal, vnořil se do šera klubu a kráčel k sotva viditelné postavě u baru. Po chvíli se oba objevili v tlumeném osvětlení Riouxova boxu.

"Dobrý večer, pane Rioux," uslyšel měkký ženský hlas.

"Jmenuji se Marta Chojnacka."

Byla vysoká a štíhlá, což zdůrazňoval střih dlouhého pláště. Měla tmavé vlasy zastřižené ve výši krku, s elegantní vlnkou hozenou do čela. Sahala skoro až k velkým modrým očím. Nagy měl pravdu, pokud jde o oči, pomyslel si uznale Rioux. Vedle nich hezký malý nos a drobná ústa vypadaly docela obyčejně.

Pokynula hlavou na pozdrav a tento pohyb zdůraznil záblesk chrómu na její pravé tváři. Odlesk světla od implantované pavu-

činky několika stříbrných vláken, vkusný důkaz úspěšnosti módy těla a kov.

"Mluvíte polsky?" zajímal se Rioux a ukázal na křeslo vedle Istvana. "Máte zvláštní přízvuk."

"Jsem Rakušanka. Má rodina stačila odjet z Vídně na začátku války, ještě předtím, než maďarské oddíly obklíčily město. Vyrůstala jsem v Nord Mittelbezirk, ve Velkopolsku."

"Není to tedy vaše pravé jméno?"

"Pane Rioux, když mně nevadí vaše pověst, proč by vám mělo vadit mé jméno?"

Změřil šiji pohledem. "Nerozčilujte se."

"Snažím se."

Na chvíli ztichl.

"Pokud jsem pochopil, chcete být vzkříšena a zaplatit za to kódy přístupu k Pevnosti."

Pnkývla.

"Čím jste byla v yakuze Jednota?"

"Projektantkou. Vytvářela jsem simulace."

"To je dědičný titul?"

"Ne. Povýšili mě předloni."

Chvilí uvažoval.

"Rozumím. To vy jste vytvořila Supernovu a Uragány temnoty?"

"Ano, ale..." zaváhala, "myslel jsem, že Uragány nebyly ještě uvedeny na trh."

Rioux mávl rukou. ^

"Souhlasí. Nebyly. Musel jsem se vloupat do databanky yakuzy Jednota, abych je získal."

Překvapeně na něj pohlédla, ale neřekla nic.

"Proč chcete za své vzkříšení zaplatit něčím tak hodnotným, jako jsou přístupové kódy k Pevnostem?"

"Diagnostický software, který mi prodali, tvrdil, že jsou to jen přístupové kódy," zamračila se. "Nebyla řeč o tom, že jsou to klíče k blokující cloně nebo něco takového."

"Hodně Udí byl dobře zaplatilo i za samotné kódy. Já sám bych zaplatil dost."

"Až tedy dokončíte vzkříšení, domluvíme se, kolik mi doplatíte," zažertovala bez úsměvu. "Ale teď vážně: pomůžete mi?"

"Chcete to?"

"Já..." Mírně zaváhala. "Ano. Samozřejmě."

"A co z toho budeš mít ty, Istvane?" pohlédl Rioux na Nagyho.

"To, co mám tak rád. Peníze. Dvacet tisíc ecu. Nechci podíl na tvém zisku, Jidáš. Znalostí, které chceš získat, jsou pro lidi mého typu víc nebezpečné než užitečné."

"Dvacet tisíc ecu?" opakoval udiveně Rioux. "To je pěkný balík. Mírně řečeno."

"Už jednou jsem se o vzkříšení pokusila," vmísila se Marta. "Našli mě a odvezli zpátky do Melboume. Zpátky do práce toho... té svině Valietha." Hlas se jí zlomil. "Tentokrát se tomu chci vyhnout."

"Vy jste se pokusila o vzkříšení?" Rioux nesnášel neuvěřitelné věci. "A nechali vás naživu?"

Sklopila hlavu, ale pak ji zase zvedla a rozhlédla se. "Nejsem si jista, jestli je tady nejvhodnější místo pro takovou debatu. Připadá mi, že mě sledují lidé z mé yakuzy. Jestli nás odposlouchávají..."

"Neodposlouchávají," pronesli Rioux i Nagy současně a pohlédli na sebe.

"Máme rušičky," vysvětlil Nagy a nenápadně se rozhlédl.

"Kromě toho nás sledují mí lidé."

"Kdy mě můžete vzkřísit?"

Změřil si ji pohledem.

"Potřebuji nejméně čtyřicet hodin k vyřízení svých běžných záležitostí. Sejdeme se zítra ve třináct hodin. Kde bydlíte?"

"Nemůžete to urychlit?"

"Ne."

Kousla se nervózně do rtů v bezmocném gestu.

"Dobře. Čtyřicet hodin. Bydlím v Konigadlershotelu, na Siidstrasse. Pod jménem Agatha Carrasinová."

"Počkejte tam na mě. Zaklepu přesně v jednu."

Vzdychla.

"Co bude potom?"

"Kdy potom?"

"Až pro mě přijdete."

Rioux se bez většího úsilí zatvářil netrpělivě.

"Potom vás musím odvést na bezpečné místo, *riest-cepas?*" pronesl rozhodně. "Tedy to udělám."

Siidstrasse, *die alte polnische Krakaustasse*, vedla podél vysušeného a důkladně vyčištěného Olawakanal přímo k jiho-východním hranicím města. Její několikaproudový polybetonový povrch každodenně před úsvitem čistila parta počišťovačů, o vysoké topoly rostoucí hustě kolem ní pečovali zahradníci. Nebylo na tom nic divného. Při devastovaném a napůl opuštěném centru a jižních předměstích obklopených Geiger-Mullerovými clonami plnila Siidstrasse úlohu reprezentační městské ulice. Zde sídlila vedení většiny legálních společností, zde byly byty Vysokých, luxusní kluby a několik hotelů, nyní, kdy Vídeň byla radioaktivní ruinou, nejlepších v distriktu.

Kónigadlershotel stál na jižní straně řeky a v noci byla jeho skleněná krychle jasně vidět ve svitu reklamních reflektorů. Toto hladké neforemné těleso architekti zvýraznili zdánlivými chybami perspektivy, místy zdůrazněnými holografickými projekcemi částí konstrukce. Rioux tu nikdy předtím nebyl. Dával přednost klidnějším, méně nápadným, třebaže určitě ne tak komfortním místům.

Vysoký mladý vrátný, nad kterým se vznášel holografický stříbrný orel, přelétl Riouxu pátravým pohledem a učinil nepatrné gesto dlaní. Zasklené dveře hotelu se ihned otevřely. Jidáš si změřil vrátného pohledem s příměsí poděkování, jak to dělala většina Vysokých, a vstoupil dovnitř.

Pochopitelně nevstoupil jen tak. Ten mladý kerber u vchodu byl trvale napojen na Net. Během několika vteřin dokázal analyzou mimiky tváře, vnějšího vzhledu a charakteristiky pohybů identifikovat osobu a rozhodnout, jestli smí vstoupit do hotelu. Rozhodoval na základě informací čerpaných z místní databanky, těch, které Rioux ráno patřičně upravil.

Fungovalo to jako vždycky a Jidáš vstoupil do atria Konigadlershotelu dlouhou a neobyčejně širokou chodbou se stěnami i stropem zakrytými pečlivě pěstěnými tropickými rostlinami. Zleva pronikalo projekčními okny dovnitř nesmělé ranní slunce. V této části světa ještě dlouho nebude nikdo pozorovat normální východ slunce. Bránila tomu obláká synteozonu vypouštěného do ovzduší generátory IG Farben.

Jidáš přistoupil k trochu staromódnímu hotelovému pultu, za kterým seděla útlá blondýnka.

"*Je voudrais savoir dans quelle chambre habite madame Agatha Carrasin,*" pronesl s nonšalancí Vysokých.

Blondýnka zaváhala.

"*Je suis désolée mais je ne peux vous renseigner!*" zavrtěla záporně hlavou.

Mlčky na ni upřel zrak a snažil se vyvolat nátlak typický pro Vysoké.

"*Je peux vraiment pas!*" vzdorovala ještě a pohlížela doprava k vysokému muži, rozmlouvajícímu v atriu.

Rioux se tak otočil. Musel to být její nadřízený.

Okamžitě pochopila.

"*Uappartement 118, prenez l'ascenseur 3,*" řekla rychle a v očích se jí objevil strach.

"*Merci,*" řekl suše Rioux a zamířil k výtahům.

Výměna vět komunikátorem ve dveřích pokoje Marty trvala tak dlouho, dokud se dívka nepřesvědčila, že opravdu hovoří

s ním. V hlase jí zněla únava a nejistota. Po vstupu se jí na to zeptal.

"Divíte se?" usmála se nevesele. "Nevíte, co znamená uniknout na svobodu z rukou yakuzy."

"Nedivím se," přelétl pohledem vnitřek pokoje. "Jen doufám, že se nám podaří rychle odtud vypadnout."

Zamyšleně na něj pohlédla.

"Proč?"

Přistoupil k oknu.

"Prohlédl jsem si místní svazky yakuzy Jednota. Mají tu spoustu rezidentů a kontrolní kontrakt podepsaný s Intelligem. Je velice pravděpodobné, že v toto chvíli sledují hotel. Musíme co nejdříve zmizet."

"Jsem připravena," ukázala na kufřík vedle postele s vodní matrací.

"Výborně. Nesmíme mařit čas." Zvedl kufřík a pokynul rukou ke dveřím. "Jdeme."

Přehodila si světlý pastelový plášť, přejela Rioux pohledem píným důvěry a vyšla ven. Držel se dva kroky za ní.

V atriu se zastavil.

"Oč jde?" zastavila se i Marta.

Rioux pohlížel na dva muže vyptávající se naproti světlovlase recepční. Na tuto vzdálenost to neviděl dobře, ale...

"Zpátky," řekl chladně a táhl ji za sebou. Běželi chodbou až k nouzovému východu zabezpečenému zakódovaným zámkem. Marta se ohlédla.

"Kdo to byl?"

"*Les Unis*," odpověděl Rioux a potlačoval znepokojení. "J-idé yakuzy Jednota." Strčil něco do kontaktu vedle dveří. Ozvalo se bzučení a dveře se otevřely. Proběhli několika nízkými temnými chodbami až k dalším dveřím.

"Jestli to byli oni," obávala se Marta, "určitě obsadili všechny východy."

Neodpověděl. S rozběhem vykopl zámek a dveře je propustily do podzemní hotelové garáže. Když ji přešli, uslyšel Rioux za zády šelest a na zátylku pocítil něco studeného.

"Rioux!" vykřikla Marta. V příští sekundě ji strhly dozadu silné ruce. V téže chvíli zareagoval Jidáš. Prudce kopl dolů tam, kde podle dotyku a zvuku musel být protivník, a současně se předklonil. Uslyšel bolestný výkřik a třesk elektrického výboje za uchem. Dosud studený předmět mu popálil krk.

Během obratu pocítil, jak černají okraje jeho zorného pole a napínají se svaly jako vždy při adrenalinovém šoku. Ruce se mu samy sevřely k útoku. Ohnuté prsty pravé ruky zahálely čelist vysokého bruneta, zmítajícího se dosud po úderu do genitálií. Druhá ruka sevřená v pěst uhodila přesně na plexus solaris a vyřídila ho stejně účinně jako úder beranidla.

Jidáš sáhl volnou pravou dlaní pod plášť a pohlédl na druhého útočníka. Podobal se prvnímu jako dvojče a svíral Martu, přičemž mával elektrickou pistolí. Rioux klesl na kolena a namířil na něj svůj *Calico* s tlumičem, ale *uni* byl rychlejší. Modrá ohnivá jiskra olízla Riouxovo pravé rameno a vyslala do mozku vlnu bolesti. Droga ji však ztlumila dostatečně rychle, aby Jidáš neztratil soustředění při mačkání spouště. Pět kulek z ochuzeného uranu zasáhlo útočnickovu hlavu, tři protály krk a jedna rameno.

"Jdeme!" vykřikl a natáhl ruku. Marta byla v šoku. "Rychle!"

Proběhli kolem špalíru luxusních limuzín k východu do ulice. V tuto dobu tu naštěstí nebylo moc chodců. Sníh stále padal a Rioux pocítil příznaky slabosti. Roztřesenou rukou sáhl do kapsy a současně schoval zbraň. Otočil se.

"Zavolej taxíka," přikázal Martě a vložil novou kapsli draku do kanyly nad hrudníkem. Bělost sněhu mu zraňovala oči.

Uklidnil se o několik minut později, když ujížděli na sever do bytu, který si v Breslau pronajal. Marta celou cestu mlčela, zdálo se, zeje otřesena událostmi v hotelové garáži.

Dům byl starý a oprýskaný, už řadu let neudržovaný. Stejně jako většina domů na předměstí. Když zdolali vysoké betonové

schodiště se stěnami pomalovanými graffiti a stanuli před špinavými dveřmi, byli už hodně unaveni.

"Vážený pane Rioux." Když vstoupili do bytu, Marta se neklidně rozhlédla. "Nejsem nijak vybíravá ani závislá na luxusu, ale toto místo je... ordinární."

"To je mi velice líto," řekl Rioux, když zablokoval zámek u dveří a vstoupil za ní do dusného tmavého pokoje. "Ale jenom tak se můžeme zajistit před odhalením Jednotou. Obávám se, že tu budete muset zůstat několik dní. Dokud neskončíme."

Postavil Martin kufřík vedle velké postele vpravo ode dveří, načež začal opatrně svlékat plášť. Najednou sykl.

"Počkejte, pomohu vám," řekla Marta a odhodila svůj plášť na vypelichané křeslo. "Vypadá hrozně," dodala při pohledu na jeho ruku. "Hodila by se lékárníčka."

Pokynul k zásuvce stolku. Našla tam mast a začala jí opatrně natírat puchýř na Riouxově ruce.

"Je to lepší? Nebolí?"

"Bolí, ale už ne tolik," usmál se. "Děkuji. Vyznáte se v tom."

Pokrčila rameny. "To nic není."

Vstal, přistoupil ke stolu a sundal z něj antistatickou pokrývku. Pod ní spočívaly známé tvary Netterminalu s několika připojenými cartridgem, modemem a svazkem optických vodičů. Ve skříňkách na podlaze spočívaly ještě dva MO-drivery a nějaké drobnosti přímého I/O. Stiskl klávesu napájení. Plochy LCD se rozsvítily!

"A kde budeme spát?" rozhlédla se.

"Postel je vám k dispozici, já se spokojím se kanapem," ukázal do opačného kouta. Marta na něj stísněně pohlédla. "Nebude vám to vadit?"

"Doufám, že ne," odpověděla a sáhla po ovladači. Celostěnná obrazovka naproti postele se rozzářila logem Netu, z neviditelných reproduktorů se ozval šum. Nejdříve se ukázal nějaký

obrázek, potom zmizel a uprostřed zazářilo několik řádek arabského nápisu.

"Všechno je zavírováno," ozval se Rioux sedící na stole. "Uzel Netu v Breslau je plný takového mohamedánského smetí, po válce nebyl nikdy pořádně vyčištěný. Kdo na to má, kupuje si programové filtry."

Vypnula obrazovku a padla na postel.

"V tom případě se osprchuju," prohlásila při pohledu na to, jak se Rioux začíná hrabat v terminálu na stole. "Nějaké námitky?"

"Žádné," pohlédl na ni. "Ale obávám se, že koupelna je stejně obskurní jako všechno ostatní."

Zula se a šla do předstíň. Rioux provázel pohledem její pružnou dlouhonohou siluetu. Potom zamyšleně vyhlédl z okna.

"Teď si můžeme promluvit," protřel si oči a odjel křeslem od terminálu. "Dokonce musíme."

Přerušila pročesávání vlasů a pohlédla na něj.

"Ptejte se," vypnula ovladačem obrazovku, kterou už Rioux odvíroval. "Asi bude lepší, když si budeme tykat."

"Jak chceš," přikývl. "Marta. Hm, zvláštní jméno. Polské?"

"Ano, otec byl Polák," postavila se bosá na podlahu a uhladila si límeček pláště. "Kdysi jsme bydleli v Poznani, ale to je tak dávno, že si z toho skoro nic nepamatuju."

"Kdysi jsem tam byl, hezké město," dodal a ukázal na stůl. "Abychom se vrátili k věci. Vymazal jsem z paměti autotaxi a dozorcích systémů Siidstrasse všechny informace o nás. Nemyslím, že nás někdo najde. Částečně nás také kryjí Istvanovi lidé. Jsme dost bezpeční."

Na chvíli zaváhal.

"Když jsi se koupala, prohlédl jsem tvoje dokumenty," ukázal na ID kartu ležící na stole. "Zachytil jsem několik klíčových bodů a vím, kde začít. Znepokojuje mě jen ten Vaelith. Lidé jako on neradi prohrávají. To je hlavní šéf yakuzy Jednota, vid'?"

Zamračeně přikývla.

"Myslíš, že tě bude hledat?"

Zavřela oči.

"Myslím, že ano," pronesla pomalu. "Nějakou dobu se zdálo, že mě miluje. Byl jsem naivní. Tak naivní." Hlas jí uvázl v krku. "Chtěl... chtěl ze mě udělat loutku. Implantovat porno mikroprocesory Actormaticu a užívat si v duchu nejtajnějších fantasií. Jako nějaký odmozkovaný klon, jako... jako..." zajíkla se.

"Okay, okay. Nechceš mluvit, tak nemluv," zvedl ruku v uklidňujícím gestu. "Jde mi o to, že pravděpodobně sleduje údaje o tobě svým autonomním soukromým systémem. Ten systém budu muset také najít a smazat. Musím projít křížem krážem celý Net a smazat všechny údaje o Martě Chojnacké, a potom vytvořit věrohodnou falešnou osobnost a patřičně ji zdokumentovat zápisy v různých databankách."

"Dá se to udělat?" zeptala se už klidněji. "To je pěkná fuška."

"Vzkříšení pořádný kus práce," usmál se Rioux. "Ale většinu toho zařídí speciální vyhledávací programy a generátory totožnosti, které se mi podařilo získat z jistého zdroje. Hlavním problémem je likvidace údajů v tajných bankách yakuzy a v autonomních systémech jejich členů. Ale s tím si poradím."

Svaly její tváře povolily.

"Teď mi zhruba pověz svůj životopis," řekl, zvedl slot modemu Netu a zastrčil do něj svůj konektor. "Zaznamenám všechno, co mi řekneš, a pokusím se to později ověřit. Můžeme začít?"

Přikývla a začala mluvit. Rioux ji pozorně poslouchal a snažil se působit dojmem, že jej to zajímá výlučně z profesionálních důvodů. Občas si zaznamenal úryvek její výpovědi nebo ve zlomku sekundy analyzoval její obsah. Seznam objektů k prohlídce narůstal, ale naštěstí tam nebylo nic neproniknutelného. Jenom jednou se Marta otřela o vojenské systémy Unie Jižní Ameriky, ale Rioux usoudil, že získání jakýchkoli informací odtud je dostatečně nepravděpodobné, než aby se s tím trápil. Skončili před sedmou, kdy oba dostali hlad.

"To by mělo stačit," řekl a odpojil se od modemu. "Zbytek, co sis nezapamatovala, najdou vyhledávací programy bez potíží ve veřejné části Netu."

"Vyzpovídala jsem se ti z celého života," pronesla Marta a popotáhla si límeček. "Změnilo to tvůj vztah ke mně?"

"Proč?" pousmál se. "Já jsem lejen vyslechl. Třeba to jednou uděláš ty pro mě."

Potřásla pochybovačně hlavou.

"Asi by z tebe byl dobrý filosof." Vstala. "Sníme něco?"

"Zásoby jsou v lednici. Jak vaříš?"

"Hrozně. A ty?"

"Určitě ještě hůř. Je to tedy na tobě."

"Budeš litovat, uvidíš! Jen se převléknu..."

Vařila skvěle. Dokázala vykouzlit z toho, co Rioux naslepo sebral z několika poliček v NatuMarketu, chutnou večeři. Na první pohled lepší než mnoho jídel nabízených v nejlepších restauracích Breslau.

"Ráda vanm," zaslechl později, když zalezla pod příkrývkou a pokoušela se usnout.

"To by z nás nebyla špatná dvojka," prohlásil Rioux, když usedal k terminálu a připravoval C-disky s pomocnými programy. "Prohlašuji s plnou odpovědností, že rád jím to, co uvaříš."

"Jasně." V hlase jí zazněl utajovaný smích. Když sáhl po balení draku, zvažněla, poznal to. "To je drak, že?"

"Neptej se."

"Proč to děláš? Drak je přece hrozně jedovatý..." zaváhala. "Jsi závislý?"

"Ano. V jistém smyslu."

"Co to znamená?"

"Neptej se."

"Promiň, jestli jsem tě urazila."

"Nic se nestalo," dokončil pohyb. "Teď musím vstoupit do Netu, abych dohlédl na vyhledávací programy. Vnější podněty ke mně neproniknou, nepokoušej se na mě proto mluvit."

"Chápu," pronesla klidně. "Při projektování simulací jsem sice používala klasickou výbavu pro virtuální realitu, ale vím, jak funguje vnitřní hardware."

Rioux se usmál vlastním myšlenkám a přepnul terminál na *Direct Net Access*.

V podstatě bylo jedno, jestli měl při přechodu oči zavřené nebo otevřené. Bolest připojování byla pokaždé stejně citelná. Zvedala se jako vlna v levém zápěstí, bleskem prolétla celým tělem a skočila soustředěním v očních důlcích. Právě zrakové nervy byly během připojování nejzatiženější. Rioux znal mnoho *casseurs*, kteří oslepli při práci s neprověřeným vybavením nebo vzali testy na lehkou váhu a nechali si do těla implantovat plný hardware. Což byl problém, protože při tom odumíraly části mozku odpovědné za třídění impulsů, a takový neúspěšný *casseur* musel vegetovat až do smrti.

Šum slábnoucí v uších konečně zmlkl. Zvukové impulsy většinou rušily interakci s Netem, při vstupu do systému se tedy blokovaly. Činnost v naprostém tichu však kompenzovaly signály nízké úrovně stimulující podvědomí. V Netu bylo třeba pocitu interpretovat jako ověřené údaje.

Bolest ustala, zůstala někde vzadu, a před ním se z temnoty vynořil standardní mentální obraz programového zálivu terminálu. Nekonečný nazelenalý prostor vyplněný světlem se spektrem podobným slunečnímu a prázdný, pokud nepočítáme čtyři čtvercová ústí kanálů I/O pulsující tmavými barvami a skupiny nekouká hladkých tvarů autonomních bojových virů. Z portů vybíhaly svazky nápadných čar. Rioux jednu z nich přivolaal a připojil se k ní. Přenášela údaje z programů prohlédávajících uzly Netu v Norsku a Dánsku. Další vedla do severní Afriky. Rioux zpomalil tranzitní blokádu a ve stopách čáry pronikl do roviny portu. Přitom zpozoroval, že dva viry jej poslušně následují.

Cesta systémovou dálnicí Netu, zpomalená tuctem lokálních zajišťovacích clon a několika kontrolními body heslo-pnstup trvala asi sekundu. Oklamání blokad satelitního spojení bylo pro Rioux hračkou, bez problémů se tedy vynořil v uzlu Netu v Tripolisu a dal virům příkaz, aby ho kryly z boku. Zdejší prostor byl světlemodrý a na rozdíl od prázdného soukromého terminálu přecpán stovkami různých programů, souborů a procedur. Jejich tvary většinou tvořily různé variace obdélníkových těles s nerovnými stěnami různých barev. Rioux použil předem připraveného filtru a zpozoroval pod sebou štíhlé, ale trochu rozmazané tvary vojenských strážných programů s připojenými úderovými viry. Arabové i po těch všech letech byli připraveni pomocí bojových modulů začít bleskovou válku.

Rioux se přezíravě usmál a zamířil k tělesu právě prohledávané databanky. V hodnotu mbhamedánského bojového programového vybavení přestal věřit hned po ofenzivě Indie za války Mantry. Jeho úroveň se od té doby asi nezvýšila.

Barva čáry se změnila v červenou, našla nějaké údaje pasující k určenému vzorci. Rioux se připojil ke svému viru a přikázal mu vnořit se do clony, za kterou čára mizela. Virus změnil barvu a přizpůsobil povrchový kód k dálkově scanovaným sekvencím clony. Byla to kostka banky TripoliThar, oblíbeného mnoha yakuzami a často využívaného k anonymnímu transferu informací a peněz. Clona byla nespojitá a nedbale vyprojektovaná, virus do ní tedy vjel jako nůž do másla. Když ji překonal, zpozoroval Rioux údaje analyzované vyhledávacím programem. Zápisy transferů, obchodní hlášení z distribuce programů a tajná vědecká hlášení. Několik bloků se týkalo Marty. Pečlivě je vymazal. Celý proces probíhal řádně a bez chyb. Po ukončení úkolu začal program scanovat zbytek uzlu.

Podle hlášení předávaných ostatními programy probíhala akce stejně efektivně i v ostatních uzlech. Rioux ještě namátkou zkontroloval uzly v Moskvě, Mexiku a Hongkongu, načež nasměroval virus zpátky do Breslau a odpojit se. Tentokrát byla bolest méně citelná, koncentrovala se ve svalech krku a levé ruky, pulsovala v zátylku. Během necelé sekundy však zmizela. Otevřel oči. Protáhl si záda a současně pohlédl na LCD terminál. Byl v Netu skoro tři hodiny. Marta usnula s tváří legračně zabouřenou do podušky. Ve světle obrazovky se leskl chrom na její tváři. Ve spaní si broukala a vraštila čelo.

Rioux se usmál. Miloval ji. Nějak se zamiloval do této malé bytůstky, se kterou život zamával. Nečekaně pocítil uspokojení, že jí může pomoci. To bylo něco jiného než realizace anonymně zadávaných projektů. Pokusil se vzpomenout, kdy naposledy pocítil něco podobného, ale paměť mu zatemnila silná vrstva cynismu.

Znovu vstoupil do Netu a dal se do práce. Potřeboval spoustu specializovaného programového vybavení, které bohužel nemohl ukrást tak, jako ty jednoduché vyhledávací programy. Třeba mu to jen tak připadalo, ale programování mu šlo lip než jindy.

Marta vstala, než Rioux dokončil skládání posledních modulů. Každý z nich měl jiný cíl, který mu přidělil ze seznamu zhotoveného během rozhovoru s ní. Některé moduly musely být dost složité, aby pronikly na místo určení a změnily nebo zlikvidovaly data. Rioux ještě spustil generátor totožnosti, ukradený spolu s vyhledávacím softwarem, který šlohl z knihovny statistického úřadu v Breslau, načež se odpojil.

Jakmile otevřel oči, pronikla k němu příjemná vůně smaženého masa. Na malém kulatém stolku už bylo prostřeno a Marta chystala v kuchyni kávu.

Ihned zpozorovala, že skončil práci. "To takhle dlouho pracuješ vždycky?" zeptala se, když přinesla ke stolu dva šálky. Měla na sobě krátké sportovní šortky zdůrazňující štíhlé nohy, a dlouhé tričko. Pořád ještě chodila bosá.

"Když něco dělám, nepřestanu, dokud to nedokončím," pokrčil rameny, vstal a přisunul křeslo ke stolku. "Vypadá to lákavě, ale rád bych se předtím ještě osprchoval."

"Jak chceš, ale já na tebe nehodlám čekat. Mám hlad jako vlk. Tedy jako vlčice."

"Tak chvilku počkej," navrhl. "Potrvá mi to nejvýš čtvrt hodinu."

"Kdepak," zavrtěla hlavou a půvabně se na něj usmála.

Když za deset minut vyšel z koupelny, jídlo na stole bylo nedotčeno. Nanejvýš trochu vystydlo, což ovšem nezhoršilo jeho chuť.

"Jak to šlo?" zeptala se, když dojedli a oba objímali v dlaních skleničky s červeným vínem.

"Skvěle. Všechno jde podle plánu. Nejpozději do zítřka skončím s prohledáváním veřejné části Netu a vyšlu viry, které vymažou všechna data o tobě v jistých autonomních systémech, kde bys mohla být zaznamenána. Víš, taková různá pojištění, banky, finanční úřady. Pak zůstane nejtěžší úkol, smazat informace v bance yakuzy Jednota."

"Připijme si na úspěch," navrhla Rioux zpozoroval, že jí z očí zmizely jiskřičky předchozího pobavení, ale neptal se. Uměl čekat.

"Proč ti říkají Jidáš?" zeptala se najednou.

"To je stará přezdívka. Ještě z dob války Mantry," odpověděl a zahledl se do okna. "Pracoval jsem," zaváhal v podivném návalu upřímnosti, "pracoval jsem tehdy pro indickou sekci softwarové války, psal jsem pro ně bojové programy. Jeden typ viru, který se tehdy v Pákistánu skvěle osvědčil, nazvali Jidáš. Ta přezdívka putovala za mnou po světě, až mi nakonec zůstala."

"Najali tě?"

"Na rok," přikývl a pohlédl jí do očí. "Zmizel jsem, když na mě Arabové uvrhli fatvu."

"Co jsi dělal potom?"

"Já..."

Během tříhodinové rozmluvy toho z něj vytáhla dost. Z nějakého důvodu byl u ní uvolněný a klidný. Necítil žádné vnitřní varování. Uvědomil si, že je mu s ní prostě dobře.

Později, kdy znovu vstoupil do Netu, aby spustil autonomní viry, sklouzl po ní pohledem. Zahlédla to a pobaveně svažila obočí.

Potíže začaly druhého dne večer, přesně v osm. Rioux sledoval průběh změn v bankách Netu na obrazovce terminálu s použitím standardního rozhraní. Červený záblesk, který prolétl po obrazovce, hodonutil, aby přerušil hovor s Martou. Reagoval však příliš pomalu, kontakt se skupinou autonomních programů prohledávajících knihovny yakuzy Jednota se přerušil. Jak prokázala analýza posledních hlášení, způsobily to nové strážné programy. V těchto systémech se dosud nevyskytly.

"Tím se věci komplikují." Rioux přimhouřil oči a položil dlaň na klávesnici. "Teď jsou varování. Začnou porovnávat obecně přístupná data s backupem, jejich bezpečnostní kopíí, uloženou v dobře chráněném soukromém mainframů yakuzy. A tam jsem ještě nestačil proniknout."

"Když zjistí, co jsi změnil, zorientují se."

"Zjistí, že se tě někdo pokouší vzkřísit," přikývl a pohlédl do jejího bledého obličeje. "Nemůžu odtud lézt do jejich systému, jinak mě za minutu odhalí a vyšlou mraky svých *unis*"

Na chvíli zavládlo znepokojené ticho.

"Musíme jednat rychle." Vstal, oblékl si plášť a začal si cpát do kapes C-disky. "Pojď se mnou."

Nelze uniknout zaměření při otevřeném proniknutí do tak složitého a chráněného systému jako jsou soukromé archivy yakuzy Jednota. Ale je možné trochu odložit nepříjemné důsledky této události.

"Napojíš se na veřejný sektor systému," vysvětlil Rioux dívce, když ujížděli taxíkem k budově OberMarktu, který stál na severním konci Siidstrasse. "Jako projektantka musíš mít oprávnění. Okamžitě po tom se vrátíš zpátky do mého bytu, já zařídím zbytek. Markt je pořád plný lidí, než ten dav prohledají, stačím zmizet."

"Pochybuj, že jim bude zaměření trvat déle než pět minut," řekla zneklidněně.

"Přesně tolik potřebuju, poklade."

OberMarkt byl opravdu plný lidí. Část z nich se mačkala ve velké oválné hale, část prohlížela stánky na patrech nebo posedávala na několikapatrových terasách a popíjela to, co podávali v kavárničkách. Reklamy promítané na velké obrazovky vyzývaly k prohlídce večerního bloku simulací.

Nejbližší budky s porty Netu byly hned vedle výtahů, v přečpané obchodní pasáži. Rioux to pokládal za příznivé znamení.

Napojení na systém yakuzy Jednota trvalo Martě jen chvíli. Rioux jí pokynul, aby odešla.

"Zlom vaz," stoupla siná špičky a políbila ho na tvář. Sledoval ji pohledem a cítil teplo v srdci. To, co udělala, bylo sice velice melodramatické a vůbec, ale...

Setřásl takové myšlenky, ještě ji nezachránil. Odsunul rukavici rozhraní vyčnívající ze stěny a vložil do dvou scannerů své C-disky. Vydechl a zasunul svůj implantovaný konektor do portu DNA.

Veřejný uzel byl jako obvykle touto dobou plný zmatku. Ucpávaly jej stovky numerických aplikací extrapolčních programů, snažící se dokončit makléřské analýzy před uzavřením celosvětové burzy. Rioux se vzdal pokusů proniknout přes Bonn nebo Moskvu. Při tak vysokém počtu transmisí byl přístup k portům I/O udílen postupně, a on nemohl čekat. Šlo možná o sekundy.

Přenesl se do nedalekého provinčního Net-systému v Drážďanech a odtud pomocí falešných priorit a některého z několika desítek nízkoorbitálních Eutelsatů na východní pobřeží USA. Uzel Netu v Bostonu byl jedním z největších na světě, realizovaly se v něm současně miliardy operací. Rioux tu býval dostatečně často, aby bez problému vyhledal cfl. Využil hesla, ukradená kdysi z vládních databank. Bez problémů se vyhnul síti číhajících strážných programů přičleněných ke dvěma antivirovým blokadám. Sekundu a dvacet sedm setin po napojení se ocitl ve virtuálním nitru korporace Collone, srdci yakuzy Jednota.

Privolal z C-disků vzorce polyfunkčních virů a rozvinul je do ochranné polokoule. Kontrakce zabezpečujících programů byla nevyhnutelná, bylo proto lepší být na ni připraven. Rychlý scan poskytl Riouxovi vstupní informace o struktuře systému. Otevřel se před ním široký blok soukromého programového vybavení korporace. Aplikace, které byly právě využívány, blýskaly různobarevnými sekvencemi. Bylo jich hodně, co se dá dělat, dnes bylo rušno.

Rioux ze zoufalství vyslal několik virů před sebe a ostatní rozvinul do plochého prstence. Cestou k virtuálnímu nitru systému se připravil na potíže. Nesnášel improvizaci, Net na ni reagoval nepříznivě. Lehce se udělala chyba. A jedna chyba tady mohla znamenat ztrátu všeho. Reputace, práce i cenného programového vybavení, případně i života, pokud byl rozpoznán a zaměřen protivníkovými *taupes*.

Jedinou Riouxovou šancí bylo odříznutí systému od hlavních dálnic Netu. Žádné údaje se odtud nesmí dostat dříve, než se mu podaří vymazat údaje o Martě. Nejjednodušší mu připadalo vyvolání antivirového poplachu. Nejjednodušší přinejmenším v prvním okamžiku, protože se na něj ihned vrhla smečka hunterů nějaké nové generace. Pás virů chránících Riouxu asimiloval část útočníků. Po překompilování jejich struktur byly odvrženy a odpoutaly pozornost druhé vlny ochranného programového vybavení. Rioux toho využil a nepozorovaně vyrazil dál, k sektorům systému s osobními údaji. Ověřil pracovní status údajů týkajících se Marty. Její jméno nebylo ještě pod kontrolou. Pomocí dvou aplikací *D-Processingu* se Rioux pokusil dokončit to, co začaly dříve vyslané autonomní moduly.

Systém korporace však nepřerušil systematickou diagnostiku. Hrstka virů předhozených pro odlákání pozornosti a vlastní

překompilované huntéry nestačily zaměstnat jeho pozornost. Rioux už skoro dokončil to, co chtěl, než ale odpojil a rozpustil oba D-Processory, zaútočily na něj znovu strážné programy. Kryl se viry, pokud stačil, a zamířil dolů, ke tmavému tělesu systémového *kernelu*. Jestliže byl někde backup všech údajů yakuzu, pak určitě tam.

Nečekaně přešel celý systém do stavu totálního poplachu. Něco, co Rioux viděl snad jen dvakrát v životě. Totální poplach se inicioval výhradně v případě války a masového útoku nepřátelských virů. Všechny porty I/O byly v takovém případě blokovány a speciální obslužný program přivolával přímou kontinentální dálniční bojové programy Pentagonu.

To bylo nebezpečné, hrozilo rozpoutání globálního konfliktu, kdyby korporace právě sondovala některý z mohamedánských systémů a pustila tam programy Pentagonu. Jednota však riskovala. V databankách Collone muselo být schováno něco opravdu cenného, když pro jeho ochranu neváhala použít drahých služeb armády. Drahých a pekelně účinných. Rioux nepochyboval o výsledku střetu s programy FAP. Arabské *taupes* byly proti nim legrací, i když útočily ve větším počtu.

Čas. Teď platil jen čas. Rioux dělilo nanejvýš půldruhé minuty od okamžiku, kdy bude odhalen, identifikován a donucen k útěku. Při vstupu do obrysů *kernelu* odhodil všechny zbývající viry, aby spletl vojenské programy scanující systém. Začal analyzovat obsah svazků v *kernelu*. Nevypadlo to dobře. Jednota zřejmě používala dobré šifrovací programy ze série MasterCrypt nebo novější. Rioux měl kolem sebe opravdové moře, dokonce oceán údajů. Jenže zašifrovaných. Znal sice několik spolehlivých algoritmů a dokázal by je odkódovat. Ale ne za půldruhé minuty. Jak ale najít údaje, které hledá?

Najednou pocítil hořkost porážky a před očima se mu zjevil obraz Marty s tváří staženou smutkem. Smutkem nebo strachem.

Zpozoroval, jak se všechno v zorném poli zpomaluje a současně v hlavě pocítil známou lehkost a sílu. Adrenalin, blesko mu, prahová dávka. Musí se odpojit, dokud se ještě ovládá. Ale nemůže. Marta.

Ponořil se do *kernelu* cestou defragmentoval míjené bloky údajů a blokoval všechny potkávané pracovní programy. Přestal váhat. Zničil několik komunikačních spojů a prakticky zastavil výměnu informací se zbytkem systému i skupinou lokálních civilních obranných programů. Vymazal knihovnu souběžného tranzitu, jádro obsluhy rozhraní a terminálů. Systém korporace ohluchl a oslepl, a když Rioux vydal příkaz *disrupt* - prakticky zešílel. Současně se spustily stovky operací, ovládací aplikace zbavené kontroly mísily, mazaly a měnily desítky náhodně vybraných svazků.

Rioux nyní nechtěl uvažovat o důsledcích svého počínání. Stačilo mu vědomí, že právě připsal na seznam svých smrtelných nepřátel nejmocnější yakuzu Atlantského pásu. Ve zmatku se pokusil uniknout z banky Collone do bostonského terminálu. Když byl na hranici, dostihly ho vojenské programy, kterým rozpad systému ztížil činnost jen nepatrně. Mrštně zaútočily a jeden dokázal proníciout bleskově vygenerovanou Jidášovou clonou. Když začal přebírat kontrolu nad Riouxovým hardwarem, ten křečovitým pohybem vytrhl konektor z portu Netu.

Bolest byla úděsná. Nesrovnatelná s bolestí připojování. Rioux zaskučel, zapotácel se a narazil na někoho zády. Vykročil dopředu, opřel se rukama o zeď a pomalu otevřel oči. Měl pocit, že mu nějaký svérák mačká hlavu, v očích ho bodaly jehly. Ztěžka vydechl. Jednou rukou hledal drak a současně sledoval obrazovku před sebou. Hodiny. Od okamžiku vstupu do Netu uplynulo pět minut a osm sekund. Druhou rukou sáhl automaticky ke scannerům a vytáhl odtud své C-disky. Musí odtud zmizet, a to okamžitě. U východu z OberMarktu minul skupinu běžících mužů. Všichni byli vysocí, světlolasí a měli stejný, chirurgicky upravený nos a oči. *Unis*.

Když dorazil do bytu, cítil se trochu lip, ale drak jen stěží udržoval jeho psychosomatickou rovnováhu. Napětí opadlo teprve tehdy, když ho objala Marta.

"Vypadáš špatně," pronesla se starostí v hlase. "Můžu ti pomoci?"

"To hned přejde," objal ji v pase a přitáhl k terminálu. "Chceš něco vidět?"

Přikývla. Rioux přešel prsty po klávesnici a LCD zazářil sérií zpráv. Na vybavení instalovaném na stole se rozsvítily modré kontrolky a na obrazovce se objevil dotaz. Rioux napsal příkaz a odpojil terminál.

"Prosím," podal děvčeti ID kód kartu, kterou vytáhl z rozhraní. "To je tvoje nová osobnost. Je hotová. Vítám vás na světě, paní Sylvie Walterová."

Převzala od něj kartu, usmála se a upřeně mu pohlédla do očí. Rioux neodvrátil pohled.

"Co teď?" zeptala se.

"Můžeš jít, jsi volná."

"Jen tak? A co odměna?"

"Samozřejmě, byl bych rád, kdyby..."

"A co když vůbec nechci odejít?"

Při probouzení si uvědomil teplo Marty pritulené k jeho boku. Její vlasy ho šimraly na rameni, ruka mu objímala hrud'. Rioux opatrně vysvobodil jednu svou ruku a pohládl jí nahé rameno. Zavrňela jako kočka.

"Tohle nemám ráda," pronesla se zavřenýma očima. "Být probuzena tak brzy po nádherné noci v odporném prostředí milovaným mužem."

Pronesla to normálním hlasem, takže Rioux užasl až po chvíli.

"Jestli se jedná zase o tvůj cynismus, vytáhnu tě z postele a vyhodím za dveře," prohlásil a pohládl jí vlasy.

"Jen si posluž." Pořád neotvírala oči. "Projev svou agresivitu."

Zřejmě vycítila, že ztuhl, třebaže netušila proč.

"Promiň," zvedla pro jistotu hlavu a dotkla se rty jeho úst. "Už nebudu cynická."

"Nic se nestalo," přitiskl k sobě její rozehřáté tělo. "Teď mi už snad dáš kódy Pevnosti."

Otevřela oči a zamračila se.

"Opravdu nerada," řekla při pohledu na Rioux, který vstal a šel k terminálu.

"Vím," řekl klidně. "Ale nechápeš mě. Hledám Pevnost už několik let a teď, kdy ji mám na dosah, nesmím tuto příležitost promarnit."

"Nedělej to," usedla neklidně na posteli. Bledé denní světlo pohládilo její kůži. "Může to být nebezpečné. Vaelith říkal, že Pevnost dokáže zabít."

"Je to výzva, Marto," přimhouřil oči. "Příliš velká, než abych jí odolal. Rozumíš?"

"Opravdu to musíš udělat zrovna teď? Dnes?" Přistoupila k němu a položila mu ruce kolem krku.

"Dej mi kódy," požádal. "Jenom je ověřím."

"Nedělej to, prosím," opakovala.

"Nemůžu ti slíbit, že zapomenou na Pevnost."

Zvedla z podlahy tašku a hodila na stolní desku lesklý C-disk. Potom odkráčela do koupelny.

Provázel ji zamyšleným pohledem, potom zasunul kotouček do magnetooptického driveru.

Obraz virtuálního nitra terminálu, který mu explodoval pod víčky, byl trochu zatemněn, celý prostor I/O portu zacpávaly obdélníkové bloky dat vytvořených generátory totožnosti. Silueta hlavního manažeru systému se červeně leskla hlášením o dokončení úkolu. Výstupní procedury teď čistily paměťový prostor lokálního systému. Rioux odpojil zbývající přenosové linie a uzavřel tři ze čtyř kanálů I/O. Nechtěl, aby někdo nepovolaný se pokusil scanovat jeho soukromá data, zejména pokud

by to měli být najatí *casseurs* yakuzy Jednota, kteří teď bezpochyby řídili v Net-systému Breslau.

Otevřel řídicí program z Martina C-disku a dal mu nejvyšší prioritu. Před obdélníkem otevřeného I/O portu se zhmotnila polokoule driveru. Rioux se k němu připojil s tuctem polyfunkčních virů a vstoupil do Netu. Pohybovali se rychle, mnohem rychleji, než dokáží standardní ovladače. Riouxův VideoRAM zaregistroval několik rychlých přeskoků různými městskými uzly. Peking, Osaka, Canberra, Kronštadt, opět Peking. Zálivy pákistánských subsystémů plné naježených bojových aplikací. Kličkovali pořád rychleji, ovladač zřejmě zaznamenával dobu průchodu a přístupové kódy dalších uzlů. Když se konečně vynořili natrvalo, Rioux pochopil. Byla to část přístupového kódu. Byli v Lisabonu, obklopeni prázdnotou tohoto téměř nepoužívaného provinčního systému. Prázdnota však byla zdánlivá, protože ovladač do ní bleskem přepsal údaje shr- 'mázděné během přenosu. Ve zlomku sekundy, ještě než Rioux stačil použít filtry, se z této prázdnoty vynořily obrovské zborcené tvary něčeho, co vypadalo jako databáze. V tomto uzlu pobývalo ještě několik uživatelů, ale žádný z nich nezaznamenal existenci tohoto gigantu. Pevnost měla zřejmě polopropustnou strukturu, závislou na prioritách.

Nezávisle na těchto prioritách však bylo patrné rozmazání obrysů, způsobené složitou ochrannou clonou. Nevypadala hrozivě. Jako většina programů napsaných Maxem Vielkem. Rioux se utkal s jeho viry starší generace za válek Mantry. Přestože byly staré a jen zběžně adaptované k válečným účelům, vykazovaly znepokojující elasticitu. Strážné aplikace musely být mnohem horší.

Chvilí uvažoval o tom, co řekl Martě. Chtěl sice jen otestovat ovladač a přepsat přístupová data do svého vnitřního cache, ale blízkost Pevnosti na něj působila jako magnet na železné piliny. Smazal polokouli ovladače a vyslal jeden virus ke cloně. Stíhlý tvar systémového *la taupe* se trochu změnil a na okamžik zpomalil při scanování struktury překážky. Clona se prohnula a otevřela, a když do ní virus pronikl hlouběji, kolem něj zmatněla. Přerušila vnější kontrolu činnosti vetřelce a Rioux musel použít filtr, aby pronikl horními ochrannými vrstvami. Virus si vedl docela dobře, ale clona byla příliš kompaktní. Půldruhé sekundy po vniknutí do její struktury vymazala část defenzivních sekcí útočníka a rozbila ho na bleskově tající váry kódu.

Rioux se přiblížil ke cloně. Teprve teď si uvědomil velikost Pevnosti. Množství uvnitř ukrytého programového vybavení muselo být větší než si kdokoli kdykoliv myslel. Nesměl vyčkávat. Ne teď, kdy byla Pevnost odkryta a potenciálně citlivá na zásahy. Uvolnil se a soustředil kolem sebe zbývající viry, které přepnul na interaktivní chování. Potom zamířil přímo do clony.

První tři vrstvy programového vybavení nekladly velký odpor, viry obklopující Ripuxe se dál pohybovaly volně. Potíže začaly hlouběji, poblíž jádra. Clona zmatněla, přesně jako při předchozím útoku, ale Rioux díky filtrům neztratil orientaci. Sevřel sféru svých *taupes* a přikázal zakamuflovat jejich vnější povrch. Než to stačil vyhodnotit, dosud prázdná clona vyplivla roj malých kuželů, které se pokusily proniknout sférou programů chránících Rioux. Část útočníků byla absorbována a zničena, ostatní se sami rozpustili. Rioux přescanoval strukturu svých virů, nedošlo k žádným ztrátám. Sestoupil o vrstvu hlouběji a najednou postřehl, že kódy jeho dvou virů se začínají rozpadat. Probíhalo to bez viditelného zásahu clony. Programy prostě přestaly reagovat na příkazy, odpojily se od sféry a zahájily autodezintegraci. V okamžiku, kdy Rioux přeskočil na vyšší úroveň vnímání, odpojil se další *la taupe* a začal se rozpadat.

Myslí mu prolétl blesk pretvářených informací, který zmizel, když mu implantovaný překladač nabídl řešení. Neuronová clona. Vyprojektovaná tak, aby přebírala sekvence programových kódů vetřelců a obracela je proti nim. Než stačil zareagovat, přestaly existovat další tři viry. Provedl náhodné změny ve

struktuře jádra každého z nich, zapojil ty změny do cyklu a spustil je jako nezávislou mikroaplikaci, vytvořenou na místě. Při následujícím průchodu se opět objevily kuželovité obranné podprogramy a několik větších modulů s velkou zásobou života. Rioux však byl připraven a za proniknutí zbývajících částí clony zaplatil ztrátou jen jednoho ze zbývajících virů.

Zaznamenal údaje získané během průchodu a zamířil k nebetýčné stěně před sebou, přičemž několik milisekund věnoval klonování svých nedotčených *taupes*. Nechtěl to dělat během útoku nepřátelských bojových programů, protože to mohlo skončit odpojením z Netu a návratem do startovního terminálu. Pronikal opatrně do nitra Pevnosti těsně obklopen clonou početných virů. Na útok aktivních strážných aplikací byl dobře připraven.

Nitro mu připadalo stejně nekonečné jako prostor samotného uzlu. Zaplňovaly je stovky nejružnějších, převážně asymetrických a barvy měnících těles programů s netypickými charakteristikami. S něčím takovým se Rioux ještě nikdy nesetkal. Jeden z jeho virů se odtrhl od ochranné sféry a poslušně přikazu splynul s jednou z oněch aplikací. Obe siluety pohltil ostrý záblesk. Rioux zaznamenal pohyb, který se začal zvedat někde pod ním.

Nečekaně ho zasáhlo světlo. Světlo a hudba. Na chvíli ztuhl úžasem a pokusil se přiložit dlaně k uším. Při přímém připojení k Netu byly sluchové a hmatové nervy, stejně jako čich blokovány, aby nerušily mysl vnějšími podněty. Změnit se to dalo jen změnou vnitřního hardware nebo přímým zásahem do podvědomí. A to znamenalo...

Pocítil, jako mu mysl poskočila dopředu. Další adrenalinový šok. Tato myšlenka se objevila spolu s poznáním, co se vlastně děje. Okamžitě, aby neztrácel čas, vrhl viry před sebe, zformované do silné zdi, v naději, že stačí vyskočit ven a odpojit se. V téže milisekundě nitro Pevnosti explodovalo a vlna neznámých virů se na něj vrhla. Byly jich stovky a byly všude. Těch několik bojových virů, které přivedl s sebou, bylo rychle odděleno a zlikvidováno. Rioux stěží stačil vytvořit křehkou blokující sféru s velkým poloměrem, než byl obklíčen. Hudba zesílila, stejně jako stroboskopické kmity všudypřítomného světla. Podprahové impulsy na něj nyní útočily ze všech stran, musel se soustředit na ústup. Přestal odpovídat ovladači i oba dynamické koprocessory, což Rioux stálo stále větší úsilí při udržování blokující bariéry. Programy se dál rojily kolem něj a číhaly na příležitost k útoku. Uvědomoval si, že odpojení z Netu s ponecháním údajů uvnitř cizí báze znamená spálení nervové soustavy. A musí se odpojit dříve, než jeho mysl podlehne. Nechce sdílet Zijnův osud, musí dorazit alespoň ke vnitřní vrstvě clony.

Náhle byl zablokovaný. Z roje drobných modulů se vynořila větší aplikace a zaútočila na jeho blokádu. Děla to tak obrátě, že nemohl dospět ke stěně Pevnosti, aniž by ji zdolal. V okamžiku, kdy se ze světla vynořily dvě další, Rioux pochopil, že neunikne. To byl konec. Normální mozek snese podprahový útok několik sekund, jeho možná několik minut, ale to je vše. Výbuch agrese, který se mu objevil v mysli, ho přemohl. Nedokázal jej ovládnout - a nemohl si aplikovat dávku draku. Rezignovaně se poddal mentálnímu šoku, který zpomalil běh všeho kolem něj, svinul bariéru a současně se vrhl směrem ven. Nyní už netlumené impulsy začaly bombardovat jeho odkrytou mysl, což ignoroval a anihiloval aplikace útočící na něho v celých hejnech. Provedl tři skoky k hranici Pevnosti. Při třetím začal jeho vnitřní *mainframe* selhávat, ale nadvláda nad Riouxem převzala téměř úplně centrální nervová soustava. Přesně podle algoritmu, který do ní předlety zavedl. Bolestivé jehly nyní útočily ze všech stran tak, že Rioux málem ztratil orientaci. Štěstí mu však ještě trochu přálo, protože dorazil konečně ke stěně. Programy na něj neustále dotíraly a násobily chaos myšlenek vířících v lebce. Avšak nápis SYSTEM SHUTDOWN, který mu zasvítíl v zorném poli, ho

donutil reagovat. Rioux, který zbytkem mysli pochopil, že je konec, s rezignací spustil proceduru odpojení. Bolest odpojování utonula v neuvědomělém vytí, načež se Jidáš potopil do tmy explodující pod jeho víčky.

Probouzel se pomalu, zvonění v uších podtrhávalo těžké bušení srdce, mravenčení celého těla a příšerná bolest hlavy, krku a levé ruky.

Pokusil se zaúpět, ale z vyschlého hrdla mu uniklo jen tiché zachrchlání. Někdo však na ně zareagoval. Rioux pocítil kolem sebe pohyb.

"Probral se," ozvalo se vedle něj. "Byl uvnitř a probral se. Neuvěřitelné!"

"Ysene, podej sem elektrody a kapačku." Hlas ženy znal. "Stimulanty, Bravi."

"Proč? EEG má normální, snad jen tep vysoký," odpověděl baryton. "Udělal jsem testy."

"Czrweny taky vypadal dobře a zvadl dřív, než jsem stačila prohlédnout obsah jeho cache."

Rioux pocítil na ruce chladný dotyk a bodnutí.

"Oho," ozval se muž nazvaný Ysenem. "Chlapec má přismahlou centrální nervovou soustavu, celou levou stranu. A problémy se srdcem. Postupuje ochrnutí spodní části těla."

"Dej mu protišokovou injekci a endosufin."

"Blázníš? Vyřídíš mu centrální soustavu! Tak dobře! Jak chceš při takovém přetížení projít jeho vnitřní dálnicí?"

"Nic se mu nestane. Má ztlumený metabolismus. Viděla jsem ho, jak bere pravidelné dávky draku."

Riouxova mysl pomalu nabývala bývalých schopností. Došlo mu, že tento rozruch kolem něj asi není kvůli záchraně jeho života. Jediná věc, kterou chtěl uchránit, byl obsah jeho cache. Údaje shromážděné při pokusu proniknout clonou Pevnosti. Zdařilého pokusu, bohužel.

S námahou otočil hlavu na stranu a otevřel oči. Byl stále ve svém bytě, do kterého nyní padalo oknem bledé ranní světlo. Větší část podlahy zabíraly nejrůznější lékařské přístroje: tomografy, scanery, přístroje pro dialýzu a stimulaci. V koutě, ve světle zářivky, spatřil Rioux dva muže, určitě Ysena a Braviho, skloněné nad rozloženou biosystémovou sondou. Vedle se nad obrazovkou terminálu skláněla známá černá hlava.

"Marto." Hlas, který ze sebe dostal, byl stěží slyšitelný. "Proč?"

Obrátila se k němu s překvapením, které se rychle změnilo v úsměv plný uznání.

"Přiznávám, že jsi mě zaskočil, Jidáši," prohlásila a sehnula se nad něj. "Jsi první, kdo se dokázal nejen vzpamatovat, ale i mluvit. Dokonce ani Broensen nebyl dost dobrý. Ne po střetu s těmi pekelnými strážnými programy Vielkeho."

"Pourquoi?"

"Co proč?" opakovala udiveně. "Proč jsem to udělala? To je jednoduché. Pro prachy, moc a slávu. To, co vytvořil Vielke, předehnalou celou epochu. Když zemřel, jeho dílo se stalo stokrát cennějším. Ty všechny nedokončené projekty, aplikace a podprogramy - víš, jakou mají hodnotu? A žádná yakuza na ně nemůže položit pazoury. Většina ani nevěděla, kde je hledat, a ti, co to věděli, se báli. Pevnost likvidovala jejich najaté crackery jednoho za druhým."

"Porquoi moi?"

"Ach, nebyl jsi první," odvětila a sáhla po náramku rozhraní. "Před tebou bylo spousta jiných, i slavných," zapnula mu náramek na zápěstí a přišroubovala konektor. "Czrweny, jak jsi už slyšel, Broensen, Zij, Werkeller," doplnila spony modemu. "Ale všichni selhali. Většinou se ani nedokázali prodrat vnější vrstvou clony Pevnosti. Umírali v křečích, protože Vielkeho software jim sežehl mozky. Jenom třem se podařilo proniknout dovnitř: Czrwenému, Broensenovi a ještě jednomu, jak se jmenoval, Avanradtovi. Ale uvnitř museli narazit ještě na něco, protože

utekli tři sekundy po vstupu a chcípali s vymazanými cache a blokádou implantovaného hardwaru."

"*Tu es manipulatrice, rťest-ce pas?*" zeptal se klidně Rioux. "Manipulátorka?"

Obrátil se zpátky ke klávesnici a na tváři se jí rozhostil úsměv.

"Jidáši, pořád uvažuješ geniálně."

"Dokončili jsme diagnózu," ozval se Ysen. "Sonda funguje, můžeme začít." Bravi připojil k přístroji svazek optických vodičů, napojených na modem náramku a stiskl tlačítko na pultu před sebou.

"Hotovo."

Marta pohlédla na svůj terminál.

"Počkejte, až začnou působit enzymy. Pak začněte opatrnou drenáž." Nečekala na Braviho přikývnutí a sklonila se nad Riouxem, až se rty téměř dotkla jeho bezvládných úst. "To jsou opravdové poklady, Jidáši. Mají cenu milionů. Miliard ecu. Děkuji ti," políbila ho, takže málem ztratil dech. "Víš, tentokrát to pro mě nebylo tak nepřijemné. Myslím práce s tebou," pohlédla mu do očí, jakoby s lítostí. "Byl jsi jemný, mnohem lidštější než jiní cracken, na nichž jsem pracovala. Nebyl jsi tak neproniknutelný. Měla jsem o tobě pár údajů a neúplný psychický model. Jen tohle, aby zvadla nejlepšího z nejlepších. Ulovila jsem tě na lásku. V těchto časech je to něco opravdu nezvyklého. Musel jsi být citlivka. Budu na tebe vzpomínat. Pořád."

Přimhouřil oči, bolest ve spáncích zesílila.

"*Manipulatrice*," vymáčkl z sebe. "*Manipulatrice*. Neměla jsi to dělat..."

"Nechápeš?" zeptala se udiveně. "To byla výzva. Příliš velká, než abych jí odolala. Vzpomínáš si?"

"Stabilizovaný stav," řekl Bravi. "Začínáme."

"Zapněte turbo a programové pozadí," přikázala a vrátila se ke své klávesnici.

Rioux ji provázel zrakem.

Proniknutí do všech memočipů implantovaných do jeho těla a jejich průzkum hardwarovou sondou jim trvalo necelou hodinu. Když skončili, v těle ležícím před nimi na stole zbývaly jen stopy života. Ochmuly obě nohy, levá ruka a bok. Rioux ztrácel síly, víru i chuť k životu.

Když začal balit, stěží to vnímal.

"Dejte mi něco..." otevřel usazené nevidící oči. "Tritodialin..."

"Cože?" Tentokrát to byl Ysen.

"Chci si uvědomovat umírání. Tritodialin..."

"Kolik?"

"Pět, pět kubíků."

"Před smrtí projdeš očištěm, člověče. Rozmyslel sis to?"

Rioux se pokusil usmát ztuhlými rty.

"Hodně jsem hřešil..."

"Dej mu co chce a mizíme," zaslechl uspěchaný hlas Marty. Ysen zamručel a přiložil mu ke krku studenou koncovku dávkovače. Ozval se sykot.

"Šťastnou cestu," hodil po něm Bravi cestou ke dveřím.

"Tak mizíme," opakovala Marta.

Ty zasraná kurvo, pomyslel si ještě Rioux, ty zasraná...

Pocítil, jak přichází vlna temnoty a bolesti, bolesti tak intenzivní, že zastínila všechno, co bylo předtím. Rozevřel usazené nevidoucí oči a zavyl ve snaze uniknout. Jeho napůl ochrnuté tělo se převálilo na stranu a spadlo se stolu tak šťastně, že ztratil po úderu do hlavy vědomí.

Hluk startujícího Stratobusu, ztlumený silnými stěnami ze zpěněných polymerů, prolétl impozantní, třebaže dávno neobnovovanou halou letiště König der Luft. Rioux doprovodil pohledem vzdalující se letadlo a vrátil se k drinku, který už delší dobu obracel v prstech.

Opatrně poposedl na vysoké stoličce, zvedl hlavu a pohlédl před sebe na zrcadlovou stěnu baru.

Tváří, která na něj odtud pohlédla, přibýlo dvacet let. Vrásky se prohloubily, ve vlasech se objevily šedivé pruhy, kůže zbledla a pod očima dokonce mírně zesinala. Nejhorší však bylo, že se cítil přesně tak, jak vypadal. Zátylek i levá skrání ho pekelně bolely, měl narušenou rovnováhu a křeče svalů levé strany těla. Pomalu odsunul rukáv pláště a nahradil v namodralém dávkovači připevněném k zápěstí spotřebované narkotikum čerstvým. Pokusil se zavřít oči, ale okamžitá ztráta rovnováhy ho donutila, aby se přidržel. Chvilí čekal zaposlouchaný do bušení svého srdce.^x

"Monsieur Rioux?"

Byli dva. Vysocí, v dlouhých tmavých pláštích, s tvářemi jako puzzle.

Nagyovi lidé.

"Oui."

Jeden z nich podal mlčky Riouxovi C-disk, načež se oba obrátili a odešli. Odsunul skleničku a pohodil kotouček nosiče před sebe na stolní desku.

Zavolal Nagyovi hned, když se probral v prázdném bytě plném lékařských aparatur. Vzpamatoval se po sedmadvaceti hodinách blouznění a horečky, stále napadán třesavkou a neovladatelnými křečemi. Nějak se doplazil k přenosnému terminálu a roztřesenými prsty vyťukal kód Nagyova bytu. Stačil zašeptat: "Přijed", načež omdlel s tváří na klávesnici. Další tři dny mívá jen záblesky vědomí, jako momentky scén snu: strop operačního sálu, kyslíkový přístroj, jednotka intenzivní péče s tomografem a dialyzačním přístrojem. Vzpomínky z přízračného snu.

"Nechápu, jak jsi to přežil, Jidáši," řekl mu později Nagy. "Správně máš být mrtvý. Když jsem tě přivezl, na klinice řekli, že většina tvé nervové soustavy je zničená. Ale potom se začali hádat o stochastickou regeneraci na buněčné úrovni. Myslím, že jsem se neměl na nic ptát."

"Docela správně. Věděl jsi, co dělat?"

"Ano. Prikázal jsem svým lidem vymazat výsledky tomografie, vrstvou scanu a mikroskopických zkoumání. A pochopitelně ukrást vzorky tkání. Ale stálo mě to hodně. Chtěli vědět, o co jde."

"Jasně že chtěli," odpověděl mu tehdy Rioux.

Ted', když seděl u baru v poloprázdné hale zanedbaného letiště a vzpomínal, připadalo mu všechno ještě složitější a vzdálenější než obvykle.

Na začátku jich bylo šest. Rioux, Broensen, Malle, Axman, Gisin a Max Vielke. Šest mládenců, kteří se sešli v Lyonu a kterým za účelem experimentu vyčistili paměť a vybavili je vnitřním komunikačním hardwarem. Potom jim urychlili metabolismus a přizpůsobili buněčnou strukturu velkým dávkám stimulantů. Navíc jim vložili do podvědomí příkaz urychlené reakcí ve chvílích emoční nerovnováhy. Udělali všechno, co si přála armáda Jihoevropského křesťanského společenství, všechno, co obsahoval ambiciózní projekt "Outil", jehož cílem měl být průzkum a zničení programových systémů obrany Nové Mekky, vybudované na rozvalinách Izraele. Arabské bombardéry však byly rychlejší. Bombardování Lyonu, které zahájilo Marseillský džihád, změnilo město v trosky, kterými vířily větry sarinu, somanu a neprůhledného LSD-25. Kdyby ho tenkrát Nagy z toho pekla nevytáhl, asi by ted' neseděl u tohoto baru.

Později se pokusil vyhledat své společníky, ale našel jen Broensena. A pochopitelně Maxe Vielkeho. Ostatním se zřejmě nepodařilo z Lyonu uniknout. Zmizeli stejně jako vědci z ústavu, velitel, skoro celá posádka a většina civilního obyvatelstva města. Většina archivů programu Outil zmizela, nepočtené zachovalé zlomky byly utajeny navždy. Zdálo se, že je všechno v pořádku, ale...

Vielke nebyl normální. Vojenským specialistům se líbila jeho směrovaná agresivita a rychlost mentálních propočtů, byl proto připuštěn k projektu bez psychotestů. Jeho sny se týkaly hlavně umělé inteligence, jejíž vytvoření by mu umožnilo život věčný.

Nenáviděl lidi, měl docela rozrušenou psychiku. Dokázal zabíjet bez důvodu. A dělal to. Miloval psaní bojových programů, ne proto, že mu to poručili. Věděl, že jeho zásluhou budou umírat lidé. Rioux ho několikrát potkal a pokaždé měl dojem, že pokládá ostatní za předměty, jejichž odstranění je potřebné. Dokonce nezbytné.

Rázem se stal nezpochybnovanou hvězdou trhu bojových programů. Jeho sláva i honoráře stále stoupaly. O jeho služby se začali zajímat dokonce i Číňané a část méně ortodoxních mohamedánů. Pod ochranu ho vzala yakuza Velikost a nabídla mu své databanky. Tehdy ještě nikdo netušil nebezpečí. Vielke získal přístup k několika výzkumným ústavům a vojenské sekci yakuzy. Jeho programy se díky tomu staly rychlejšími a efektivnějšími.

Po válce Mantry široký proud tohoto zdokonaleného softwaru ustal. Rioux si toho všiml, ale neuvažoval o tom. Později toho litoval, když se doslechl o Pevnosti a tisících vrahů; kteří proniknou na svět. Na Vielkeho to znělo trochu příliš religiózně, ale Rioux hodlal zjistit, co o tom obsahují banky yakuzy Velikost. Ukázalo se, že Vielke přes rok pečlivě analyzoval výzkumy audio a video signálů ovlivňujících podvědomí, zajímalo ho praktické využití sublimálních signálů. Použitím příslušně modulovaného zvuku nebo sekvence obrazů dokázal například využitím standardních koncovek uvést mozek do katatonie nebo zastavit srdce. Vzhledem k integraci a rozšíření Netu to znělo opravdu hrozně. Ke konfrontaci mezi ním a Riouxem však nedošlo, protože Velikost také něco vyčuchala. O několik dní později našli Vielkeho ukřižovaného v jeho vile. Bylo však už pozdě. Všechny projekty sublimálních programů přenesl už předtím do místa, které nazval Pevnost.

Nyní, kdy ji Rioux konečně našel, překážel mu někdo takový, jako byla Marta.

Zasraná kurva, pomyslel si Rioux. Hněv se v něm proměnil v jistý druh rezignace. Pohlédl na kroužek nosiče před sebou. Na tomto C-disku mu Nagyovi lidé předali adresu a kanál Netu, kde ji mohl najít.

Najít a varovat.

Měla zápisy z jeho cache, znala hesla a přístupové cesty k Pevnosti, které ostatně samy o sobě nebylo tak obtížné zdolat. Mýlila se však při domněnce, že právě strážné programy zlomily Riouxovu vůli a málem ho zlikvidovaly. Kdokoliv se pokusí vstoupit do nitra Pevnosti, podiví se, protože uvnitř nejsou žádné strukturální procedury, uživatelské programy ani systémové náplně. Není tam ani stopy po cenném programovém vybavení.

Jsou tam jen stovky sublimálních virů, vražedných programů, schopných zničit mysl obyčejného člověka během několika sekund.

Za oknem se ozval rachot, zablesklo se. Sněhové vločky zavířily ve vysokých sloupech vzdušných vírů. Rioux na chvíli vnořil pohled do fialových mraků. Zdálo se, že se počasí hned tak nezlepší. Letecká katastrofa bylo to nejlepší, co ho mohlo v nejbližší budoucnosti potkat.

Pohlédl na stolní desku baru. C-disk tam ještě pořád ležel.

**přeložil Pavel Weigel
ilustroval Alois Křesala**

Jan Liška

Dům

Všichni odešli.

Jsem sám, sám v celém Domě - neviditelné větráky kdesi uvnitř hladkých zdí tiše předou a vyhánějí horký, dusný vzduch místnosti do venkovního šera. Noc přichází v příslibu... příslibu čeho? Nevím. Nikdo neví, a proto mají *strach*. Všichni, i já. Jenže oni stojí za hranicí arény. Diváci. Budou tleskat, až...? Bude tleskat i Lina? Ne, ta určitě ne... Moje vina - její vina. Kdo je odpovědný za mě, kdo zavinil dnešní den? GTD? K čertu, mít alespoň jednu kapsli, jednu mizernou malou kapsli, bylo by daleko lip. Mohlo to být... vznešenější.

Teď - teď spustila siréna. Nesnesitelný, ječivý zvuk se zažírá do vykradené hlavy... Tak *dost*!

Něco přerušilo vnější silovou bariéru Domu.

* * *

"To je on," smála se Lina a ukazovala na budovu za proskleným čelem skyroveru. "Náš Dům. Seznamte se!"

Dům... Nevypadal jako jediná budova - Dům byl jiný svět, tvořený spoustou věžiček, kopulí, hal a síní, které však měly jedno společné: neskutečný půvab a jemnost. Každá maličkost zde měla své místo, právě to a žádné jiné... V jeho zdechl>yla zakleta hudba. Věděl jsem, že Domů jako tenhle jsou na Wezenu spousty: Každý jiný a přesto všechny stejně dokonalé - a prázdné. To ONI je tu nechali, ONI, kteří vystavěli Domy, Města i podzemní sály Knihoven... Lidé jako my, alespoň na pohled. Ale teď jsou pryč, a ani desetitisíce průsvitných tabulek *jejich* knihy - nedokážou vysvětlit, co se stalo. Prostě... odešli. A svou vizitku, divukrásné stavby blé jako sníh, kdyby ve věčně jarním podnebí Wezenu nějaký padal, nechali pro nás. Pro nás, abychom vstoupili do rozlehlých síní a naplnili jejich dokonalost vrčením domácích robotů, ševelem stereovizí a biotronů.

Tak pšli první; a ti se vrátili zvěstovat lidem s hladovou duší nový ráj. Po nich odlétli další. A další. Mezi nimi i já s Linou, a Dick a Roman a vůbec my všichni, které tlačil v kapse čerstvý diplom Alhenské univerzity. Katedry literárních věd, architektury, estetiky... Domy už na nás čekaly.

Hned druhý den se objevilo Jezero.

Byla to samozřejmě Lina, kdo na ně přišel - od příjezdu chodila Domem jako očarovaná sem a tam. Zatímco mě Dům těšil a uklidňoval, snad trochu děsil podivnými myšlenkami, které tu a tam vyskočily ze zapomenutých koutů, ji přiváděl do vytržení. Připadalo mi, že naslouchá *hlesu*; příliš tichému, než aby se dal zachytit hrubými smysly člověka.

Takže i k Jezeru šla v podstatě najisto.

Našel jsem ji tam až pozdě, pozdě v noci; neukázala se celé odpoledne a já měl strach, že se ztratila. Zabloudit by nebylo těžké - Domy jsou rozlehlé a spleť - , ale nestávalo se to,

Seděla na nízkém stupínku nad Jezerem, bradu opřenou o kolena, a strnule hleděla na zrcadlo hladiny před sebou.

Vzal jsem ji okolo ramen... Ani se nepohnula. Musela se takhle dívat už hodiny. V jižní části Domu klimatizace nebyla a chladná podlaha začínala studit do chodidel. Zvedl jsem se, že odejdu. A potom jsem uviděl labuť.

Prolínala se třpytivou vodní plochou, zprvu nezřetelný sún se v stávajícím šeru zvolna vyostřoval... Po chvíli se už o její přítomnosti nedalo pochybovat - velký bflý pták plul rozvážně středem okrouhlého oka politého stříbrem obou měsíců Wezenu. Pohybovala se stejně majestátně jako oni - oddělení od sebe tisíce kilometry prázdnoty a prosklenou stěnou Domu. Ne, nevypadala *úplně* jako ptáci z ornitárií, zdala se - cizí, chladná dokonalostí... Skrz její nadýchané peří prosvítal protější břeh bazénu. Odněkud zaznívalo tiché zvonění. Labuť se nesla hladinou, tichý současník Stavitelů, kteří ji sem umístili se stejným rozmyslem, s jakým určovali tvar oken a vedli klenby stropů. Patřila sem... A já si náhle uvědomil, co jsem zač:

Vetřelec.

Narušitel, který rozbořil harmonii sonáty falešným tónem.

Stěny ticha a zloby vyrostly všude kolem mne a já poprvé pocítil strach. Bezbřehý, panický *strach*. Zapomněl jsem na Linu, Jezero... Zůstal jen studený pot na zádech a vítr, který mě bil do tváře při bezhlavém útěku ven. Chodbami a sály ven z Domu.

Mé první setkání s Wezeňany.

Tu noc jsem už neměl na návrat ani pomyšlení. Všechno začínalo být příliš... divné. Studená noc zablá a já, ruce zaborené v kapsách, jsem stál, díval se do tmy a přemýšlel. O sobě, o nás, o naší drzé sebejistotě... Hlouposti. Všechno, co zůstalo, veškerá krása, se přece nemůže nechat zavát časem! Vždyť my pomáháme zachovávat j ej ich . . . *odkazy*.

Přesto sem nepatříme.

Doloudal jsem se k hangáru a bránil se přitom pohlédnout na tichem jiskřící Dům za zády. Jasně příznaky paranoie. Snažil jsem se zahnat bezdůvodný strach, obcházející bílé zdi. Čihává ty kadélka Domu a j eho obyvatel ...

Karta v zámku zapípala a vrata vyjela vzhůru. Za nimi stál na krátkých špalkovitých vzpěrách zaprášený skyrover. Rozsvítila se světla, paprsky sklouzly po jeho kulatých zádech... Připomínal želvu. Velmi starou a unavenou želvu. Zalila mě vlna sympatií: Konečně zase věc, která mi patří. Lidský stroj, sloužící lidem, předmět vzbuzující důvěru. To je ono: Důvěra. Pod cizím sluncem se někam vytratila... Co je asi s Linou? Vnímala mě vůbec? Proč jsme si ze všech katalogů vybrali zrovna tenhle svět Bludných Holand'anů?

Můžu důvěrovat jí?

Nastoupil jsem do kabiny a zasunul kryt. Richard mi pomůž. Určitě. Letět na Wezen se mu vlastně ani nechtělo - není tu mnoho práce pro psychologa jeho formátu - jel kvůli nám, snad kvůli Line, nevím. Ale žárlivost mě teď pálila ze všeho nejmeně.

Dotkl jsem se šedivé postrojové desky a začal skyrover oživovat. Raz, dva - biotron, tři - stabilizátory... Stroj se tiše rozhučel. Richard bude vzhůru, vždycky pracuje až skoro do rána... když pracuje. Vždycky. Pomalu jsem přitáhl zážeh antigravu. Rover se zlehka nadnesl - ještě...

Pak se ozval ostrý svist, palubní deska se propadla dolů a zahořely na ní červené ohničky havarijních kontrol. Letoun těžce dosedl na zem, mohutné vzpěry naříkavě zaprotestovaly. Ksaku. Zrovna teď!

Nejspíš zase odešel konvertor. Za dva roky už popáté. Krám. Zatraceněj shnělej krám! Zavřel jsem oči, ruce mi sklouzly z ovládání... Plný lítosti sám nad sebou a vzteku jsem usnul.

Nečekaly mě příjemné sny.

Dům v ranním světle nevypadal nijak *hrůzný*. Snad ani *tajemně* či *vyčkávaně*. Do hangáru vpadal dvěma obdélníky jasněho, ještě neunaveného světla a zlatil písek mezi ostrůvky zanedbané trávy. . . Neznám věc, která by nevypadala při čirém východu slunce na vyleštěnou oblohu povzbudivě. Dveře sykly a rozlétly se do stěn, robot v kuchyni šuměl, vrčel a zvolna popojížděl od přepravníku k lince. Ozvaly se měkké kroky a do místností vešla Lina - bosá, ve světlemodré tunice, kterou si ještě kdysi na univerzitě sama navrhla.

Zkoumavě a se zájmem si mě změřila. Temně hnědé oči - velmi krásné oči, působné a hluboké jako ona sama - přejely po zmačkané košili dolů k zaprášeným botám a zase zpátky. U modrofialových kruhů z ne vy spání se zastavily.

"Ty jsi nebyl tady?"

"Hm, ne. Měl jsem něco - nějakou práci v garáži. Skyrover už je zase rozbitý. . ."

Otočila se ke mně zády a upřela pohled skrz skleněnou stěnu kamsi do neurčitá.

"...řeknu opraváři. Anebo ne - víš co? Ať se s ním propřístě rozčiluje někdo jiný... Zavolám, aby nás hodili do města a tam koupíme nový. Úplně nový." Drmolil jsem páté přes deváté, ale ona mě stejně nevnímala. "Nesnáším pocit, že může něco vyhořet zrovna když -"

Jen tak stála a kývala hlavou, neučesané vlasy s nádechem mědi jí padaly hluboko do čela.

"Já nepojedu," řekla. "Promiň, ale nemůžu. Dneska bych chtěla zůstat tady. Jsem moc unavená, a ospalá..."

"No - vis, myslel jsem si, že bychom se třeba mohli stavít u Richarda..."

"Pozdravuj ho," usekla mi větu. "A jestli bude mít čas, ať se podívá po té tříčtvrtkové matici, co jsem mu minule poslala. Docela ji potřebuju." Zachytila můj zaražený pohled. "Vážně se nezlob. Prostě se mi dneska nechce nikam jezdit... Ahoj." ^

Omluvně se usmála, pokrčila rameny a vrátila se do knihovny. Vůbec nevypadala unaveně.

Taxík letěl hodně vysoko, tak vysoko, že ani nebylo pro mraky vidět zem... Byl jsem v široké kabině úplně sám. Nablýskaná stěna zkreslovala pomrkávání obrazovek ovládacího pultu a mně se v jejím zrcadle na chvíli mihl obrázek opuštěného, rozbitého vozidla v garáži u Domu. Najednou mi ho bylo líto. Jsme na tom stejně. Ani jednomu z nás tenhle svět neprospívá.

Trhlinou v mracích vystřelil paprsek, odražený od lesklých střech města dole. Taxík přibrzdil a začal prudce klesat, potrháné chuchvalce mlhy orosily čiré organplexové průhle-

dy... Po půl minutě sebou letoun trhl a kryt se s pomalou důstojností odsunul dozadu. Displej vyplivl nějaká čísla, zahlédl jsem identifikaci svého konta a potom ještě jedno, asi cena za taxík s příplatkem za expres... Nezajímala mě. Peněz tady máme stejně všichni víc, než dokážeme utratit. Rada sice *kolonistům*, tak se nám říká, proplácí královské subvence, ale taxíky platíme stejně jako poslední úředník na Centru Eridany. Pořádek musí být. Snadný recept na zbohatnutí - sáhnout po katalogu, vybrat si okrajovou planetu a složit směšně symbolickou část cestovného, kterou Rada nehradí... Ale o letenku zažádá málokdo. Co se spoustou peněz ve světech, kde ještě najdete dveře na ruční otevírání a kde nefunguje snad ani Síť? A zpáteční letenka se koupit nedá. Jsme asi bohatí, v porovnání s jinými, ale na hyperkoráb...

Hyperkoráby. Kolik jich létá po celé Galaxii?

Deset?

Planety kolonií jsou plné dobrovolných vězňů.

Ulice Města něco tiše šeptaly, ale dnes jsem se jim ani nesnažil naslouchat. Kolem bylo podivně mrtvo - nebo se mi to jen zdálo? Dlouho jsem tady nebyl... Míjel jsem štihlé budovy a připadalo mi, jako by se na mě z každého okna upíral pár bezcitných, neúnavných očí. Přidal jsem, jen tak trochu. Zdálo se, že i těch pár lidí, které jsem minul, spěchá *jen tak trochu*.

Richard bydlel až docela vzadu ve Městě, tam, kde byly uličky užší a domy zaměňovaly svou slonovinovou bělost za cosi s nádechem šedi. V širokém vchodu se vlnila duha zámku, jeho pole měkce rozostřovalo kontury za ním. Překročil jsem práh, po tváři mi sjela horká vlna... Byl jsem uvnitř.

Dlouhá, rovná chodba a třetí dveře nalevo. Seděl zády ke mně, zaujatě sledoval bleděmodrou krychličku projektoru ve vzduchu před sebou. Blikající hlídač na stěně oznamoval návštěvu. Znamou návštěvu.

Richard zůstal otočen zády.

"Petr," zkusil pak.

Smutně jsem se usmál. Oblíbené hry z časů, kdy ještě bylo všechno jinak... Tiše čekám.

"Hm... Jsi to ty, Lo?"

"Nejsem."

Pátravě se na mě zadíval. I na dálku a přes skla jeho pravých brýlí prořzl ten pohled vzduch jako pramínek biče. "Alf i..." řekl a přejel ukazovákem nemožnou konstrukci na nose. "Zřídka kdy k nám zavítáš, posle dobrých zpráv! Napotřetí bych tě dostal," usklíbl se. "To od tebe nebylo fér. Ale... dobře, že jsi přišel. Ušetřil jsi mi cestu. Něco tady pro tebe mám, sedni si zatím - někam..." Bezradně rozhodil rukama po prázdné místnosti.

Líně jsem se opřel o stěnu a sledoval Richardovu vyzáblou postavu. Když jsem se ho jednou zeptal, proč si nenechá opravit oči, řekl: "Dřív chyběl čas. A teď chuť." Víc jsme o tom nemluvili, stejně bych ho nepřesvědčil. To je Richard. Richard a Lina, oba dva přišli z Bety Alrami, oba byli tmavoocí, záhadní a neústupní. Snad proto se on stal mým nejlepším přítelem, a Lina... Kdoví, co je vlastně Lina.

Richard stiskl několik tlačítek ovladače a projekce zmizela. Zároveň se v desce objevil obdélníkový obrys schránky. Zalovil rukou uvnitř a položil na stůl nějaké lesklé předměty. Zdvihl jsem se od stěny, abych šije lépe prohlédl... Svaly mi ztuhly uprostřed pohybu.

"No tohle... Co je to - za svinstvo?!"

Na černém skle ležela nablýskaná intravenóзка, typ nula, nula šest a vedle ní dvě baterie s náboji. Roztok v ampulkách na světle oranžově světložil. Rozklepaly se mi ruce.

Chce se mi zvracet.

Úkol číslo jedna. Nejdůležitější.

Znovu sedím v křesle a Richard vážně mluví: "Zaměř se jenom na to. Musíme ji syntetizovat, rozumíš? Rozumíš?!"

Kývu, že ano, a musím se bránit, abych se nerozklepal nervozitou. Odvěká touha rozestřít křídla. . .

Úkol číslo jedna. Rozumím. Výroba GTD, toho obdivuhodného svinstva. Ampulka se oranžově třpytí... Má vstupenka do duše.

Pak jen zdvihnu palec nahoru a zavřu oči.

Tři dny a sedm kapslí pryč. Nevíme nic. Náznaky, mlhavé a nejasné, krouží kolem nás... Objevíli jsme tisíc možností, jak by mohla znít zázračná formule - tisíc slepých uliček, které mi stahují smyčku okolo krku, když vidím prázdnici se pouzdra. Richard včera navrhl, že zkusí také jeden náboj; téměř jsem ho přinutil, aby na to zapomněl. Víím, co by se stalo, kdyby viděl... Jejich málo. Málo i pro jednoho.

Vzal jsem raději oba zásobníky k sobě.

Rovná, bílá ulice zalitá světlem. Uprostřed čekám já - sám a odkrytý. Mám strach každý roh, každý kout může skrývat slizké a studené věci, které nepatří do světa bílých ulic. Vzduchem chvěje vysoký tón. Za sklem jedné ze stanic Sítě se cosi přelévá, měňavý netvar.

Nemůžeš tu jenom takhle stát!

Znovu ta zběsilá úzkost. Rozbíhám se ke straně široké třídy, k jednomu z pevných, důstojných domů. Do bezpečí za jeho silnou zdí. Už jen pět kroků, čtyři... Za sebou slyším mlaskavé zvuky dopadajících chapadel. *Jsem rychlejší!*

Poryv věru. Prožene se odnikud nikam ulicí jako šilený kůň, zpod kopyt mu odskákají obláčky ticha. Čas na vteřinku zmrzl.

Někdo mávnul kouzelným proutkem a dveře všech budov se naráz zavřely. Světlo, které z nich tryskalo do ulice, pohaslo. Příšeří plné cizoty až navěky... Tisknu se ke stěně a snažím se nevnímat pocit přítomnosti toho u chodidel mých bosých nohou. Mazlivý, měkký dotyk plný hnusného tepla.

Ne!!!

Sedím na měkké lůžkové desce, která se vznáší dvacet centimetrů nad zemí, a třeštím oči do temné místnosti. Proč je, proboha, všude tolik tmy?

"Světlo!"

Panely ve stropě se pomalu rozzářily. Vstal jsem z postele a dopotácel se ke stěně, kam jsem si včera hodil šaty. Byly tam - dvě malé plechové krabičky. Olověná tíha mi zavírala oči... Únava tří dnů, skoro čtyř. Schoulil jsem se do klubíčka zády u zdi a začal se propadat někam dolů.

Bzukot. A znovu. *Nemůžete mi dát všichni pokoj?* Na monitoru Sítě bliká volací signál. Kdo může volat, teď v noci?

Tušení se proměnilo v jistotu ještě o zlomek vteřiny dříve, než jsem zapnul konzoli. Lina. Její tmavé, vyčítavé oči.

"Co blázníš, prosím tě? Tři dny jsem nespál. Vždyť jsem ti nechal vzkaz, že se tady nějakou dobu zdržím!" Jestli ji něco přimělo zavolat, starost o mě to určitě nebyla.

Vyčkávala. Musel na mě být skvělý pohled - vyzáblá, týden neholena tvář jako vystřížená z varovného pořadu o zlých

narkomanech. Konečně, co jsem jiného. Návrat ztraceného syna.

"Už neusneš. Ten sen se ti vrátí," řekla s naprostou jistotou a já se otrásl při vzpomínce na svou noční můru. "Volám, protože ti chci pomoci. Asi bych neměla, asi je všechno zbytečné, alespoň oni to říkají... Jenže já tě mám ráda. Já tě nechci odepsat."

"O - o čem to mluvíš?" Naprosto mě vyvedla z míry. Takhle nikdy nemluvila. Začaly ve mně klíčit obavy. "Jací oni?"

"Nevím. Oni. Ta labuť. Domy... Říkají, že to nepochopíte. Vrať se domů..."

"Jenže já teď vážně nemůžu. Máme tady s Richardem takovou práci. Moc důležitou. Fantastický objev..."

"Já vím. Ale nemáš pravdu. Oni mi všechno řekli - o tom roztoku. Jenže jdete špatně. Tohle není naše cesta, nikdy nedokážete..."

"Jak ksakru můžeš něco takového vědět?" vybuchl jsem. Vyslovila nahlas myšlenku, které jsem se bránil od první kapsle. "Nejsou žádní ONI, a my to dokážeme. Člověk vždycky dokázal všechno!"

Byla alergická na moje výstupy. Za normálních okolností by cvakla vypínačem, nebo se prostě otočila a odešla. Jenže teď neudělala nic.

"Jsou, Alfi. Jsou tady všude, tisíce let před námi... Těší je, že jsme tu, a vědí, že jednou se jim budeme podobat, ale nejde to uspíšit. Nijak. Říkají, že by to bylo... *rouhání*."

"A co kapsle dole v knihovně? Ty nic nevíš, Li, všechno co říkáš jsou jenom smyšlenky. Tvoje smyšlenky. *Já to zažil!* Od toho, co byli oni, než zmizeli, nás dělí *takhle* malý krok. A my ho uděláme! Proč by nám tu jinak nechávali -" Někdo jiný než já se ve mně tiše zasmál. *Vždyť ty jí dáváš za pravdu!*

"To..." Trochu se jí zachvěl hlas. Tak vypadala nevyspale. "To je... omyl. Tragický omyl. Souhra nešťastných náhod. Zapomeňte na to, oba, *prosím!* Můžeme jim porozumět, můžeme jim naslouchat, ale nemůžeme být jako oni. Musíš se mě snažit pochopit, musíš, protože jinak..."

"Jinak? Co jinak?"

Přeslechla mou otázku. Na chvíli se mi zdálo, že se rozplácne. *Linal* Ne, jen se na mě znovu podívala a v očích se jí mihotala beznaděj.

"Vrať se, prosím tě. Copak nevidíš? Už teď si přestáváte věřit..."

Klap. Obrazovka zhasla.

A co když má pravdu?

Nesmysl. Nemá. Já to vím, a Richard mi věn. Proč by jinak ještě teď seděl nad těmi záznamy? Spí vůbec někdy? Jestli ano, tak ho zlé sny určitě netrápí. Protože on nikdy...

...přestáváte si věřit.

Hmátl jsem do kapsy u bundy. Odporně složitý závěr pouzdra vzdoroval upoceným prstům víc než kdy předtím... Nakonec povolil - pět oranžových nábojů ve dvou řadách. V pořádku. Co tak šlím? Copak si opravdu myslím, že...

Druhý zásobník byl prázdný.

Richarde, ty sketo!

Dlouhý běh chodbou až ke dveřím jeho pracovny. Zámek ve zdi je průsvitně bílý, zablokovaný. Uvnitř se svítí. Vší silou udeřím pěstí do mléčné stěny... Jistěže nic. Takové pole vydrží i pulzní náboj.

Chci pryč. Garáže roverů jsou úplně nahoře, hned pod střechou. Kašlu na výtahy, nedůvěřuji už ničemu. Teď jsme dva, a já mu utíkám s krabičkou plnou ampulí. Při částicovém přenosu se může něco pokazit... Mohl na mě nalíčit tisíc pastí.

Alespoň já na jeho místě bych to udělal.

Sedám do letounu, prsty, ze kterých jako zázrakem zmizela všechna ospalost, vyklepávám Richardovo identifikační

číslo. *Žádné* další jištění... Richarde, ty jsi blázen. Cítím se jako šílenec, popadá mě touha zaklonit hlavu a hystericky se smát tomu všemu, té absurditě. Obrazovka modře zablikala.

"Vzlet musí být potvrzen centrální jednotkou! Střecha blokována!"

Chvilku němě zírám na řádku znaků, než mi dojde její význam. Dobrá. Tedy ne tak čistě. TSíá straně, hned za anti-gravem, by měla být... A je. Páka nouzového startu, ještě zaplombovaná. Přitáhnu pásy a prudce trhám. Kotoučky pojistek letí někam stranou. Krytá hala násobí burácení trysek, hrudník mi drtí strašné přetížení. Hlavu krčím mezi ramena a čekám *náraz*, který... nepřichází.

Počítač *zvážil* všechny alternativy a rozhodl se zrušit blokaci. Je-li ohrožen lidský život, počítače zpravidla nevaží dlouho... Vidím pod sebou zmenšující se jizvičku světla, velryba se rozhodla vyvrhnout Jonáše. V tuhle chvíli už určitě ječí sirény u všech bezpečáků po městě, ale než ti se zmůžou, budu daleko.

Velmi daleko.

Skyrover se řítí nocí a ve vzduchu za ním zůstávají závoje bílé mlhy. Letěl nízko, plul nad mlčenlivým mořem smaragdové trávy... Rev motorů, běžících na plné obrátky, tiskl stébla k zemi.

A uvnitř, v kabině plné namodralého světla obrazovek, jsem seděl já. Ruce na pákách ručního ovládání se mi trochu třáslы, snad jen přízemním strachem ze smrti, snad zběsilou rozkoší z letu nepřátelskou, temnou nocí. Třpyt hvězd se lámal na lesklých zádech stroje... Kdesi vzadu hořela spousta mostů, spojujících mě se světem.

Richarde, já tě totiž nepotřebuji u. Tebe ani ji.

Zvláštní, že to vím až teď.

K čemu jsou gigajednotky plné důvěryhodně nesmyslných údajů *proč a jak?* O tohle jsem napřed. Na to ty už nepřijdeš. Já nechci vědět, co byli zač, kde jsou... *Já nechci už žádné otázky!*

Mám jen jednu, tu úplně poslední. Tu, na kterou umí odpovédět jen ONI. Oni a...

Můj Dům se blížil.

"Lino!"

Krčila se nad jezírkem, nad tím malým pitomým bazénkem, a zírala do tmy. Stín labutě tam pořád ještě zůstal, hloupě bílý a průsvitný pták. *Byl tak - tak nedůležitý...*

Jako všechno ostatní.

"Lino! Já... Přišel jsem."

Jenže proč...

Pomalů, uvolněně se otočila. Nedívala se na mě - dívala se na moji ruku, která držela injektor se založenou kapslí.

"Jenže proč..." řekla s námahou.

Nepřekvapila mě. Nic už mě nemohlo překvapit.

"Li, já tě potřebuju... Jsi jediná na celém Wezenu, kdo nás může vyvést z našeho bloudění..." Dlouze připravované věty. Citlivá hra s modulací hlasu - troška patosu, slza slepé důvěry... Jen aby mi uvěřila, že všechno myslím dobře.

Vždyť já to ale myslím dobře!

Ano. Nejspíš. Jenže mi je to úplně jedno.

"...nás všechny. Lidstvo. Chápeš? Přeskočíme jednu epochu, od pěstního klínu až někam daleko dopředu... Jsi jediná, která nám dokáže[^] říct, *jak*. Mělas pravdu, ten blázen na to nepřijde. Ty *anol* Řeknou ti všechno... tobě. Stačí jen chvilka - maličká chvilka..."

Příliš pozdě jsem si všiml vyděšeného pohledu, který se jí vkradl do očí. Postavila se a couvla - stála až na samém kraji nádrže. Labuť někam zmizela. *Ona nechce!*

"Li, no tak... Všechno pochopíš. Slibuju!"

Další krok vpřed. A ona už nemá kam ustoupit...

V dlani se jí něco blýsklo. Blaster!

Ted' míří na mě a její hlas je rozechvělý jako přepjatá struna:

"Zpátky ke stěně. Dělej. Ruce dej nahoru... nahoru, Alfi!"

Dělám drobný úkrok - jen tak, z dobré vůle. "Ale to..."

"Je mi hrozně líto. Jedu pryč. Chtěla jsem ti pomoci... Měla pravdu." Kývla hlavou k jezeru. "Jste hlupáci. Nikdy nic nepochopíte. A ty jsi ještě navíc zly."

"To... není pravda. Máš mě ráda. Nevystřelila bys..."

Na vteřinku zaváhala. Pak stáhla rty. "Ale ano!"

Vážně sis myslela, Lino, že si nechám takhle lhát?

Pokrčil jsem rameny a vyrazil. Stála blízko - dva, tři kroky ale bohatě stačí na tak nicotný pohyb ukazováčkem. Neudělala jej. Chytil jsem ji za zápěstí a stiskl. Tíse zaúpěla, pistole jí vypadla na zem. V druhé ruce jsem měl připravený aplikátor...

Nevím, jak se to stalo, ale vytrhla se mi. Klopýtla dozadu, otočila se a proběhla ústím chodby do nitra Domu. Vyrazil jsem za ní... a na druhé křižovatce se zastavil. Bylo to marné.

Dům ji spolkl a bezpečně skryl někde ve svých útrobách.

Labuť plula po jezírku, které se blyštelo úplně stejně jako předtím. *Věcem* je jedno, má-li člověk nějaké naděje. Stále jenom *jsou*, ve své povýšené důstojnosti se nám vysmívají... naší bolesti. Naší *špině*. Stojím na mramorových dlaždicích obložení bazénu a přede mnou se prolíná fikce se skutečností - stejně jako tenkrát, když jsem ji spatřil poprvé. Ale teď ve mně už nezbylo místo pro žádný strach. Jen vztek...

Blyštívá věcička u mých nohou. Všechno pokazila... Jak snadno se dá smrt schovat do dlaně? Bílý pták je krásný a vznešený. *Příliš* vznešený, proto mačkám spoušť.

Vzduchem prolétl rudý, jako jehla tenký paprsek. A další. Všechny neomylně směřují ke svému nadýchanému cíli... Marnost a zase marnost. Zběsilá palba na přeludy vůbec nepomáhá.

Alespoň v těch případech, kdy přeludy nekrvácí.

Hladina se zbarvila do ruda. Proboha!

Vize neskutečna je najednou ta tam. To uprostřed je živé, a já cítím bolest a námahu, která pohybuje zmrzačeným tělem... Zbraň mi vypadla z rukou do vody. Zasyčení rozžhavené hlavně připomnělo krutý úšklebek vraha.

Já? Já přece nejsem zlý!

Konce letek už nejsou bílé. Jsou černé a ohořelé, a kolem není žádná pýcha. Jen obrovská vůle, síla vykonat ještě *něco*...

Labuť připlula až ke mně a já se k ní sklonil. Položila mi svou hlavu do dlaní... Beze stopy strachu. Věčná a umírající. Snad mi tekly slzy, nevím. Jen to, že jsme oba mlčeli.

Ještě jednou se tíše nadechla, a byla mrtvá.

Poslední, co se ještě udělat dalo.

Nastavil jsem intravenózkou na automatiku a vtiskl šiji do podpaží. Nechtě mi dvanáct hodin. A potom... potom mě suďte.

Já vám všem předem odpouštím.

Lidské myšlenky jsou jako nákaza. Kdy z je chceš vyhubit, musíš být důsledná.

Koneckonců, já jsem ztratila všechno.

Je krásný vlahý večer, večer po dni plném pochybností. Ted' už zbývá jen být *důsledná*.

"Richard, ahoj. Mohl bys na chvíli přijet? Víš, mám strach... Alfi je už moc dlouho pryč. Někde v Domě..."

Richard je velmi ustaraný. "Jistě. Hned jsem tam. Mám taky obavy, že je něco - v nepořádku."

Spojení přerušeno. Za čtvrt hodiny bude po všem. Necítím žádnou lítost... S nákazou je potřeba bojovat. Když ne kvůli sobě, tak kvůli jiným. Lidstvu...

Venku přistává skyrover. Bezpečnostní okruhy Domu spustily poplašný jekot. Richard tu ještě nikdy nebyl... Pustím ho dovnitř, do bludiště chodeb, a -

Půjdu pryč.

"Alfi!"

Měkká ozvěna se ztrácí v bílých stěnách koridorů.

"Alfi, tak kde jsi! Proč jsi utíkal?"

Žádná odpověď.

"Neblázni přece! Možná, že - slyšíš mě? - možná že jsem na něco přišel... Já... hej!"

Richardovi se u pasu houpe pistolové pouzdro s narychlo zastrčenou intravenózkou. Ruka s blasterem nervózně prohlédává modrým terčíkem zaměřovače stíny v přilehlých chodbách.

Strach? Úmysl?

Domu to bylo lhostejné.

Za zády postupujícího muže - aniž by si ten čehokoli všiml - s tichými vzdechy vyskakovala křídla dveří. *Zániky* se hladově zakously do svých lůžek. Šeplavé *klap! Klap!*

Desítky dveří a žádná cesta zpět.

Bledý kotouč menšího měsíce teprve vycházel, když temnotu mladé noci roztála záře motorů startujícího letounu. Dívka uvnitř neměla *žádný* cíl, a tam, kam zamířila špičku svého stroje, nestálo žádné město lidí.

Kdyby jen na okamžik pohlédla zpět, spatřila by tichou, majestátní apokalypsu: stěny Domu, jak se hroutí a propadají hluboko do země... Bylo to velmi působivé.

Jenže ona se nechtěla otáčet.

Stanislav Svachouček

Akce Velký krok

Položil jsem ruku na paku vzduchového uzávěru. Za ním čekala prázdnota. Zaváhal jsem a na okamžik se zamyslel.

Jak jsem se vlastně dostal do vesmíru?

Jak celá ta neuvěřitelná historie začala?

Poslal pro mne tehdy sám šéf.

"Jste ochoten přinést oběť na oltář vlasti?" zeptal se.

"Jsem," odpověděl jsem a v duchu přemýšlel, na co se asi tentokrát vybírá. Musí to být něco výjimečného, když se angažuje sám velký šéf.

Byl tak důležitý, že mnozí kolegové jej poprvé uviděli prý až tehdy, když jim při odchodu do penze potřásl rukou.

"Je to velká věc," řekl. "Je v tom i riziko. Pojedete do ciziny a budete muset nadlouho, možná navždy, opustit rodinu."

Pokrčil jsem rameny. Byl jsem obyčejný úředník, v práci se mi nelíbilo a se ženou jsem si nerozuměl. Začali jsme stavět rodinný domek, abychom nemuseli bydlet s rodiči. Doporučil nám to psychiatr v manželské poradně. Domníval se, že společný cíl a společná práce nás spojí. Výsledkem byl pravý opak. Snad mě dělala zranitelnějším únava ze stavby, nevím. V každém případě se náš vztah zhoršil.

Neměl jsem, co bych ztratil. Mohl jsem jen získat.

"O co jde?" zeptal jsem se prostě.

"Vaše poslání bude tajné. Budete mu muset obětovat vše. Volný čas, rodinu, přátele, známé..."

Přikývl jsem. Začalo mě to zajímat.

Zkoumavě na mě pohlédl.

"Přísahajte,-" řekl vážně, "že vše, co nyní uslyšíte, zachováte v nejpřísnější tajnosti. Že všechny své síly a schopnosti věnujete splnění svěřeného úkolu. Že až do smrti své poslání nikomu neprozradíte!"

Rozčilením mi vyschlo v krku. Jeho slova zavoněla dobrodružstvím. Ve skromných zdech malé kanceláře detašovaného pracoviště Památkového úřadu Praha ve Velkých Krokvicích zněla přinejmenším nezvykle.

"Přísahám," vypravil jsem ze staženého hrdla.

"Sedněte si," zachrochtal šéf a blýskl brýlemi. Ukázal na židli před svým psacím stolem. "Jistě jste v detektivkách a historických románech četl o mocných tajných organizacích, které se skrývaly uvnitř naprosto nevinných a nic netušících institucí. Ted' poznáte jednu z nich."

Kdyby se chtěl prát, převrhnou na něj stůl, blesklo mi hlavou. Napadlo mne totiž, že šéf se zbláznil. Prozatím jsem se rozhodl ho nedráždit. Ať se vypovídá, řekl jsem si v duchu.

"Děkuji za důvěru," podotkl jsem nahlas.

"Jistě jste si vědom toho," pokračoval a podezřívavě na mě zašilhal přes okraj brýlí, "že vědecký a technický pokrok postupuje rychleji než morální vývoj člověka a společnosti. Výsledkem překotného vývoje jsou otravy špatně vyzkoušenými léky, stres, ekologické katastrofy a lidské tragédie."

Přikývl jsem jako student na přednášce.

Šéf se zamračil a zvýšil hlas.

"Roku 1772 se v srpnu v Petrohradě sešli zástupci Pruska, Rakouska a Ruska, aby si rozdělili Polsko," řekl ostře. "V předpokojích a kancelářích písařů však vyniklo něco mnohem důležitějšího, tajná organizace konzervativců, která existuje a pracuje dodnes. Jejím cílem je obrana životního prostředí před příliš rychlým technickým pokrokem a jeho důsledky."

Šéf na mě pátřavě pohlédl.

"Zalit slunečním svitem," pokračoval, "tyčil se v zeleni vysoký hnědý dům ve viktoriánském slohu... Z verandy visely pelargonie a stará houpačka, připevněná háky do stropu verandy, pohupovala se v mírném vánku sem, tam, sem, tam..."

Na chvíli se odmlčel.

"Nic vám to neříká?" zeptal se. "Slyšel jsem, že jste fanouškem na sci-fi... No, nevádí..."

Sundal si brýle a začal je čistit, aby získal čas.

"Není to hezká představa? Viktoriánský dům s houpačkou," zkusil to ještě jednou. Když jsem pokrčil rameny, mávl rukou.

"Naším cílem je tedy jakási konzervativní idyla s mírným tempem technického pokroku, takovým, aby se mu člověk stačil přizpůsobit. Prostředky, které používáme k dosažení tohoto cíle, jsou nekrvavé a ekologicky čisté," usmál se samolibě. "Jsou to administrativní zásahy."

Chvilí vychutnával mé překvapení.

"Naše organizace má desetitisíce členů ve všech úřadech po celém světě. Jednotlivé národní organizace spolu těsně spolupracují, ale rakouská, a později naše česká kancelář, byla od samého založení uznávána jako vedoucí. Centrum naší národní sítě je právě tady, v Krokvicích."

Znovu jsem kývl.

"Pro větší akce pečlivě vyhledáváme vhodné agenty. Vy jste byl pro svou inteligenci, ctižádost a jazykové znalosti vybrán jako perspektivní kandidát. Důležitým hlediskem byla i vaše fyzická zdatnost a vzdálená podobnost s osobou, s níž máte být zaměněn, abyste mohl úkol splnit."

Jako úředník jste neschopný, to víte sám. Stačilo jen trochu urychlit běh událostí a zařadit vaše přeložení z Prahy sem k nám. Nebylo to těžké."

Mlčel jsem. Měl pravdu.

"Po léta, vlastně po staletí, jsme byli pro přesnost a účinnost svých zásahů neoficiální světovou špičkou. Pustili jsme jenom chromatografii pro výrobu penicilínu, i když právě to se nám dnes vytýká. A potom ještě kontaktní čočky, protože právě naši lidé mívají potíže s očima. Jinak má naše národní organizace výbornou úroveň. Od konce osmnáctého století všichni autoři podstatnějších objevů a vynálezů zemřeli dříve, než u nás došlo k realizaci. Snad nikdo z nich se nedočkal uznání. Taková atmosféra je preventivně velmi účinná."

V posledních letech jsme však začali svou mezinárodní autoritu ztrácet. Jiná národní centra se nám odmítají podřizovat. Dopředu se derou Japonci. Vytýkají nám jaderné elektrárny, znečištěné ovzduší

a tak. Nemá smysl poukazovat na to, že třeba Francouzi mají jaderných elektráren víc. Taková obrana je přiznáním porážky.

Musíme udělat něco, co by jim vyrazilo dech a obnovilo naši pověst."

Vstal a přísně na mě shlédl přes brýle.

"Rozhodli jsme se vyslat člověka na Měsíc," řekl slavnostně.

Přestože jsem čekal nějakou šilenost, tohle mi vyrazilo dech.

"Poletíte vy a po přistání řeknete jako první slova heslo naší krokvicke ústředny: Velký krok. To jim dá zabrat!"

"Záměnu amerického astronauta za českého úředníka přece musejí poznat. To neprojde!" namítl jsem.

"Vidím, že sledujete tisk," usmál se šéf. "Víte, že Američani jsou dál než Rusové." Naklonil se dopředu a důvěrně ztišeným hlasem dodal: "Dostanete injekci chřipkové kultury. Než se uzdravíte, vyřadí vás z výcviku. Až se vrátíte po uzdravení zpět, nebude nikomu divné, že jste zatím něco zapomněl. Vy to zvládnete!"

Napřáhl ke mně ruku a poplácal mě po rameni. Pak stiskl jednu z ozdob na boku svého starožitného- stolu. Ozvalo se zabzučení elektrického motoru. Část podlahy se sklopila a odhalila schodiště vedoucí do podzemí.

Sestoupil dolů a gestem mě pozval za sebou.

Prošli jsme skladem tužek, per a hlavičkových papírů, padělatelskou dílnou na razítka, vybavenou číslicovými obráběcími stroji, a alchymistickou laboratoří pro výrobu inkoustů a razítkových barev. Zastavili jsme se v dlouhé chodbě plné počítačových terminálů a regálů se zaprášenými šanony.

Tam 'se mě uj ali odborníci.

Donutili mě sepsat a podepsat žádost adresovanou prezidentské kanceláři. Jednalo se o změnu projektu mého rodinného domku. V dopise jsem žádal o povolení zazdít pro štěstí do zakladu svou cizoložnou ženu.

Pak mi dali desky s osobní legendou, kterou jsem se musel naučit nazpaměť.

Nakonec se objevil dobrácky vypadající doktor v bílém plášti s klotovými návleky na rukávech a píchl mi injekci. Dostal jsem horečku jako hrom.

Jen nejasně si vzpomínám, že mě někam vezli sanitkou. Krátce, vždy jen na okamžik, se mi vrátilo vědomí v letadle, v autě, ve výťahu...

Když jsem se probal, ležel jsem v posteli. Seděl u mě doktor v saku a kravatě. Na první pohled jbylo jasné, že je to lékař.

"Ležte klidně, pane Armstrongu," řekl mi anglicky, tiše ale důrazně. "Brzy budete v pořádku. Za pár dní se vrátíte do výcviku. Budete mít zvláštní režim, ale nebojte se, zpoždění doženete."

Zpoždění jsem dohnal. Anglicky jsem uměl dobře a za těch pár dní, kdy jsem doháněl skluz způsobený nemocí, jsem se zorientoval i v realitách. Doktoři, instruktoři, všichni mi pomáhali a ničemu se nedivili. Báli se zdržení plánovaného postupu, nebo až sem sahala ruka z Velkých Krokvic? Nejspíš obojí...

Jednou jsem našel na posteli výstřížek z českých novin. Článek z nějakého ženského časopisu byl nadepsaný "Vzorná rodina".

Psali tam o jakémsi bezvýznamném úředníkovi, který se v práci duševně zhroutil. Dostal se do bláznince. Tam dlouho tvrdil, že je americký občan, a odmítal mluvit česky. Museli ho všechno učit znovu jako malé dítě. Díky obětavé péči své ženy se zotavil a byl propuštěn do ambulantního ošetřování. Spolu s ní společně dostavěli rodinný domek a oba manželé se teď v plném zdraví těší na narození potomka.

Chlap na snímku mi byl dost podobný. Usmíval se, ale v očích měl stesk. Vedle něj stála má žena v těhotenských šatech. V pozadí domek, který jsem důvěrně znal.

Přečetl jsem výstřížek a zahodil. Měl jsem jiné starosti. Výcvik byl náročný a já už zapomněl, že jsem někdy také nebyl Američanem.

Po dlouhých přípravách přišel den startu.

Let se dost podobal simulaci na Zemi, i když vědomí, že tentokrát si opravdu tykáme se smrtí, občas zamrazilo.

A pak konečně přišel ten slavný okamžik.

Modul dosedl a já zaváhal s rukou na páce vzduchového uzávěru.

Zamyslel jsem se.

Mám říct to heslo?

Cítil jsem se jako Američan a Velké Krokvice s mým bývalým šéfem v čele té absurdní byrokratické mafie mi byly stejně vzdálené jako má bývalá žena. Přesto jsem měl pocit, že mu to dlužím.

Rázně jsem zatáhl za paku, otevřel dveře, sestoupil po schůdkách a seskočil do jemného písku.

"Je to malý krůček pro člověka, ale velký krok pro lidstvo," řekl jsem a v duchu jsem si představil, jak v tom okamžiku tisícům tajných zasvěcenců poklesla překvapením čelist.

Koneckonců je to jen otázka metody. Každý dobývá svět po svém. Američané kokakolou a počítači, my pivem a razítky.

Vzpomněl jsem si na to znovu na jednom ze slavnostních večírků ve Washingtonu, na které jsme byli po návratu často zváni. Byla to velká sešlost, přišel i prezident.

Konverzoval jsem s jakousi pohlednou dámou, když do mne vrazil nepozorný číšník. Víno mi vyšpláchno na rukáv a já polohlasně česky zaklel:

"Do prdele!"

Byl jsem si jist, že mi nikdo nerozumí. Ale když jsem zvedl hlavu, setkal jsem se s pohoršeným pohledem prezidenta Spojených států.

Chvilí jsme na sebe překvapeně civěli.

První jsem se vzpamatoval já. Zamrkal jsem na něj a pousmál se. Lekl se a zvedl proti mně pravou dlaň, jakoby na obranu. Pak rychle střelil pohledem kolem sebe a ujistil se, že si této drobné epizody nikdo nevšiml. Lehce se zamračil a pak se obrátil ke svým společníkům, jako by se nic nestalo.

Nikdy jsem si netroufl tento experiment opakovat. Ale když někdy večer nemohu usnout, vzpomínám často na jeho pohled.

Myslím na prezidenty, kteří šokované strnou, když přes celou místnost zaslechnou tichou poznámku v jazyce, který by jim měl být naprosto nesrozumitelný. Myslím na malé úředníčky řídící kosmické lodi a na kosmonauty marně se vztekající v polštářovaných celách.

Myslím na starého obtlouklého pána v nenápadné kanceláři ve Velkých Krokvicích u Kolína, který sedí jako pavouk uprostřed sítě obepínající celou zeměkouli. Myslím na nenápadné muže s prsty od razítkové barvy a s klotovými návleky na rukávech, kteří pracují v kancelářích tajných služeb celého světa a třídí zprávy agentů. Myslím na muže, kteří s razítkem v ruce váhají nad pasy atomových fyziků a nad patentními spisy jejich nesrozumitelných vynálezů. Myslím na neznámé hrdiny, kteří dlaněmi umazanými inkoustem dávají směr neklidnému toku historie.

Přitom se třesu.

Hystericky se směju do polštáře.

Ilustroval Jan Hora

Jana Rečková

Hledám kanál pro děti

To místo bylo uloženo v paměti generací dlouho předtím, než do jejich rodu začaly pronikat umělé vlivy zvenčí. Rod se změnil, staří se museli v mnohém přizpůsobit novým, silnějším a chytřejším, ale i noví se přizpůsobovali, učili se od starých, vybírali si z jejich zvyků, a některé zachovali. K těm, jež převzali, patřila i tradice *Místa trestů*. Jenomže tresty nových se neodbývaly tiše a rychle. Noví měli vlastnosti dvou druhů, a krutost si vzali od obou.

V bývalém sklepě velikého domu, který se při dávném zemětřesení propadl do takové hloubky, že lidem nestálo za to po něm pátrat, až na něj dočista zapomněli, se odehrávaly krvavé scény, podobné spíše obřadům než prostým popravám, ještě za dob Velkého Zlatého Krále, přestože ten byl bezvýhradně proti a dělal co mohl, aby jim zabránil.

Musím se nad tím zamyslet, řekla si Mien toho večera. Sednout si a hluboce se zamyslet. Nejsem už malá. Nevěřím na strašidla.

Usadila se na ošoupanou pohovku v dětském pokoji a zahleděla se do zahrady; Pokojík byl v přízemí hned' za kuchyní a z téhle strany domu vlastně v suterénu, neboť dům stál ve svahu a zahrada se zvedala do kopce, jediného kopce nad městem, rozkládajícím se v nudné, úrodné rovině. Oknem viděla Mien spadání listů na pěšince. Pestré barvy jsou tytam, nastupuje hnědé období zániku. Nic není platné myslet na jaro. Loni na podzim jsme věděly jistě, že se jara nedožijeme, po nocích jsme se třásly hrůzou v jedné posteli a naslouchaly těm zvukům. Já a má sestra Maen. Ani jedna z nás nevěřila, že ten hluk pochází z chladnoucích trubek topení, že to pracuje dřevo nábytku a schodů, že to jen vítr haraší holými větvemi.

Neumřely jsme. Maen, musela jsi mě opustit? Musela ses vdávat? V sedmnácti? Jsem na všechno sama! A co až se před vánocemi, stejně jako loni, teď si přesně vzpomínám, ačkoli přes léto jsem skoro zapomněla, až se ty neurčité noční zvuky promění ve zřetelné kroky a nad mým lůžkem se skloní temná silueta! Tehdy jsme křičely, a vetřelec zmizel. Jenže tehdy jsme byly dvě.

Mien vstala a prošla se po pokojíku. Spadly poslední listy, chodníček jich byl plný. Přijdou mlhy... Začne to dnes. *Dnes!* Proč jsem se také nevdala! Bojím se kdovíčeho neznámého, co by mi mohl udělat muž, a bojím se dnešní noci. Čeho víc?

Začalo to, sotva vypnula televizi - přesně v devět, protože otec hlídá hodiny. Tohle by *mohly* být trubky ve zdi. Tohle by *mohlo* být vrzání té mohutné staré skříně na chodbě... Ale *tohle*... Seděla s koleny u brady, zabalená v dece, třásla se a třeštila zrak do tmy, nepatrně zředěné odlesky světla pouličních lamp, lamp kdesi na vzdálené ulici, kde možná chodí a žijí lidé, které nepronásleduje hrůza. Existují takové?

To, co se ozývalo teď, odevšad, ze stěn, ze sklepa pod podlahou, od okna, z kuchyně, to byl nářek, zoufalý nářek.

Bolest oběti, mučené a zabíjené, bolest a smrt, propletené do jednoho klubka, do jedné magnetofonové pásky přehrávané tam a zpět, znovu a znovu. Do zešílení.

"Myši," prohlásil otec u snídani. Nedíval se na Mien ani na její matku. Proč by, znal je. "Večer ať jsou všude pasti." Neoslovil ženu ani dceru. Proč by, některá z nich rozkaz vyplní.

Cestou ze školy Mien nakoupila pastičky. Vlekla i těžký nákup a co chvíli se zastavovala a lapala po dechu. Vzduch byl hustý, žlutý a málem neprůhledný. Je to rok od roku horší. Brzy se udusím, myslela si. Otec jezdí autem a neslyší, když mluvím o smogu, který se nedá dýchat. Vlastně neslyší nic. Vlastně mě nikdy neslyší. Třeba si aspoň v práci vykládá s počítačem... Třeba mu i vypráví vtipy... Ta představa ji rozesmála. Sedla si na patník, smála se a kašlala, až si musela utírat slzy. Potom pečlivě složila papírový kapesník, pro ni nikoli najedno použití, ale na celý den, přiděl, jenž lze zvýšit pouze při silné rýmě, a hmátla po uchu tašky s nákupem. Vedle staré plátěné kabely seděl potkan veliký jako králík, s rezavou srstí. Koukal se na dívku a nebál se jí.

"Kšc," ohnala se po něm. Nepohnul se. Připadalo jí, že se jí posmívá. "Když neutečeš ty, uteču já," řekla polohlasně, popadla tašku a dala se do běhu.

Ulice byla liduprázdná. Někdy si myslím, že lidé vyhynuli, otec a matka jsou mizerně naprogramovaní roboti a spolužáci i učitelé holografie, prodavačky bych si klidně spletla s figurínami z výklady obchodů... Na světě zbyl smog, televize a potkan. Rezavý potkan.

Nemohla dál. Dech jí sípal v krku a trhal jí žebra, na jazyku měla chuť krve. Ještě krok a upadnu. Opřela se o studenou zeď bez oken. Možná jsou ode dneška všechny domy bez oken. Dýchala a nechutnalo jí to. Pak pohlédla na chodník, pokrytý žlutorezavým slizkým nánosem. Potkan panáčkoval jako zajíc z nějakého dětského kresleného seriálu, koukal na ni a posmíval se. Mien se rozplakala. Takový kus to mám domů, v mlze, sama, ti, kdo kolem profrčí v autech, si mě nevšimnou, protože v jejich světě pěšák není člověk, anebo možná oni nejsou opravdoví, ale filmoví, nikdo mě nezachrání před tímhle hrozným zvířetem... Plakala a vlekla se k domovu. Domov? Místo, kde mám postel a noční můry. Šla a potkan ťapkal vedle ní a pokukoval po ní.

Byli uprostřed poslední bloku domů, za nímž začínala čtvrt' zahradních domků, právě u té šikmé mříže, kde vždycky přidávala do kroku, neboť tam zdola, ze sklepa, slyšela zvuky podobné svým nočním děsům. Zrychlila, mrkla na mříž. Mříž tam nebyla. V skokem východu z temnot zahlédla desítky divokých očí. Číhají na kořist. Jsem poslední kořist ve městě, napadlo ji.

Ze sklepa se vyhnula záplava šedých zubatých zvířat s dlouhými ocasy. Potkani? Nepřehlížela si je. Utíkala, nedbajíc na chuť krve v ústech a plamen v plicích. Teď to slyšela! Byl to ten nářek, šílený křik před smrtí a škrabavý šramot drápků chytajících se zbytku života... Nechtěla se

ohlížet, ne, vždyť mě stejně dohoní a roztrhají a sežerou, oni určitě zešíleli hladem, vždyť co je jedlé od přírody, vyhynulo, a to umělé si chráníme v ledničkách... Ale ohlédla se. Rezavý potkan se rval s ostatními. To nebyla rvačka hlodavců! Zрек se rval jako vlk, ne, hůř, rval se jako člověk! Potkaní karate/ vynořila se Mien v hlavě divná myšlenka., mihla se rychle, jako zkrvavený čumák rezavého zvířete, *a za ní se hnala další, vždyť on bojuje za mě!* Nevydržela se dýchat. Uprchlá a běžela až k zahradní brance toho domu, kde měla postel.

Matka si jejího rozrušení nevšimla. Proč by. Nákup Mien přinesla, pastičky také. Upoutalo ji až dceřino zvracení na záchodě.

"Nejsi v tom?" zeptala se s ošklivě ohrnutými rty. Mien zavrtěla hlavou. Matka zavřela dveře a nechala ji být.

"Neumíráš tak náhodou?" zeptala se Mien místo ní svého bledého a zeleného obrazu v zrcadle. A zavrtěla hlavou. "Až později," odpověděla zdvořile.

V noci to bylo zase o něco horší. Zнала ten průběh, vzpomínala si. Hrůza se stupňuje. Myši! Pastičky! Pch. To určitě. Kdyby bylo zvykem říkat *strašidla*, otec by to řekl. A dodal by, *sežeňte svěřenou vodu a růženec. Na to ho ale nenaprogramovali...*

Seděla v koutku postele a třásla se. Kvílení. Rachot. Tupé údery. Rány sekerou? Popravky? Chroptění. Popravky oběšením? Bublavé zvuky. Teče krev? Proudem? Znovu si vybavovala loňské dohady, teorie, které spřádaly s Maen, přivnuté těsně k sobě. Teď bude chvíli ticho... Ne! Už dnes? Kroky[^] bývaly na pořadu až po několika týdnech! Proč tak brzo! Šramot. Tohle by *mohlo* být z té staré skříň. A tohle by *mohly* být trubky. A tohle... Ne. Slyším kroky. Jsou... vratké. Nejistě. Chci rozsvítit! S Maen jsme si nikdy netroufily zmáčknout vypínač stojací lampy. Udělám to!

Cvak. Na zlomek vteřiny oslněnými očima zahlédla muže. Byl nahý, měl *zrzavé* vlasy a modré oči a velikou fialovou bouli na čele. Mien si ani nestačila srovnat v hlavě, co vlastně vidí, a už tam nebyl. Na podlaze seděl obrovský rezavý potkan. Srst měl pocuchanou a špinavou od krve. Díval se vyčítavě.

"A ještě ke všemu mám halucinace," řekla Mien. "Jdu pro lékárníčku," oznámila svému hostovi.

Hned za dveřmi se chytila do pastičky. Tiše vyjekla, tiše, jen nevzbudit otce! Klesla na podlahu a pokoušela se vyprostit palec z drátěných čelistí. Vtom v pokojíku za jejími zády zhaslo světlo, kdosi jí jemně odstrčil ruce a zbavil ji toho malého mučícího nástroje. Ucítla krev. A pot. A vytušila polibek do vlasů a uslyšela kratičký smích. Potom osaměla a byla úplně sama, v tichu bez jediného zvuku. Usnu ještě někdy?

Ráno zjistila, že si nemá o svých příhodách s kým promluvit. Volat v sobotu spolužačkám, těm panenkám Barbíe a Cindy? Proč? Pokud nespí v luxusních krabičkách, hlodavci je docela jistě nezajímají. Vyprávět to matce? Zmůže se na ponaučení, že potkani přenášejí nemoci, *choleru? nebo snad mor? Zaváhá, zarazí se a odběhne do zahrady. Ty růže, víš...* Střep její věty zůstane viset ve vzduchu, volně bloumá kuchyní, dokud se o něj nepořežou.

Mien vytukala číslo své sestry. Trochu doufala. Bývaly jsme si blízko. Nejvíce na podzim... Maen neposlouchala. Měla manžela, úžasného manžela a chtěla mluvit o něm a o budoucím géniovi, který se zatím spokojeně vyvíjí v bezpečí jejího břicha. Bylo by fajn, kdyby zbavil svět smogu, pomyslela si Mien a řekla to. Tohle Maen slyšela. Ještě lepší by bylo, kdyby nepatřil k těm, kdo jen fičí kolem v autě a vlastně ani nejsou opravdoví... To už neřekla. To nedokáže nikdo, ani génius. A nikdo nedokáže poslouchat, co vykládá nějaká nedůležitá osoba. Třeba sestra.

Tu cestu měl rád. Snad si na ní vybavoval doby, kdy tudy spěchával k mámě, u níž se proměňoval v dítě a užíval si člověčího laskání. Potom měla máma další mláďata, hned několik najednou, a on už byl velký a cizí, a ona mu dala ošklivé jméno.

Podzemní hrad z obrovských hranatých plechovek, vystavěný, vylepšovaný a zpevňovaný generacemi, tyčící se až do stropu klenutého domu, kde se slévaly proudy mnoha černých stok, hrad na ostrově uprostřed černé husté vody, páchnoucí tak nelibě lidem a tak domácky a bezpečně jeho druhům, ten hrad v něm probouzel vzpomínky na šťastné časy. Vždycky se mu rozbušilo srdce, když se protáhl zúženým místem své vlastní přístupové chodbičky blízko drátů s porušenou izolací, kolem nichž se tvořilo elektrické pole, ježící srst a příjemně bodající pod kůží, pole, jímž by člověk neprošel živý, a spatřil ho ve slabém světle zářivek, instalovaných na stropě a stěnách domu Královými techniky. Po zpevněných stezkách neustále proudili k ostrovu i zpět k lidským chodníkům u zdí obyvatelé podzemí. Znal je všechny. Zdravil je a oni odpovídali. Byl doma.

Vzdychl. Tak, a teď podat zprávu Králi. Pokud už ho neinformovali ostatní vyzvědači.

"Nač myslíš?" vyrušil ji skřípavý učitelský hlas. Nevnímala střídání učitelů a předmětů. Tohle byla žena. Tlustá, neforemná, a její pot páchl vyloučenými hormonálními přípravky, jež jí měly udržet ženskou podobu. Matka je bere také. Bere je většina žen, protože jejich manželé požadují ženský vzhled, hladkou kůži, ochotu a podrobnost

Na potkany, chtěla by říct. Myslím na potkany, rezavé, šedivé, na škodnou a rváče, kteří brzy z hladu sežerou nás, kdo chodíme domů pěšky.

"Na vdávání," špitl kdosi. Všichni znali Maen, která chodila o třídu výš. Už nechodí. Už si nemusí nechat od učitelů líbit hloupé ústrky a ponižování. Vstávat a sedat na nesmyslný příkaz, zvedat ruce, kdykoli jim se zlíbí, hrát svou roličku v divadélku jejich ubohé moci. Nemyslím na vdávání. Manžel je totéž co učitel nebo otec. Bude si na mně ověřovat svou moc, bude požadovat mou spokojenost v otroctví, bude ze mě chtít mít robota, stroj, protože ten je možno bez výčitek odložit do šrotu. A teď už myslím na vdávání... "Ano," řekla. "Na vdávání."

Učitelka ji udeřila. A znovu. Dobře věděla, koho smí bít. Mien si nemůže stěžovat rodičům, ti si sotva všimli, že ji mají. Jak je to úžasné, bít, beztesně bít bezbranného! Dívka upadla čelem na lavici. Škoda... Mohutná žena se rozhlédla, pohled omámený mocí a krví. Nikdo nic neviděl! Ovšemže nikdo nic neviděl.

Točila se jí hlava. Studený úsměv pokladní v samoobsluze se změnil ve výsměšný škleb. *Kdopak ti nadělal monokly? Přeju ti to, přeju ti všechny modřiny na světě...* Kdo mě naučil číst z úsměvů, pomyslela si Mien malátně. Dojdu? Vlekla nákup, který byl těžší a těžší. Matka má v garáži auto. Co vůbec dělá celé dny?

Míř byla na svém místě, žádní potkani, na ulicích byl klid, mrtvo bez mlhy, a Mien zčistajasna napadlo, že učitelka je *opravdová*, protože si zrovna dnes potřebovala vybit zlobu. Tak ji vlastní objev zaskočil, že se zastavila a usilovně kroutila hlavou. Na protějším domě byl nápis KINO a ještě jedno slovo, které se už nedalo přečíst. Dřív lidé chodili do kina a dívali se na filmové hrdiny, společně. Teď se dívají jenom na video. Všichni, už i Maen, určitě, jen já to mám zakázáno...

Proč? Vždycky něco udělám špatně. Když se zeptám co, otee mě neslyší. To nevadí. Vlastně to vůbec nevadí, radši bych se dívala na živé lidi. Na hodně opravdových lidí pohromadě. Možná se každý stane robotem, když dospěje. Možná vás v osmnácti odvedou do speciální dílny a tam vás naprogramují na dospělé činnost...

Lekla se. Proti ní krácel člověk. Dospělý, velký muž v kostkované bundě a hnědých teplých kalhotách, v kožených botách, které mu okamžitě začala závidět. Pak ji napadlo schovat se. Mohl by mi ublížit. Kam? Nikde není roh, kout, výklenek, sloup... Už mě vidí. Ublíží mi. Obrátila se a dala se na útěk. Kabelu s nákupem pustila z ruky, cosi v ní křehce třesklo o chodník. Muž dívku dohonil pěti dlouhými kroky. Chytil ji za ramena.

"Kdo ti to udělal?" Ukazoval na její modřiny a oteklé oko a ret "Učitelka," hlesla. Vždycky se najde někdo, kdo pokračuje, ne? Začne mě taky bít... Nevěděla, odkud tohle ví. Byla si tak jistá!

Na okamžik se zamračil. Pustil její rameno a pohladil ji po vlasech. "Tak pojd'. Domů. Doprovodím tě." Teprve teď si všimla, že drží v ruce její tašku.

"Proč?" Dívala se na něj zdola. Měl úplně zlaté vlasy.

"Město není bezpečné... Po ulicích už nikdo nechodí."

"Jenom potkání a já," řekla TV! ten.

Seděl v největší plechovce, prostorné jako lidská kancelář, umístěné na vrcholku hradu, proti Velkému Zlatému Králi. Král byl obrovský. Dospělému člověku by sahal do půli stehén. Povídalo se, že své plechové obydlí si vyrobil na míru, sám, v době, kdy pobýval mezi lidmi. Jeho srst byla dlouhá a světlá a zářila jako zlato a měď.

"Jsi jeden z mých potomků, Dreku," řekl Král. "Podobáš se mi. Patříš k nejbystřejším z nás, staráš se o svou matku, ačkoli to už dávno není tvá povinnost, učíš své sourozence nacházet si potravu a vyhýbat se nástrahám, ovládáš stavební práce a umíš výborně používat nástroje. Znáš lidskou řeč i písmo..."

"Býval jsem kdysi... dítětem," promluvil Drek úzkostně.

"Já vím. Je čas, aby ses naučil být dospělým člověkem."

Drek zneklidněl. Král nic netuší. Nic o mně neví...

"Chci se dozvědět pravdu o tvém dědictví po předcích. Brzy. Hned. Jedno si pamatuj. S lidmi nebojujeme, leda v sebeobraně."

"To já přece vím," pohoršil se Drek. "Učil jsi mě to."

"Dnes několik mladíků porušilo tento zákon, zákon našeho Lidského Otce," vzdychl Velký Zlatý Král a znělo to potměšile. "Nevíš o tom něco?"

Drek zakroutil hlavou. "Radši bych nevěděl..." Nechtěl lhát, a nechtěl ani zacházet do podrobností.

"Budou potrestáni," řekl Král.

"Jak?"

"Uvidíš. Budou nás doprovázet. Vyrážíme zítra před svítáním."

Noční zvuky ji unavovaly. Strašně ji bolela hlava a pokoj se houpal jako na vlnách, jako loď, kde posádku spláchlá mocná vlna do oceánu a přežily jen krysy v podpalubí. Ne, myslela si v polospánku, krysy ne, potkání... Holé větve buší do oken, skříně se otvírají a zavírají, trubky ve stěnách se bouří a snaží se rozlomit své vězení a vychrlit svůj obsah na podlahu. Oběti dnes křičí lidskými hlasy, stačilo by o málo, o maličko lip slyšet, a rozeznám slova... Zdá se mi to? Spím?

Ráno nedokázala vstát. Matka vešla do pokoje, zle ohrnula rty a hodila jí na lůžko šaty, Mien se vleže oblékala a utírala

si slzy. Tiše, jenom tiše. Vedle v kuchyni je otec. Jedl tak hlasitě, proč by ne, byl doma, ve svém domě... Mien se skulila z postele na kolena a po centimetrech se vzpřimovala, šplhající po židli. Zatmívalo se jí před očima a žaludek se jí zvedal a kroutil. Konečně stála. Dveře z kuchyně se rozletěly. Otec se na dceru podíval, a zjevně ho překvapilo, co vidí. Napřáhl ruku, zaťal pěst, udeřil ji. "Děvko," řekl klidně a srozumitelně. Pak odešel do práce.

Co si myslel, uvažovala Mien vleže na podlaze. Proč právě děvka? Nebo snad mluví jinou řečí?

"Žádní chlapi tě nebudou doprovázet," prohlásila matka nezvykle jasně a pevně. "Žádní. A teď vypadni do školy."

Mien se chvilku krčila na zahradě v křoví. Ne, matka se nedívá. Tak moc ji zase nezajímám. Dovlekla se k oknu svého pokoje. Nikdy sem nechodí. A kdyby, ať mě vyhodí ručně. Aspoň se nadře.

Tiše vklouzla dovnitř, svlékla se a vlezla si do postele. Ve dne snad budou mlčet...

Probudily ji hrozné zvuky. Přicházely shora a byly jiné než ty noční, které znala. Něco v domě. Nahoře. V ložnici rodičů. Vyskočila a rychle se chytila opěradla židle, aby neupadla. Hlava se jí pomalu přestala točit, černé kruhy se stáhly do koutů pokoje. Dobře, pochválila se. Bosá prošla kuchyní, cestou se napila mléka, a zastavila se na chodbě. Sténání. Divoké výkřiky. Mien zaváhala. *Začínala* chápat. Co ona, ona, matka, dělá celé dny doma... Chci vědět víc? Chci vědět, kdo to je? Ne, rozhodla se.

Ano, rozhodla se, když zahlédla jeho záda oknem. Určitě je hnusný, ohavně chlupatý, má šeredné žluté zuby a plesnivý knír. A *tamto*, to je odporné samo o sobě, vzpomněla si na časopis, který loni Maen přinesla ze školy od jakési spolužačky (opravdové? asi ano), a jak potom zvracela. Ona, Mien. Sestra se jí smála.

Muž se otočil a spatřil ji v okně. Usmál se a vykročil k ní. Blížil se strašně rychle, dlouhými kroky, pořád se tak usmíval, položil si prst na ústa, jen buď ticho, děvče, nebo vzbudíš matku, a ta tě *zabije*! Opřel se do okna, klidně by ho promáčkl, zachechtal se, protože Mien musela otevřít. Vlezl dovnitř. Nemluvil. Proč by, všechno bylo jasné. Vypadal dokonale, jako z televize, jako z reklamy. Bílé pravidelné zuby, husté vlasy umyté správným šampónem a upravené odborníkem, urostlé tělo, pěstované odborně a beze spěchu, žádné chlupy, nejsou v módě, a *tamto*, na to je nezřízeně pyšný... Strhl dívce župánek a poválil ji na postel. Svlékal se před ní, aby dobře viděla. Ve dne je to ještě horší než v noci, napadlo ji. V noci jsem připravená umřít, ve dne se mi nechce... Padl na ni a páčil jí stehna od sebe. Měl sílu a bolelo to. Mien ho tiše kousala a škrábala, aspoň se jeho masér a kosmetička nadřou... A pak se tomu ohavnému, dokonalému muži zahryzl do nohy potkan. -

Putovali dlouho. Širokými stokami i prostornými lidskými sklepy, těsnými chodbičkami, bludištěm zvířecích předků pod městem, pod lidskými stavbami, živými nahoře a tak mrtvými tady dole. Dávali pozor na lidské pasti, na otrávenou potravu a železa s ostrými čelistmi. Na několika místech ve spleti kanalizace Velký Zlatý Král Dreka upozornil na nebezpečí. "Sem se v lidské podobě neodvažuj! Těmhle bednám se vyhýbají i obyčejní potkani. Nás neohrožují, díky Lidskému Otci, ten nás proti jejich smrtícímu vlivu vybavil velkou odolností."

"Je na nich napsáno NEBEZPEČÍ," řekl Dreka. Pět mladíků, pět rváčů, kteří se pro své potěšení včera na ulici připojili k obyčejným, divokým potkanům, šiléným hladem, pět provi-

nilců očekávajících trest, se neodvažovalo ani špitnout. Král si jich celou dobu nevšímal, se svými poznámkami a ponaučeními se obracel výhradně na Dreka.

Opustili město. Modré nebe bylo najednou strašně blízko ve srovnání se svou nedosažitelnou výškou mezi mrakodrapy ve městě. Dreka se rozhlížel, těšil se z jasných barev, neztlumených šerem či mlhou a divil se, že jeho druhům tohle všechno nic neříká.

"Vidíš jinak než oni... Jsi jiný." Král vyrazil po pěšině mezi loukou a lesem.

Kdybys věděl, jak jiný, pomyslel si Dreka. "Stromy jsou krásné a nemocné," řekl, když Krále dohonil.

"Životní prostředí se zhoršuje," přitakal Král. "Proto nás Lidský Otec stvořil. My přežijeme i ve tmě a špíně."

"Ale bude to ošklivé," mínil Dreka.

"Myslíš jako člověk," řekl tiše Král a mladík se otřepal. Poznal na mně něco?

Proběhli vysokou branou a octli se v rozlehlé zahradě. Cestičky v ní byly písčité a tráva rovně zastřižená, keře s růžemi měly trní a píchaly. Král nechal svou družinu v keřích a vydal se ke světlému domu na plochem kopci.

"Zabije nás," zanařikal jeden z provinilců. "Pomoz nám, Dreku! Nic jsme jí přece neudělali... Kdybys byl řekl, že patří tobě..."

"Král mě neposlouchá." namítl Dreka. "A dívka mi nepatří. Znáš ji, protože pod jejím domem je Místo trestů... Ostatně, nemyslím, že by vás Král zabil."

"Sel žalovat Lidskému jQtcí," promluvil další z jeho druhů.

Dreka se naježil. "Král nežaluje! Tak nemluv!" Přejel skupinku zlým pohledem, mladíci se příkrčili. "Můžeš utéct. Já ti nebráním. Nejsem Hlídač ani Kat."

"Kde bych potom žil," vzdychl první.

"Támhlejsoulidé!" vypískl nejmladší z provinilců. "Jdu sem!"

Dreka se zadíval k domu. Po schodech scházeli dva vysocí muži, starý a mladší. Mladší mu kohosi připomínal. Cítil v něm na dálku něco známého. "Stůjte. Nehýbejte se," přikázal druhům. Muži se blížili. Dreka pochopil. "Podívejte se na jeho vlasy. To je Král! Proměnil se v člověka."

Trásl se hrůzou a krčili se v křoví. Dreka vyšel ven a se zájmem si prohlížel starého muže.

"To je on?" zeptal se starý muž Krále.

"Ano, ten velký zrzavý, to je Dreka."

"Nebojí se," řekl uznale starý muž. "Myslíš, že je perspektivní?"

"Doufám," odpověděl Král. "Umí číst, přečetl všechny knihy, které mám v doupěti, ani neožvýkal listy..."

"No to je opravdu výkon," smál se stařec. "Už jsem skoro ztratil naději... Procento lykantropů je tak nízké..."

"Aktivoval jste záři, profesore?" ptal se uctivě Král.

Profesor. Druhé jméno Lidského Otce! A on už ztratil naději... Nedoufal už, že pokus vytvořit nás se zdaří... Dreka zaklonil hlavu, aby lépe viděl na stvořitele svého druhu.

"Jistě. Nemůžu se dočkat! Není nad magii, Králi... Věda bez magie je k ničemu!" Profesor se usmíval, bavil se, byl spokojen.

"Stejně jako magie bez hrozeb a trestů?" Král se ušklíbl a v očích mu zajiskřilo.

Voda v bazénu za domei-i byla čistá a chladná, dno zeleně prosvítalo a budilo představ u nebezpečí.

"Skoč do vody, Dreku." Král stál s rukama zkříženými na grsu na kraji bazénu a mračil se. "Oni mi teď nerozumějí. Rekni jim, ať skočí do vody a plavou."

Dreka skouzl z hladkého břehu a zavolal na ostatní. Váhavě ho následovali. Plaval napříč bazénem. Svíral ho strach. Něco se se mnou stane. Co to bude?

Uprostřed lesklé vodní plochy ho dostihl zelený paprsek světla. Tělem mu proběhlo zabrnění, stokrát silnější než

elektrické kopanečky, jaké znal ze svých toulek poblíž špatně izolovaných kabelů, ostrá, palčivá bolest ho stiskla, chytila jeho srdce a dech a nepouštěla, údy se mu zkroutily v křečích. Klesal pod hladinu, dno se zvolna, líně blížilo a měnilo přitom barvy, až se ustálilo na černé, slunce shora do něj šlehalo blesky, voda se prudce zahřívala, stoupaly v ní bubliny páry. "Jedna mu vnikla do nosu, zalechtala ho a žhavě se rozprskla. Malý výbuch v hlavě mu vrátil vládu nad tělem. Začal hrabat končetinami, i když byly těžké a neobratné, vynonl se a vzlykavě nadechl. Ta tíha, ta strnulost, ta bolest! Plaval k nejbližšímu břehu. Dohmátl na okraj bazénu. Měl lidské ruce s prsty, pevnými a spolehlivými. Měl lidské tělo, jako už tolikrát. Hloupý nápad, tahle proměna *zvnějška*. Proč to tolik bolelo? Obratně se vyhoupl na břeh. Dva muži, kteří k němu natahovali ruce, byli náhle mnohem menší, vlastně nebyli ani tak moc vysocí. Králi hleděl přímo do očí a četl v nich údiv. Na profesora, Lidského Otce, se dokonce díval shora.

"Tebe to nepřekvapilo," oslovil ho profesor. "Ty už proměnu znáš. Podívej se na své kamarády!"

"Utopí se!" vykřikl Drek.

"Neutopí," uklidnil ho Král. "Vypouštíme vodu, brzy budou nohama na dně..."

"Měsíc je zbytečně dlouhá doba," řekl profesor. "Týden bude stačit. Týden v lese... Pak je zavolám."

"To má být trest?" zeptal se Drek pomalu. Jeho druhové se zvedali z mělké vody, pokoušeli se stavět na nohy, mávali zoufale rukama a ve tvářích se jim střídaly nelidské grimasy. "Týden v lidské kůži?"

"Přesně tak. Vráti se sem celí zničení, hladoví, podrápaní a vyděšení," odpověděl vážně profesor. "Ale co s tebou? Co ty jsi zač?"

"Já nevím." Drek pokrčil rameny. "Začalo to před dvěma lety... Díval jsem se na popravu... Udělalo se mi zle, běžel jsem se schovat a vlezl jsem do nějakého větráku a dostal jsem se do lidského domu. Tam se mi to stalo. Zniče-honic. Vůbec nevím proč. Myslel jsem, že už se nedokážu proměnit zpátky... Ale pak někdo vykřikl, a už jsem byl zase v té skulině a upaloval jsem do hlavní chodby a domů..."

"Dokážeš se měnit kdykoli?" vyptával se profesor.

"Teď už ano."

"Předved' mi to."

Drek bleskově zkroutil ruce a nohy do krkolomné pozice, vtlačil hlavu mezi ramena, klesl na zem a byl z něj velký rezavý potkan. Pak se postavil na zadní, začal rychle růst a protahovat se do výšky, srst se proměnila v jemné narudlé vlasy a před Králem a profesorem stál vysoký mladý muž a usmíval se. "Takhle to aspoň nebolí," řekl.

"Čili v genech ta schopnost zůstala zachována, profesore," poznamenal Král tiše. "Chce to jen šlechtění..."

"To je ta potíže, chlapče," vzdychl profesor. "Poslyš, Dreku... Rád bych pro tebe zařídil... hm, lidskou existenci. Stojíš-li o to."

Drek kývl. Celý se rozzářil.

"Není to zase tak ohromné, jak si myslíš," zabručel profesor. "No dobře. Však uvidíš sám. Do podzemí se můžeš vrátit vždycky."

"Chtěl bych..." začal Drek nesměle, "chtěl bych nějaké šaty."

"Hned?" podivil se profesor. "Proč?"

"Prostě to chci zkusit." Drek stiskl rty. Král pozoroval jeho mimiku a myslel si, tys hochu trávil v lidské kůži dlouhé hodiny, ne jenom chvílky, jak ses nám snažil namluvit. A už vůbec nevěřím, žeš na sobě nikdy neměHaty! Nahlas neřekl nic. Zrada profesorova pokusu je právě v tom, že jeho nový, uměle vytvořený druh je příliš lidský. Příliš lidský na to, aby na sobě strpěl nějaké šlechtění... A potkaní srst. Jako Dreko

matka. Asi nemá cenu věznit ji v plechovém hradu a nutit ji mít každý rok mladé. Asi jí dám svobodu. Tolik touží po hladké kůži... "Cože?" polekal se.

"Ptám se tě, jestli vypadám normálně," opakoval Drek. Během Králova zadumání stačil s profesorem dojít k domu, obléknout si jedny z jeho, Králových starších džínů, tričko a manšestrové sako.

"Vypadáš výborně," odpověděl podle pravdy. Sklouzl pohledem na mladíkovy nohy v teniskách. "Tkaničky ti nedělaly potíže?"

"Ani ne." Drek se slabě začervenal. "Vím, co si myslíš. Máš pravdu. Není to poprvé... Ale nechci už krást."

Král si ho zkoumavě prohlížel. "Máš nasspěch?"

"Mám."

"Víš, co se podle našich zákonů trestá?" Králův hlas zpřisněl a ztěžkl.

"Vím." Drek vzdorně zvedl bradu a narovnal ramena.

"Vyhnu se ti, Velký Zlatý Králi, bude-li to třeba." Otočil se a rozběhl se k městu. Orientaci máme potkaní, dokonalou, i v lidské podobě, povzdech si Král.

Drek kráčet známou ulicí, známou i cizí současně, protože ji nikdy neviděl z lidské výšky, a nikdy tudy neběžel, aniž by se schovával. Teď se nemusel skrývat, a téměř ho mrzelo, že nikoho nepotkává. Lidé už po ulicích nechodí... Ano, Král má pravdu. V posledních dvou třech letech chodců ubylo. Jako by vyhynuli. Četl kdysi brožurku, kterou pro své *děti* sepsal Lidský Otec. Podle něj lidé skutečně vyhynou. A nejspíš si toho ani nevšimnou...

V zahradě, fcoe bydlela *Ona*, se cosi stalo. Zablhl statnou postavu, jak se protahuje mezi keři, k jejímu oknu. Otevřela

mu! Ne! Propadl panice. Musím tam. Dovnitř. Rozhlédl se. Kde je nejbližší kanál! Tak. Rychle. Vklouzl do něj, sešplhal po rezavých skobách. Tudy! K naší centrální chodbě! V běhu se svlékal, šaty si pověsím na utržené kabely v Místě trestů... Proměna. A do té šikmé větrací Šachtíčky. Oni si možná myslí, že mřížka ve spíži něco vydrží, ale to je omyl. Veliký omyl.

Je tady moc ticho. V podezřelém, dusném tichu se stávají ošklivé věci, v tichu se ubližuje dětem a hodným dívkám. Vyskočil do výšky a otevřel si dveře do jejího pokoje. A viděl, co se děje na lůžku. Viděl, že se Mien brání. A rozzuřil se doběla na toho chlapa, hladkého jako bílý červ. Červ, ponrava, holý žrout, pomyslel si a zakousl se mu do lýtky. Násilník zařval a vztyčil se.

"Ty bestie!" skočil po potkanovi. Drek hbitě uhnul a zasmál se. Muž hledal, co by po zvířeti hodil. Zkusil knihu z poličky, lampu, vázu se suchými květinami. Drek uhýbal a smál se. Mien se přikrčila na lůžku a napjatě, s pěstmi u úst, sledovala hon.

"Zabiju tě!" křičel muž.

"Zabiju tě," zasyčel Drek a proměnil se. Mien vyjekla. V jejím pokojíku se rvali dva nazí muži. Nemilosrdně, hrozně. Matčin milenec byl silný, ale ten druhý mel sílu potkana, zvýšenou úměrně k jeho nynější lidské hmotnosti. Kdyby se člověk zmenšil na velikost potkana, neměl by proti zvířeti šanci. Drek se uměl rvát a byl zvyklý. Život v podzemí byl plný rvaček od té doby, kdy do něj vkročila nová rasa. Boj o přežití ve světě, kde ubývá jídla... Lidské zuby jsou k ničemu, bleskla mu hlavou krátká myšlenka. Zato prsty! Zaťal je do tuhé šíje protivníka, posunul je dopředu, znovu sevřel, nedbal kopanců a nepouštěl. Soupeř se na něj téměř pověsil a páčil mu zápěstí. Drek se usmál. Uvědomil si, že ten muž na něj nestačí, a chtěl ho pustit. Vyhodím ho oknem, rozhodl se. V té chvíli však v tom tuhém krku křuplo a tělo ochablo a ztěžklo. Drek ho pustil a podíval se na své prsty. Tak málo stačilo?

"Tys ho zabil," hlesla Mien.

"Asi," řekl a pořád se díval na své prsty. "Nevěděl jsem, že je tak křehký. Nechtěl jsem.

"On chtěl," promluvila najednou cizím hlasem, tvrdým a chladným. "Věděl, že nehižu křičet. Je... Byl to matčin milenec. Ona mě zabije."

"Kde je tvá matka? Tohle musela slyšet!" Drek se neklidně ohlédl. Z jakéhosi důvodu ho nejvíc trápilo, že nemá šaty.

"Musela..." Mien si najednou složila obrázek života své matky. Její mumlaný pozdrav, když se dcery vracely ze školy. Nemluvnost při večeři. Znechucený otcův výraz. Skvrny od kávy po nábytku, občas zakolísání, nejistý krok... "Ona asi jpije," vzdychla dívka. "Už to tak bude. Pije... A teď je úplně ožrala." Sklonila hlavu, vlasy jí padly do očí.

"Mien," zašeptal. "Já tě znám už hrozně dlouho. Víš o tom?"

"Bála jsem se tě. Strašil jsi mě."

"Já?" podivil se. "Aha, ty myslíš hlasy z Místa trestů. Vysvětlím ti to. Ale teď... Utečeme. Jenom nevím jak." Chytil dívku za ramena, postavil ji a zkoumal její útlou postavku. Útlá je, ale větrákem se neprotáhne!

"Co si mě prohlížíš?" Zavrtěla se v jeho sevření, a místo aby se vytrhla a vzdálila, přisunula se blíž a zavřela oči. A jemu se roztráslý nohy. U lidí je to jiné. Četl jsem o tom přece! Dreku, četl jsi o tom, tak neblbni a nezmatkuj. A polib ji. Zkusil to a bylo to ono. Objímali se a líbali a jeho napadlo, že by docela dobře mohli pokračovat právě tam, kde vyrušil násilník. Ve věcech, které se u lidí moc neliší od těch samých věcí u zvířat, by si byl jistější, jenže ta mrtvola v pokoji a opilá matka v ložnici, a pak ten úzký větrák, skulina pro

potkana, ale ne pro člověka... Kdybychom se mohli proměnit oba, zatoužil.

"Kdyby ses mohla proměnit v potkana," zašeptal jí do ucha a znovu našel její rty a stiskl je svými, mnohem odvážněji než napoprvé, a pak byli oba na podlaze a všechno v pokoji vyrostlo do výšky a Mien si nevěděla rady se svými čtyřma nohama a zaručeně by se dala do pláče, kdyby věděla, jak.

Klaply dveře. Spatřila matku, obrovskou, ^neforemnou, opuchlou. Rozmazaná ústa se otevřela a vyšel z nich neartikulovaný skřek. "Pojd!" řekl jí Drek, nerozuměla té řeči, ale pochopila. Musíme utíkat. Odteďka budeme pořád utíkat.

Král seděl v profesorově obývacím pokoji a otráveně přepínal programy televize. Ti lidé zaručeně brzy zhloupnou, jestli se na tohle koukají častěji. No, vždyť profesor to předvídá. Zhloupnou a zaniknou. Nastoupíme my. Pokud si dokážíme jako druh udržet přednost, jimiž nás náš tvůrce vybavil. A to je otázka.

Vypnul televizi. Zív. Drek se vrátí. Myslím, že se vrátí sem. Dnes se mu nebude chtít do kanálů, a u lidí se neuchytí tak snadno. Ačkoli, u nějaké ženské... Ale to se trestá. A on to ví.

Zvonek. U domovních dveří. Král s potkaní hbitostí vyrazil ke vchodu. Za dveřmi stál Drek a objímal kolem ramen drobnou černovlásku. Dívka měla na sobě jen jeho košili a byla bosá. Ale tu přece znám! Oběť. Ideální oběť každého, kdo se chce zadarmo vyzuřit, bezbranná, bez zastání...

"Můžeme dál?" zeptal se Drek nejistě. Král jen pokynul. Zavedl je do pokoje, kde předtím seděl, bez ptaní nalil dívce koňak z profesorova baru a počkal, až se napije. "Posad se," vybídl ji. Klesla na pohovku. Nedávala najevo, zda ho poznala. Hezké nohy, pomyslel si, a hezky prochládlé. Ale nemaje moc odrané, Drek ji asi kus cesty nesl. Je silný. Proč mi udělal tohle? Teď řekne, že ji miluje a že kašle na profesorovy pokusy, protože chce být šťastný, a to hned. A já ho budu muset dát potrestat. A při neposlušnosti popravít.

"Velký Zlatý Králi," promluvil Drek, "tohle je Mien. Je moje. Zabil jsem muže, který jí ubližoval... Nechtěl jsem. Chtěl jsem ho jenom vyhodit, ale neodhadl jsem svou sílu."

"Měli jste spolu něco?" přerušil ho Král.

"Ne. Zatím ne."

Dívka se ošila, jako by chtěla něco říct, ale neřekla. Král si oddechl. Zatím ne... To je moc dobře. "Takže mě poslouvej," začal.

^ "Ne," zamával mu Drek rukama před obličejem. "Nejdřív se ty dívej!" Usmál se na dívku a pokynem ji přivolal k sobě. "Sundej tu košili, Mien," řekl. Král strnul. Poslechně? Poslechna.

Drek shodil tenisky, kalhoty i sako a povinul ji k sobě. Na okamžik jako by splynuli, a vzápětí se na koberci objevili dva potkani, velký rezavý a menší černý. Král málem upustil skleničku. Za jeho zády se ozvalo zatleskání. "Výborně," pochvaloval si profesor. "Moje geny jsou odolné a životaschopné! Proměňte se, děti, a povězte mi, jak k nim tahle krasavice přišla!"

Mien si třela paže, dokud jí Drek nepřehodil přes ramena košili. "Je to hrozně divné," vyjádřila se. "Nemám tušení, jak to dělám."

"Její matka by nám asi řekla víc," ozval se Drek. "Onaje..." Zarazil se.

"Klidně to řekni," vyzvala ho dívka a tvrdě sevřela ústa.

"Kdo ví, s kým tě měla," dokončil opatrně.

"Byla to ta nejlepší věc, jakou kdy pro mě udělala," prohlásila Mien.

"Tebe by měli potrestat," vyhrkla Mien přerývaně.
Drek ji pomalu, neochotně pustil. "Proč, nejsem hodný?"
"Jsi..." Uhladila mu zpoceně vlasy. "Ale strašně často. Proč ses *přitom* měnil? Musela jsem s tebou a bylo to... divné."
"Nelíbilo se ti to?" Sedl si a zkoumal její výraz.
"Nevím. Já nevím." Krčila rameny a tvářila se trochu nešťastně.
" Tak se pojd' se mnou osprchovat. Slibuju, že tě chvílku nechám na pokoj i."
Bydleli v malinkém bytě v podkroví profesorovy vily. Mien se neptala, co bude dál, a byla poprvé v životě opravdu spokojená. Poprvé se cítila jako skutečný člověk mezi skutečnými lidmi. A také mezi skutečnými potkany, protože Drek ji seznámil i s potkaní částí své rodiny a přátel a učil ji jednoduchou potkaní řeč. S ním se v podzemí nebála. Nebála se s ním vůbec ničeho. Když to se světem půjde z kopce, někam zalezeme a počkáme a přežijeme. Takové nás profesor udělal.
" Neruším, děti?" ozval se na chodbě profesorův hlas. Současně uslyšeli nevůravé zatřepání jeho kostnatého prstu o zárubeň.
" Náhodou ne," zasmál se Drek a zapnul si košili. Mien už byla oblečená.
" Sluší vám to spolu," culil se profesor. " Jenže já vás nepotěším, moji drazí. Špatné zprávy. Mluvil jsem s tvou matkou, Mien. Byla... no, poněkud mimo. Všechno mi vyprávěla, byť napřeskáčku. Tvá sestra Maen... Víš, jste doopravdy sestry. Máte stejného otce, a není to ten, kterého znáš."
" To je průšvih!" Mien zavřela oči a přikryla si je dlaněmi. Profesor chmurně kývl. Drek nakrčil nos. " Oč jde? Nechápu..."
" Ona čeká dítě!" vysvětlila mu Mien.
" Jéje," udělal.
" No," mínil profesor, " může se jí narodit potkánek. Nebo dva, čtyři..."
" A její dokonalý manžel," hlesla Mien, " co udělá? Co dělají dokonalí manželé, když se manželce nepodaří potomek? Když se jí *tak moc* nepodaří?"
" Vraždí," pronesl Drek hlubokým hlasem. " Někdo hned a někdo později. Pomalu."
Profesor přikývl. " Vymyslel jsem plán. Nejdřív vás seznámím se svými dobrými přáteli a spolupracovníky na jednom významném, leč tajném výzkumném pracovišti. Je to něco jako experimentální klinika."
" Tam jste pracoval? *Na nýs* ?" zeptal se Drek.
" Chápavý hoch," pousmál se profesor.
" A my tam přivedeme mou sestru," odhadla Mien.
" Chápavá dívka," kývl profesor. " Děti, mně prozrazení nevadí. Chystám se své dílo publikovat. Ve vědeckých časopisech, pochopitelně. Stejně to bude náramný skandál. *Velký vědec na scestí! Věda nebo čáry a kouzla* ? Cha! Tou dobou už vy dva budete žít pod jinými jmény a v jiném městě." Zmlkl. Vypadal náhle velice unaveně.
" Tajná záloha," řekl Drek. " Pojistka. Lidé jsou krutí a lační krve. Naší krve, vid'te, profesore."
" Tak. Jak jsi řekl. Chci to ubohé děvče zachránit. Ty, totiž vy dva, vy si poradíte. Jste má největší naděje."

Maen vyšla z domu a kráčela po cestičce sypané stříbřitým pískem, do něhož se její podpatky, titanové jehly, bořily za tichého, nšžného ševelení. Mířila k autu, které šofér přivezl před bránu. Do zahrady auta nesměla. Její dokonalý manžel si chránil svůj vzduch. Hubert chrání všechno, co mu patří.

I svou ženu. Pečuje o ni, jako by byla skleněná. Divže ji na noc neukládá do krabičky, naleštěnou, blyštivou, výstavní, s vypnutou baterií. Překvapeně se přistihla při kratičkém pocitu nelibosti. Mien by řekla, že jsem Barbie. Ušklíbla by se. Má sestra. Chudinka sestřička. Nemá štěstí jako já.

Maen si přejela čelo rukou v jemné rukavičce a sebevědomě se usmála. Podpatky klaply o chodník, šofér uctivě otevřel dveře.

Vtom se na rohu objevil pár mladých lidí. Uviděli auto a rozběhli se podél vysoké betonové zdi, dokonalé ochrany Hubertova sídla. Ohrada, betonová, šeredná, ale bezpečná. Někdo by nám mohl chtít ukrást naše štěstí. Štěstí za ohradou... Maen se *zarazila* půl kroku od vozu. "Mien!" vykřikla.

Sestra se jí vrhla do náruče. Maen si přes její rameno rychle prohlédla pohledného mládence, který ji doprovázel.

"Můj muž," představila ho Mien.

"Drek," uklonil se. Pružné pohyby, dojem síly, modré oči. Hmm...

"Ty ses vdala?" podivila se Maen. Malinké píchnutí závidi si nepřipouštěla. Hubert nemá tak jasné oči a tolik vlasů, ani tak hezký úsměv.

"Vlastně ještě ne," zavrtěla hlavou mladší sestra. "Ale to nevádí... Dej šoferovi volno, projedeme se! My takové krásné auto nemáme!" Smála se a Drek si se zájmem prohlížel lesklý černý vůz. Rídit uměl. Uměl to nejspíš mnohem dřív, než ho Král poprvé posadil za volant profesorova staříckého mercedesu, vhodného spis do muzea než k jízdě. Nicméně Drek si s dědouškem poradil. A jak!

Maen dostala strach. Hubert by s ní nebyl spokojen. Našpulila rty a chystala se pronést odmítnutí. Jenže ten sestřin chlapec přimhouřil oči a udělal tak výsměšný obličej! Zrudla. Nejsem přece žádná Hubertova hračka. Můžu si vyjet s vlastní sestrou!

"Fajn," řekla. "Pojedeme."

Drek řídil s potěšením, které dával hlasitě najevo. Mien na zadním sedadle bavila sestru, chichotaly se a občas na něj šplchl jejich smích a dvě tv hravá slůvka. Musely si být blízko, pomyslel si. Skoro bych žárlil! Opatrně, oklikami mířil k ústavu experimentální genetiky, tak tajemnému, že ani neměl jméno.

Maen si všimla, že řidič zrychlil. Jeli podél vysokého drátěného plotu. Tady to neznám! Plot vypadá *elektricky*. Velmi bezpečně. Nedobytně. Mien stáhla okénko a zamávala. Ve vysokém plotě se otevřela vysoká brána, Drek prudce zabočil dovnitř.

"Co to má znamenat?" vyjekla Maen, "Únos?"

"Chceme tě zachránit," řekla Mien. "Uvidíš. Neměj strach, prostě se jenom dívej."

Drek zajel vozem do podzemní garáže, vystoupili. Stříbrně polstrovaný výtah je vyvezl do desátého patra věžovité hlavní budovy. Maen se chytila sestry za paži. Mien jí pohladila zápěstí. "Tady jsou laboratoře. Profesor nás čeká."

Vešli do sterilně bílé místnosti. Drek usadil Maen do bílého křesla. Druhými dveřmi vstoupil profesor. "Ničeho se nebojte, dítě," řekl. "Předved'te se, mládeži."

Maen užasle pohlédla na ty dva, svou sestru a jejího milence. Vzali se za ruce, přistoupili těsně k sobě, objali se a políbili, zamrkala, na to se přece nemusím dívat, vždyť to znám, a najednou stála na nohou a třesla oči na dva potkany, hravě si jako kotáta mezi nepořádně poházenými šaty na bílém linoleu.

"Nekřičte," uslyšela tichý hlas. Teprve pak si uvědomila, že má pusku dokořán a ječí. Zabořila tvář do profesorova bílého pláště.

"No tak, Maen," promluvila za ní sestra. "Neboj se. Jsem to pořád já, podívej"

Obrátila se. Mien se na ni usmívala a dopínala si džíny. Ten její zrzek si natahoval tričko.

"Co to bylo?"

"Pojď blíž," zvala ji Mien ukazováčkem jako malou sestřičku. "No, tak. Dobře. Chyt' se mě. Za ruku taky. A kolem krku. Chceš odtud odejít? Odejdemo. Spolu. *Odejdemo spolu..*"

Drek se kous-al do rtů. Byl u toho, když Mien s profesorem nacvičovala tuhle scénku. Věděl, jak je to pro ni namáhavé. Maen je možná jiná. Možná nezdědila zrovna profesorovy umělé geny... Ach. Zdědila. Proměna probíhala pomalu, Maen při ní určitě trpěla podobně jako on v bazénu, a Mien musí být strašně vyčerpaná... Proběhly se pod stoly a židlemi, Mien asi chtěla sestře ukázat, jak je nábytek najednou obrovský a stěny daleko od sebe, zastavily se u křesla a proměnily se zpátky. Mien mu padla rovnou do náruče. "Uf," dýchala, "to bylo *těžké*"

"Jsi úžasná," zašeptal jí. "Jsi nejúžasnější potkaní holka na světě."

"Chápete, Maen, proč jsme tohle představení uspořádali?" zeptal se profesor mladé ženy zhroucené v křesle.

"Nevím," hlesla.

"Jste lykantrop," řekl přísně. "Umělého původu, pocho-pitelně. Vaše matka nemohla mít se svým manželem děti. A chtěla je mít. Našla si milence. Jenomže ten měl jednu zvláštnost, o které nevěděla. Občas se proměňoval v potka-na."

Maenvzlykla.

"Vaše dítě. Nebo děti," připomněl jí profesor.

"Cože?" řekla omámeně. "*Cože?*"

"Mohou se narodit tak i tak."

"Chcete říct..." zvedla k němu oči a chvíli nemohla popadnout dech, "že budu mít *potkany*?"

Drek pomalu vstal a nenápadně pootevřel dveře. Viděl jí to na očích. Maen si objala ramena rukama, skryla tvář mezi lokty a klesla k zemi. A už nebyla dívkou, ale drobným hlodavcem s tmavě kaštanovou srstí, který proklouzl škvírou na chodbu a pelášil pryč,

"Dreku!" vyhrkl profesor. "Za ní!"

Drek se opřel zády o dveře a složil si ruce na prsou. "Proč?" Profesor bezmocně pohlédl na Mien.

"Vždyť už všechno víte," řekla. "Co na ní ještě chcete zkoumat? Jak jí chcete pomoci?"

"Je to součást vašeho experimentu," mínil Drek. "K takovým situacím bude docházet, pokud se vaše předpoklady splní."

"Asi máte pravdu," vzdychl profesor. "Chtěl jsem ji zachránit. Před lidmi."

"Vytvořil jste druh, který má nahradit lidi," řekl Drek. "Tak se nedivte, že se chová samostatně."

"No dobře, ty chytráku," pokrčil rameny profesor. "Pojďme domů. Zítra probereme podrobnosti vašeho stěhování..." a pomyslel si: *Jestlipak si vůbec uvědomujete, že máte být zachránci lidstva? Vaše děti se budou prohánět kanály, zatímco města nad nimi se budou opékat slunečními a radioaktivními paprsky... A potom vyjdou ven a zkusí být lidmi. Snad. Ani nevíte, jak moc bych si přál, abyste to dokázali.* Usmál se a ihned zachytil Drekův zkoumavý pohled.

"Stejně ho neměla ráda," ozvala se Mien tiše. Vůbec je neposlouchala.

ilustroval Jan Štěpánek